Pe măsură ce viața unui războinic se încheie, o alta începe.

JUDSON ROBERTS

SAGA ARCULUI LUNG

RĂZBOINICUL VIKING

nemira junior

În SAGA ARCULUI LUNG vor apărea:
Dragonii mării
Calea răzbunării

De-a lungul unei bogate şi interesante cariere, Judson Roberts a fost poliţist, agent federal, procuror împotriva crimei organizate şi detectiv particular. Fascinat încă din copilărie de vikingi şi iubitor înfocat de poveşti captivante, Judson a decis în 1999 să îşi combine pasiunile scriind un roman istoric plasat în lumea temuţilor luptători. Doi ani mai târziu, după mii de ore de cercetare istorică, a luat naştere saga arcului lung. Combinând ficţiunea cu descrierile istorice detaliate, seria urmăreşte aventurile lui Halfdan Hroriksson în lumea vikingilor din secolul al IX-lea. Judson locuieşte în Houston, Texas, şi lucrează la următorul volum din saga arcului lung.

Roberts Judson

RĂZBOINICUL VIKING

Traducere din limba engleză
JULIA KRETSCH

Surorilor mele, Shelley şi Trish, care mi-au fost tot timpul alături. Lui Nick, Dennis, Laura şi Connor – îndrăzniţi întotdeauna să visaţi.
Şi mai ales lui Jeanette, pentru tot.

1. Un vas

Într-o clipită, ursitoarele Norn au schimbat modelul de pe pânza în care îmi ţeseau soarta. Se întâmpla într-o după-amiază, târziu, pe când lucram în port, lângă pontoane. Întreaga zi tăiasem buşteni, transformându-i în cherestea, şi îmi simţeam spatele şi umerii grei din cauza mânuirii bardei. Nu mă deranja munca în sine, căci, deşi aveam doar paisprezece ani, eram înalt şi puternic, asemenea multor adulţi. Şi îmi plăcea să lucrez cu lemnul. Încă din fragedă copilărie, mâinile mele umblaseră foarte iscusit atât cu lemnul, cât şi cu metalul, har care m-a salvat de munca mult mai grea de la câmp. Mă deranja, totuşi, că trudeam pentru alţii. Nu-mi era pe plac că trăiam doar pentru a sluji nevoile altora şi pentru a le respecta ordinele, căci ei erau stăpânii, iar eu eram sclav.

Cum se întâmpla adesea, mintea îmi zbura pe când munceam şi visam că sunt liber şi că sunt un luptător. Nu aveam nici un drept să nutresc asemenea năzuinţe, căci trăisem întreaga viaţă ca un sclav şi, pe bună dreptate, eram condamnat să mor tot sclav. Cu toate acestea, visam, căci închipuirea îmi permitea să evadez din realitatea propriei mele existenţe. Cu fiecare lovitură de bardă, îmi imaginam că lupt contra englezilor, umăr la umăr, într-un zid de războinici, oameni liberi. Hrorik, căpetenia care-mi era stăpân şi bărbatul care mă zămislise, se afla chiar şi acum în Anglia, luptându-se cu localnicii. Majoritatea oamenilor liberi de pe moşia sa şi din satul învecinat erau acolo, împreună cu el. Dacă aş fi fost liber –, îmi spuneam –, m-aş fi putut duce şi eu.

Mama a venit la mine, în port, şi s-a aşezat, fără să rostească nici un cuvânt, deasupra pantei pe care lucram. Când îşi termina treburile –, ceea ce nu se întâmpla des –, îi plăcea să vină, să se aşeze tăcută şi să mă privească

muncind. Mă simţeam stingherit când se uita aşa. Mă făcea să mă simt ca un copil şi, odată, i-am zis-o furios.

— Îmi pare rău, Halfdan, mi-a spus ea. Îmi face plăcere să-mi privesc fiul la lucru. Dar, dacă te deranjează, n-o voi mai face.

Apoi nu i-am mai pomenit despre asta, căci sunt puţine lucruri plăcute în viaţa de rob. Îmi iubeam mama şi nu voiam să-i iau puţina bucurie pe care o putea avea.

După o vreme, Gunhild, soţia lui Hrorik, tatăl meu, s-a năpustit dinspre casa cea lungă şi a ocărât-o pe mama.

— Ai treabă de făcut, s-a oţărât ea. Ce cauţi aici?! Treci înapoi în casă!

Mama nu i-a răspuns lui Gunhild şi nici măcar nu a dat de înţeles că ar fi auzit-o. M-am uitat din locul în care munceam şi am văzut că femeia care o luase la trei păzeşte se înroşise de furie. Gunhild era ţâfnoasă, şi asta chiar în momentele ei bune. O ura pe mama din cauza faptului că Hrorik se simţea atras de ea, o biată sclavă. Resentimentele ei crescuseră cu fiecare noapte în care patul ei rămăsese rece şi gol, pentru că bărbatul pleca să fie împreună cu mama mea. Nu cred că Gunhild a simţit vreodată dragoste pentru Hrorik. Căsătoria lor se baza mai mult pe statut şi avere decât pe sentimente. Dar Gunhild era o femeie mândră. Fără îndoială că pentru ea era o umilinţă faptul că toţi cei care locuiau în casa mare a lui Hrorik ştiau cât de des îi părăsea el patul pentru cel al unei sclave.

Gunhild porni înapoi spre casă tropăind. Mă temeam de mânia ei, mai ales de când Hrorik, care o mai strunea uneori, plecase. Mi-aş fi dorit ca mama să se întoarcă la treburile ei şi să n-o provoace aşa. Însă mama stătea tăcută pe coasta dealului, privind în gol spre mare.

În aer plutea o linişte ciudată. Până şi pescăruşii îşi opriseră strigătele. Orice adiere a brizei încetase, iar apa din fiord era calmă şi lucioasă, asemenea lamei unei săbii ascuţite.

În scurt timp, Gunhild s-a întors, cu paşi mari, ducând în mână o creangă lungă şi subţire, pe care o lustruise şi o făcuse nuia. Apropiindu-se, a ridicat nuiaua deasupra capului, dar, înainte să apuce să lovească, mama s-a ridicat şi a arătat înspre apă:

— Vin, a spus ea.

Un vas apăruse la orizont, lângă promontoriul fiordului. Avea catargul gol. Pânzele i-ar fi fost inutile în aerul nemişcat. Vâslele se ridicau şi coborau ritmic, tulburând suprafaţa apei, împingându-l înainte.

Oamenii începură să alerge dinspre casa cea lungă şi dependinţe până jos, unde Gunhild privea nerăbdătoare vasul, uitând cu totul de nuiaua pe care o ţinea în mână. Ubbe, căpetenia locului, care rămăsese şchiop în urma unei răni vechi, sosi la ponton. Avea în mână sabia, băgată în teacă.

— Este un vas de război, domniţă, anunţă el, cu toate că era limpede pentru toată lumea, chiar şi de la distanţa aceea, căci ambarcaţiunea era lungă şi îngustă, cu multe vâsle. Poate sunt cotropitori. Voi pune să vi se înşeueze calul, ca să puteţi fugi la loc sigur, dacă este nevoie. Nu avem bărbaţi suficienţi ca să opunem rezistenţă, nici dacă trimitem după ajutoare în sat.

Întorcându-se în cele din urmă înspre Gunhild, mama mea vorbi, având o privire ciudată, triumfătoare.

— Nu e cazul să ne temem, spuse ea cu voce joasă, aproape ca o şoaptă. Vaporul lui Yon nu are cotropitori la bord. Este vasul lui. *Vulturul Roşu.* Toată ziua am simţit că vine. Îl aduc pe Hrorik să moară acasă.

2. Soarta lui Hrorik

Când părăsise malurile noastre, în urmă cu doar câteva săptămâni, puntea vasului *Vulturul Roşu* era ocupată cu un echipaj de peste cincizeci de luptători viteji. Jumătate erau gărzi de pe proprietatea lui Hrorik, iar ceilalţi erau din satul învecinat. Sperau cu toţii să-şi găsească norocul pe seama englezilor. Râseseră şi se lăudaseră, în timp ce îşi cufundau vâslele în marea de un albastru-verzui şi se îndepărtau de mal. Cum îi mai invidiasem pe cei plecaţi şi cum îmi mai dorisem să fac parte din echipajul de pe *Vulturul Roşu!*

Vasul pe care îl priveam acum, croindu-şi cu greu drum înapoi, nu mai era o privelişte mândră. Doar nouă din cele şaisprezece perechi de vâsle mai erau mânuite şi, pe măsură ce se apropia de ţărm, vedeam mulţi bărbaţi stând jos ori întinşi pe punte, înfăşuraţi în fâşii de pânză însângerate, rănile lor devenind nişte stindarde stacojii.

La pupa, Harald, fiul lui Hrorik cu prima sa nevastă, Helge, mânuia cârma. În timp ce *Vulturul Roşu* se apropia de mal, el a mişcat-o brusc, astfel încât vasul a alunecat în lateral pe ultimii metri, lovind uşor debarcaderul îngust, ce depăşea linia ţărmului. Dar a acostat bine. În mod normal, pe mal s-ar fi adunat mulţi gură-cască şi i-ar fi aclamat îndemânarea. Însă astăzi, au rămas tăcuţi, teama din inimi amuţindu-le vocile.

O movilă de pelerine şi blănuri se afla în faţa punţii mici, ridicate a catargului, unde se afla Harald. După ce funiile de ancorare au fost legate, grămada de cuverturi s-a dat la o parte pentru scurt timp şi am văzut faţa lui Hrorik, palidă şi vlăguită, apărând de sub o haină. A privit obosit spre mal – pentru o clipă –, apoi s-a lăsat din nou pe spate, sub cuverturi.

De când *Vulturul Roşu* a apărut la orizont şi până când

a acostat, o mulţime de oameni se strânseseră pe ţărm. Aproape toţi cei care trăiau pe proprietatea lui Hrorik, liberi sau sclavi, se aflau acolo şi mulţi veniseră în fugă de la fermele din satul învecinat. Pe chipurile tuturor se citea îngrijorarea, căci vestea se răspândise repede.

Vulturul Roşu se întorsese nu doar mai devreme, ci şi înfrânt.

Mulţi dintre cei de pe ţărm se năpustiseră cu întrebări pe măsură ce vasul se apropia şi ancora. Nici unul dintre membrii echipajului nu răspunsese. Totuşi, unele întrebări nu aveau nevoie de răspuns. Căci chipurile celor care, agitaţi, îi căutau pe cei dragi printre cei de pe vas şi nu îi vedeau erau cât se poate de grăitoare. Am văzut cum o parte dintre femeile care stăteau lângă mine, în mulţime, au început să plângă încetişor. Grette Ormsdotter, soţia unui soldat care deţinea o mică fermă aproape de proprietăţile lui Hrorik, a trecut pe lângă mine şi s-a ridicat pe vârfuri, încercând să vadă ambarcaţiunea. În urmă cu doar câteva săptămâni, stătuse pe acelaşi ţărm, privindu-şi soţul, pe Krok, şi pe cei doi fii mai mari, Bram şi Grim, cum pleacă înflăcăraţi. Îi observasem atunci, căci îşi luaseră rămas-bun de la ea fericiţi, lăudându-se cu bogăţiile pe care aveau să i le aducă la sfârşitul verii. Grim era mai mare decât mine cu doar un an. Acum mama lui stătea lângă mine, pe malul apei, cercetând feţele membrilor echipajului, şi dintre toţi ai ei doar Bram era acolo.

— Bram! strigă ea cu voce tremurândă. Unde este tatăl tău? Unde este fratele tău, Grim?

Fiul ei, Bram, un tânăr înalt, cu părul roşu-auriu, a lăsat capul în jos şi şi-a întors faţa, fără să spună nimic.

Harald, fiul lui Hrorik, a coborât de pe punte pe plăcile înguste ale debarcaderului şi a ridicat mâinile în aer, cerând tăcere.

— Am avut ghinion, spuse el.

Vocea îi era joasă, dar puternică şi străbătea întregul

ţărm, astfel încât toată lumea îl putea auzi.

— Oricine poate înţelege. Dar povestea noastră merită să fie spusă aşa cum trebuie. Doar aşa putem să-i onorăm cum se cuvine pe cei care nu s-au mai întors. Pentru moment, nu cereţi mai mult. Călătoria până acasă ne-a obosit, iar pierderile ne apasă inimile. Lăsaţi-ne să ne odihnim puţin. Aveţi grijă de cei răniţi. După căderea nopţii, veniţi în sala mare din casa lui Hrorik. Mâncare şi băutură vor fi pentru toată lumea. Veniţi şi atunci vă voi povesti despre osânda pe care ursitoarele Norn ne-au urzit-o atunci când am părăsit acest ţărm, pentru a pleca în călătoria noastră blestemată.

Harald se întoarse pe vas şi dădu un ordin. Cei din echipaj care încă mai aveau forţă începură să strângă vâslele lungi pe raftul din mijlocul punţii.

Ubbe, căpetenia, agăţă sforile de la teaca sabiei peste curea, apoi se întoarse spre unul dintre bărbaţii care stăteau lângă el, pe mal.

— Ce mai aşteptaţi? Ce aşteptăm cu toţii? Aceştia sunt camarazii noştri, spuse el şi păşi pe scândurile debarcaderului.

Mai mulţi bărbaţi l-au urmat. Am făcut şi eu la fel. Ne-am răsfirat într-un şir care ducea până pe uscat, şi cei de pe vas au început să ne înmâneze cuferele şi scuturile.

După ce au fost descărcate uneltele şi armele echipajului, patru oameni au ridicat de pe punte două baloturi înfăşurate în pânză – se vedea limpede, erau cadavrele a doi bărbaţi, înveliţi în mantiile lor – şi şi le-au pus pe umeri.

— Aceştia doi s-au stins ieri, spuse Harald. Mai aveau puţin şi ajungeau acasă. Un altul a murit din cauza rănilor, pe drumul dinspre Anglia, dar mai aveam prea multe zile de drum pentru a-i putea aduce trupul fără viaţă cu noi. L-am îngropat imediat ce am dat de uscat, după ce am traversat marea.

Când restul echipajului a coborât de pe vas, Harald şi

alţi trei bărbaţi, cu toţii luptători în slujba lui Hrorik, au desfăcut două dintre plăcile lungi din mijlocul punţii, din zona de deasupra pietrelor de balast, unde erau doar prinse, nu fixate. După ce le-au înfăşurat strâns într-o pelerină – pentru a le ţine lipite una de alta –, le-au pus lângă Hrorik şi i-au aşezat uşor trupul şubred pe ele. Apoi au ridicat targa improvizată până la umeri şi l-au cărat pe Hrorik până acasă. M-am luat după ei, uitând de munca mea.

Îmi doream foarte mult să aflu ce se întâmplase cu *Vulturul Roşu* şi cu echipajul. Spre deosebire de majoritatea celor din jurul meu, inima mea nu era plină de tristeţe. Bărbaţi pe care îi cunoşteam muriseră. Era deja limpede. Iar Hrorik, tatăl meu, era grav rănit, probabil în agonie, aşa cum spusese mama atunci când vasul apăruse la orizont. Uneori, ea are darul sau blestemul previziunii şi poate vedea lucruri care încă nu s-au întâmplat. Dar nici unul dintre răposaţi sau muribunzi nu fusese camarad cu mine. Oamenii liberi nu sunt camarazi cu sclavii. Nenorocul lor nu mă mâhnise. Ştiam că nici unul dintre cei care călătoriseră pe *Vulturul Roşu* nu ar fi vărsat o lacrimă pentru mine, dacă m-aş fi aflat pe targă în locul lui Hrorik. Pentru mine, tatăl meu era doar bărbatul care o siluise pe mama. Era doar un om a cărui proprietate eram. Nu aveam nici un motiv să plâng astăzi pentru morţi sau muribunzi. Încă nu aveam nici un motiv să plâng.

După ce au intrat în casă cu povara lor, Harald şi ceilalţi care îl purtaseră pe Hrorik nu l-au dus în micuţul dormitor dintr-un colţ al casei – în care se afla patul lui şi al lui Gunhild –, ci l-au aşezat pe una dintre platformele din piatră şi pământ, acoperite cu plăci lustruite, blănuri şi pături, care se întindeau pe aproape întreaga lungime a zidurilor sălii principale a casei. L-au pus pe banca din mijloc, unde avea să fie aproape de căldura vetrei. Când au scos plăcile de sub el, Hrorik a gemut şi întregul corp i s-a chircit, într-un acces brusc de tuse. Forţa tusei care îl

cutremura a mişcat cuverturile şi a scos la iveală rănile adânci.

Braţul drept al lui Hrorik – gros cât piciorul meu şi poate mai puternic – lipsea, tăiat de mai sus de cot. Rămăsese doar un ciot învelit în cârpe însângerate. Semăna cu ciotul unei crengi groase, ieşind din trunchiul unui stejar măreţ. Pieptul lui Hrorik era sau ar fi fost gol, dacă nu ar fi fost înfăşurat în bandaje. O pată întunecată de sânge, mare cât un cap de om, pătrunsese prin pânzele care îl înfăşurau până în partea dreaptă a pieptului. Pata era aproape în întregime înnegrită şi părea întărită şi uscată, dar în mijloc am zărit sânge proaspăt strălucind. Un şuvoi de sânge roşu aprins, adus de tuse, s-a prelins printr-un colţ al gurii lui Hrorik şi i-a curs pe barbă, înroşindu-i părul grizonant.

Când am auzit pe cineva exclamând uşor în spatele meu, m-am întors şi am zărit-o pe mama, care se uita fix la rănile lui Hrorik, cu mâna la gură. Deşi cea de-a doua viziune o prevenise în legătură cu moartea lui, se pare că nu îi dezvăluise şi cauza.

Harald a vorbit încet cu Gunhild, care stătea palidă şi tăcută, privind trupul rănit al lui Hrorik.

— Oricum altcineva ar fi murit de multă vreme, îi spuse ea. M-am îndoit că va putea supravieţui călătoriei, dar dorinţa lui de a se întoarce acasă l-a făcut să se agaţe de viaţă. Dar nu va mai rezista mult timp în această lume. Plămânul îi este străpuns şi sângerarea nu se va opri.

Am privit-o pe Gunhild îndeaproape ca să văd ce va face. Ea şi Hrorik se certaseră violent cu puţin înainte ca *Vulturul Roşu* să părăsească ţărmul nostru. Motivul fusese, ca de obicei, Derdriu, mama mea. Mă întrebam dacă, văzându-l pe Hrorik neajutorat şi muribund, i se înmuiase inima şi îi părea rău sau dacă furia încă o mistuia.

Gunhild făcu un pas în faţă, atinse uşor chipul lui Hrorik şi spuse simplu:

— Soţul meu!

Vocea îi era calmă, iar din ochi nu îi curgeau lacrimi. Nu puteam citi pe faţa ei ce simte. Îl privi pe Harald şi spuse:

— De vreme ce ai invitat întregul sat să ia cina cu noi la noapte, cred că ar trebui să mă apuc de muncă. Sunt sigură că nu *tu* vei pregăti bucatele pe care le vom pune pe masă.

Aşadar, chiar şi în clipa în care a aflat că soţul ei mai are puţin şi îşi dă sufletul, Gunhild se gândea tot la ea.

Se întoarse spre locul unde stătusem eu, în umbră, sau cel puţin aşa îmi imaginasem, căci îi urmasem pe Harald şi Hrorik în casa cea lungă.

— Iar tu, sclavule, nu mai sta acolo ca un prostovan! Dacă ar fi timp, te-aş trimite în pădure ca să aduci merinde pentru masă. Dar nu e vreme. Mergi la Ubbe şi pune-l să sacrifice un viţel de un an. Jupoaie-l şi taie-l. Şi ai grijă să strângi sângele pentru sângerete. Nu vreau să iroseşti nimic. Vreau carnea tăiată în bucăţi nu mai mari de atât, spuse ea, ridicând mâna şi făcând un cerc din degetul mare şi arătător, ca să-mi arate dimensiunea pe care o dorea. Avem varză, morcovi şi orz. La câte guri am de hrănit şi la cât de puţin timp mi-a rămas, va trebui să încropesc o tocană. Dar va fi de ajuns pentru toată lumea.

Până la apusul soarelui, casa cea lungă se umpluse de invitaţi. Instruite de Gunhild, mama şi celelalte servitoare puseseră mesele de sărbătoare şi băncile în mijloc. De-a lungul întregii săli, fuseseră aprinse lămpi cu ulei şi agăţate de stâlpii care susţineau acoperişul. Scuturile, coifurile şi armele luptătorilor de pe *Vulturul Roşu,* care erau soldaţi şi locuiau pe proprietatea lui Hrorik, fuseseră atârnate de-a lungul pereţilor, deasupra locurilor de dormit de pe platformă. Starea lor jalnică era o mărturie mută a luptei fioroase despre care aveau să audă.

Hrorik era prea slăbit ca să stea la masă. Rămăsese întins pe platforma din faţa vetrei principale. Sigrid, fiica lui, sora geamănă a lui Harald, stătea lângă el şi din când

în când îi apropia de buze o cană cu bere.

Mama mea şi celelalte servitoare se agitau între vatră şi mese, ducând castroane cu mâncare, supravegheate de Gunhild. Ceilalţi sclavi care, ca şi mine, nu aveau de lucru momentan stăteau oriunde puteau găsi un loc în capetele platformelor, de-a lungul pereţilor sau pe podea. Când Gunhild nu era atentă, mama mi-a întins un vas plin cu tocană pentru invitaţi.

După ce am dat-o pe gât, m-am apropiat cât am putut de mult de masa unde stătea Harald şi am aşteptat cu înfrigurare să înceapă istorisirea despre călătoria blestemată a vasului *Vulturul Roşu.* Visurile mele se hrăneau din asemenea poveşti cu aventuri şi lupte pe tărâmuri îndepărtate. Uşuratic precum tinerii care încă nu au suferit, nu îmi păsa că, pentru mulţi, avea să fie o poveste tristă.

După ce fiecare invitat a fost servit, Harald s-a ridicat. Avea un trup bine făcut, înalt, puternic şi drept, iar trăsăturile chipului erau frumoase. El şi sora lui geamănă, Sigrid, erau consideraţi de toată lumea cei mai arătoşi din întregul ţinut. Pesemne că semăna cu mama lor, Helge, căci erau subţiri şi graţioşi, în timp ce Hrorik arăta de parcă s-ar fi tras din urşi. Harald zâmbea uşor, ofta adesea şi era genul pe care ceilalţi bărbaţi îl luau de prieten. Femeile tinere visau să-i cucerească inima sau să-i încălzească patul.

După ce sosise, Harald se îmbăiase şi îşi schimbase hainele. Cu părul său lung şi barba tunsă scurt, spălat şi pieptănat, strălucea în lumina pâlpâitoare a flăcărilor şi a lămpilor cu ulei asemenea aurului. Purta o tunică de un roşu aprins peste pantalonii închişi la culoare. M-am gândit că arată ca un nobil sau ca un fiu de rege – nu că aş fi văzut vreodată vreunul, dar auzisem cum îi descriau poeţii care ne vizitaseră. În cameră se făcuse tăcere, iar Harald începu să vorbească.

— De obicei, noi toţi cei de pe această proprietate şi din

satul învecinat ne adunăm aici, în sala lui Hrorik, cu ocazia unei sărbători, pentru a întâmpina schimbarea anotimpului sau pentru a le mulţumi zeilor pentru bunătatea lor, începu el cu o voce solemnă. Ne cunoaştem cu toţii de o viaţă şi ne-am strâns de multe ori pentru a sărbători. Acum trebuie să o facem pentru a ne plânge pierderile şi a ne ajuta unii pe alţii. Ne-am adunat aici, în această noapte, pentru a-i boci şi a-i cinsti pe cei care nu mai sunt printre noi.

Când vorbea, Harald se întorcea când într-o parte, când în alta, privind feţele oamenilor din sala cea lungă. Nu grăia ceremonios ca un poet viking care recită o poveste ori o baladă. Dimpotrivă, avea o voce simplă, naturală, pe care ar folosi-o oricine într-o conversaţie pentru a-i spune celuilalt ce a văzut sau a auzit.

— În mod obişnuit, la o asemenea adunare, a continuat el, nu eu aş fi cel care vi se adresează, ci căpetenia voastră, Hrorik Secure-Puternică. Dar acestea nu sunt vremuri obişnuite. Hrorik este grav rănit şi mulţi alţii au murit. Astăzi, pe ţărm, am făgăduit că în această noapte – în casa cea lungă – vă voi spune ce s-a întâmplat cu vasul nostru şi cu echipajul. Acum e timpul să vă povestesc.

După cum ştiţi cu toţii, am purces să facem o cucerire la începutul anului. Iarna a fost blândă, mult mai caldă ca de obicei. Datorită vremii, am putut să traversăm marea şi să-i surprindem pe englezi în ultimele săptămâni de iarnă, în loc să aşteptăm primăvara, când ar fi stat cu ochii pe mare, de teama invadatorilor. Ne-am gândit că aşa e voia sorţii. Ne-am alăturat unui atac de proporţii, în care au luptat peste patruzeci de vase pline cu luptători danezi şi alţi vikingi din Irlanda au venit cu noi după ce am ajuns în Anglia.

Am avut vânt prielnic după ce am străbătut Iutlanda prin Limfjord şi ne-am răspândit pe mare, a continuat Harald. Nici un vas nu a fost pierdut în timpul traversării. După ce am ajuns în Anglia, am luat-o spre vest, de-a

lungul marginii sudice a ţărmului, devastând coasta în drumul nostru. Totuşi, nu am zăbovit nicăieri multă vreme, căci trebuia să ajungem la întâlnirea stabilită cu vasele irlandeze. Plănuiserăm să ne întâlnim pe coasta de apus a Angliei, într-un mare golf ce se deschide acolo din gura unui râu pe care englezii îl numesc Severn.

Am ajuns la marele golf Severn cu câteva zile înainte de luna plină, când trebuia să ne întâlnim cu vikingii din Dublin. Ne-am oprit şi am campat pe malul unui mic râu, lângă gura golfului, şi ne-am gândit să ne odihnim acolo până când soseau vasele din Irlanda. Însă ursitoarele ne hotărâseră o altă soartă.

În zorii celei de-a doua zile una dintre santinelele noastre a venit în tabără, în fugă, alertând căpeteniile. Fusese abordată de către un sol al englezilor, care dorea să intre în tabăra noastră în pace şi să discute cu conducătorii.

Unii dintre aceştia au sugerat să-i îngăduim englezului accesul în tabără, apoi să-l omorâm. Alţii s-au opus, susţinând că ar fi prostesc şi fără rost şi că ar trebui să-l capturăm, iar apoi să încercăm să cerem răscumpărare în schimbul lui de la regele Saxoniei de Vest, pe ale cărui pământuri ne aşezaserăm tabăra. Totuşi, în cele din urmă, sfatul lui Hrorik a avut întâietate.

— Gândiţi-vă la ce spuneţi, ne-a zis el. Dacă englezul intră în tabăra voastră, oare va fi doar pentru că îi dăm cuvântul că se va afla în siguranţă? Există vreun bărbat printre voi care ar dori să fie cunoscut pentru că a încălcat un jurământ? Există aici cineva care şi-ar da onoarea pe arginţi?

Harald a făcut o pauză şi a luat o sorbitură de bere din cupa de argint care stătea în faţa lui pe masă. Nimeni nu a rostit nici o vorbă. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui. Şi-a şters mustaţa cu podul palmei, apoi a continuat.

— Cu toate că ne era duşman, englezul ne-a impresionat pe toţi când a intrat în tabără. Nu avea coif,

iar părul şi barba gălbui îi străluceau asemenea aurului în lumina dimineţii. Armura din oţel îi ajungea până la genunchi, şi zalele trebuie să fi fost lustruite de curând, căci luceau ca argintul în soare. Avea în spate un scut, acoperit cu piele de animal vopsită în alb. Avea o sabie prinsă la brâu, într-o teacă bogat ornamentată, iar în mâna dreaptă ţinea o suliţă, cu vârful fixat de scara şeii.

„Sunt Eanwulf, numit de regele Ethelwulf al Saxoniei de Vest conte de Somersetshire, ne-a spus. Am venit să vă propun o înţelegere.”

Hrorik a fost cel care s-a ridicat şi i-a răspuns.

„Eu sunt Hrorik Secure-Puternică, sunt căpetenia danezilor. Nu sunt conducătorul acestor căpitani care se află aici, în faţa dumitale, căci fiecare este propriul său conducător, dar am fost ales să vorbesc în numele tuturor. Spui că ai venit să ne propui o înţelegere. Ce anume vrei de la noi şi ce eşti dispus să ne oferi?”

„Vreau vieţile voastre, a răspuns englezul, iar ceea ce vă ofer este tăişul sabiei şi vârful suliţei mele. Eu şi oamenii mei am avut nenorocul de a afla cum lucraţi voi, danezii, în ultimii ani. Sunteţi piraţi, criminali şi hoţi.”

Englezii au propus război, a explicat Harald. „Armata mea nu este departe”, ne-a spus. „Poate ajunge aici până la prânz. Să ne strângem pe mal, într-un loc unde să putem duce o bătălie adevărată. Acolo ne vom lupta şi victoria să aparţină războinicilor care o merită. De doriţi să ne prădaţi pământul, atunci dovediţi-vă dreptul prin puterea armelor.” Englezul a încălecat şi, înainte de a pleca, a rostit următoarele cuvinte: „Bucuraţi-vă de această dimineaţă. Promite o zi frumoasă. Este ultima pe care majoritatea dintre voi o va mai vedea”.

Pe măsură ce Harald îşi continua povestea, am închis ochii şi am încercat să-mi imaginez scena pe care ne-o descrisese. Harald avea talent la povestit şi, când ne vorbea despre felul în care luptătorii noştri se pregătiseră pentru bătălie – ascuţindu-şi săbiile şi punându-şi

armurile, mărşăluind până la plajă, unde au format un zid-scut –, mă simţeam de parcă aş fi fost acolo, cu ei, aşteptând sosirea armatei engleze. Mă întrebam dacă vreunul dintre ei se temuse sau îşi făcuse griji că nu va mai apuca noaptea. Ştiam că, dacă aş fi fost acolo, aş fi încercat asemenea sentimente.

— Armata saxonă a ieşit din pădure, a înaintat pe plajă şi a făcut un zid-scut, ne-a spus Harald. Şi-a format linia pe plajă, mai jos de noi, la o lungime de vas. Ca număr de războinici, păream la egalitate. Căpetenia lor, nobilul saxon Eanwulf, care venise în tabăra noastră şi ne provocase, călărea înainte şi înapoi, prin faţa lor, în timp ce se aliniau. Ori de câte ori îşi ridica suliţa deasupra capului şi striga spre ei, războinicii îi rosteau numele cu putere, scandând „Eanwulf, Eanwulf!”

Bătălia a început încet. Un grup de saxoni nu foarte bine înarmaţi – trebuie să fi fost oameni sărmani, căci aveau doar lanţuri şi câteva arcuri – a ieşit alergând din linia englezilor şi a început să-şi arunce proiectilele spre noi. Am râs în faţa unui asemenea spectacol jalnic. În timp ce la noi linia întâi rămânea fermă, umăr la umăr, cu scuturile întrepătrunse, rândurile al doilea şi al treilea s-au apropiat din spate şi şi-au ridicat scuturile deasupra capetelor, creând un acoperiş. Pietrele din laţurile saxonilor se izbeau fără nici un efect de scutul-fortăreaţă pe care îl creaserăm, iar săgeţile se loveau ca de un zid. Între timp, aceia dintre noi care aveau arcuri s-au dat în spate, dincolo de linia scutului-fortăreaţă, şi-au trimis săgeţile peste el, înspre soldaţii saxoni, care nu aveau nici zid de scuturi, nici armuri ca să-i protejeze. Curând, terenul dintre liniile combatanţilor s-a umplut cu trupurile saxonilor căzuţi, iar cei teferi s-au retras în spatele scutului englez.

Aici Harald a făcut o pauză şi a scuturat din cap.

— Am luat parte la şapte bătălii fioroase, împotriva francilor, a irlandezilor şi a saxonilor, ne-a spus el, şi la

multe alte lupte mai uşoare, dar niciodată nu am văzut ca un război să înceapă aşa. Multă vreme, cele două armate au stat faţă în faţă, provocându-se şi aruncându-şi vorbe de ocară. Ne-am lovit mânerele suliţelor de scuturi până când plaja însăşi a părut a se cutremura de zgomot, asemenea unei păduri care tremură din pricina tunetelor care vestesc furtuna. Hrorik ne-a tras înapoi, chiar dacă oamenii noştri voiau să lupte – probabil că simţise o primejdie nevăzută, pe care noi n-o simţiserăm. Armata engleză a aşteptat mult timp, sperând că vom veni înspre ea, dar, văzând că nu facem asta, saxonii au început, în sfârşit, să avanseze spre linia noastră.

Nici măcar atunci englezii nu s-au repezit spre noi, încercând să ne străpungă cu atacul lor în forţă. În schimb, s-au apropiat încet, până când noi ne-am ridicat, ca un scut în faţa altuia, astfel încât între noi a rămas un pic mai mult decât lungimea unui braţ. Şi tot nu au atacat. Cred că am rămas aşa multă vreme, privindu-ne în ochi, strigând provocări şi îndemnuri la luptă, în vreme ce de fiecare parte luptătorii se înjunghiau fulgerător cu suliţele, cum fac spadasinii la începutul unui duel, pentru a testa iscusinţa adversarului.

Un conte saxon înalt, cu braţe lungi, ceea ce îl făcea să fie periculos de aproape, s-a ridicat în linia engleză din faţa lui Hrorik. Trebuie să fi fost unul dintre luptătorii mai înstăriţi, căci purta o vestă de zale, deşi majoritatea englezilor erau apăraţi doar de coif şi scut. Lancea lui a apărut şi a dispărut ca limba unui şarpe, vârându-se în faţa lui Hrorik sau repezindu-se jos, la picioarele acestuia. Dar, de fiecare dată, cel atacat se dovedea la fel de iute, abătând lama lăncii cu scutul său.

Englezul nu a reuşit să-l rănească pe Hrorik, dar asalturile lui l-au înfuriat, aşa cum un căţel care latră înfurie un urs, tot sărindu-i la picioare. Când saxonul şi-a vârât din nou lancea, Hrorik a dat drumul mânerului scutului, lăsându-l să-i atârne de gât şi umăr, prins de

curea, şi şi-a scos mâna, ducând-o înspre lance, asemenea unui şoim care loveşte o pasăre în zbor. A prins mânerul chiar din spatele capului de metal şi, cu un geamăt, a împins lancea înainte cu toată forţa, scoţându-l pe saxon din linia englezilor. Atunci a arătat Hrorik de ce i se spune Secure-Puternică, căci lama de oţel a securii sale a strălucit în soare, trecând prin coiful saxonului şi despicându-i capul până în dreptul fălcilor.

Saxonul care stătea în linia engleză alături de cel care murise, văzându-l că se prăbuşeşte, s-a cutremurat de soarta lui. Pe când îşi privea camaradul căzând, eu m-am împins în faţă, aplecat, cu scutul ridicat ca să mă acopere, şi i-am tăiat picioarele cu sabia.

Harald s-a lăsat pe vine şi s-a lungit, ca să ne arate.

— Urlând ca un animal sălbatic uriaş, Hrorik s-a aruncat în groapa pe care el şi cu mine o săpaserăm în linia englezilor. Eu şi cei din grupul nostru care se aflau alături l-am urmat repede. Am spart linia engleză aşa cum o săgeată care vine în viteză retează inelele de oţel ale unei armuri, luptătorii noştri înaintând într-o linie care înlătura zidul din lemn de tei al scuturilor saxone, în timp ce suliţele şi săbiile noastre au prefăcut mulţi războinici de-ai lor în stârvuri însângerate.

Văzând atacul, toţi cei de pe corăbiile noastre au aclamat şi au pornit înainte, spre zidul-scut al saxonilor. I-am lovit asemenea unui val uriaş, iar armele noastre oţelite le-au vărsat sângele, despicând şi înjunghiind. Sângele englezesc înroşea nisipul alb englezesc, iar bătălia părea câştigată.

Atunci am ridicat privirea şi am văzut-o, la nici douăzeci de paşi depărtare, pe căpetenia saxonilor, pe Eanwulf. Stătea în spatele principalei linii de atac a oştirii sale, înconjurat de luptătorii din garda personală, înarmaţi până în dinţi. Un cotropitor stătea lângă el, aplecat jos în şa, strigând ca să fie auzit. Nu îi puteam înţelege cuvintele în tumultul bătăliei, dar, auzindu-l, Eanwulf a rânjit, apoi l-

a înghiontit pe unul dintre companionii săi şi a arătat dincolo de locul unde se desfăşura măcelul din faţa lui, înspre râul din spatele nostru.

Când a făcut gestul ăsta, am auzit urlete de spaimă dinspre forţele noastre. Bărbaţii strigau „Vasele! Vasele!” M-am întors şi am privit în spatele meu. Din două locuri, în direcţia în care erau ancorate vasele noastre, pe malul râului, se ridicau deasupra copacilor coloane de fum negru.

De-a lungul întregii noastre linii, căpitanii au încercat să-i strunească pe oamenii înnebuniţi, ca să-i tragă înapoi din luptă. „Retrageţi-vă!” au strigat ei. „Refaceţi zidul-scut şi retrageţi-vă! Înapoi spre vase! Suntem atacaţi din spate!”

Mulţi dintre cei aflaţi în casa cea lungă au rămas surprinşi să audă despre asaltul asupra corăbiilor, şi murmurul de uimire s-a răspândit în întreaga încăpere. Cu toţii ştiau că cea mai mare primejdie care-i putea pândi pe nişte invadatori era să-şi piardă vasele şi să naufragieze pe un teren ostil. Îi aştepta, cu siguranţă, moartea sau robia. Harald a stat o clipă să se facă linişte, apoi şi-a continuat sumbra istorisire.

— Englezii, care cu doar câteva clipe înainte erau pe punctul de a ceda, îşi regăsiseră curajul şi se adunaseră iar, aruncându-se înainte, în timp ce noi cădeam. „Eanwulf! Eanwulf şi Osric!” urlau ei şi după strigăt mi-am dat seama ce se întâmplase. Nu luptam împotriva unei singure armate engleze, ci împotriva a două, iar acum eram prinşi între ele.

Cu toate că eram la ananghie, armata noastră a luptat cu mult curaj. Saxonii au atacat cu furie în prima linie a zidului, dar noi am rezistat, în timp ce ne retrăgeam înspre vase, pas cu pas, ordonat. Hrorik şi celelalte căpetenii şi-au strigat ordinele şi avertismentele în larma bătăliei. „Rămâneţi în formaţie! Menţineţi zidul-scut! Retrageţi-vă la vase!” au strigat ei şi, cu toate că lupta fusese pierdută,

ca bărbaţi nu eram înfrânţi.

Apoi, în spatele nostru, alte trei fuioare de fum s-au ridicat de deasupra copacilor, de-a lungul râului. Alte trei nave cedau din pricina torţelor saxonilor. Atunci membrii echipajului uneia dintre corăbiile noastre s-au trădat pe ei înșiși şi i-au pierdut pe camarazii lor prin laşitatea de care au dat dovadă. Frica şi slăbiciunea lor ne-au osândit pe toţi.

Harald a făcut o pauză şi a scuipat pe podea ca să-şi arate dezgustul.

— Poate că unul dintre fuioarele de fum care se ridicau acum deasupra copacilor venea de la nava lor, a mai spus el. Nu ştiu şi nici nu îmi pasă. Cu toţii trebuie să murim într-o zi. Nu putem ocoli soarta, dar putem să o întâmpinăm cu onoare şi curaj. Însă aceşti bărbaţi nu au îndrăznit. Au întors spatele zidului nostru şi au fugit pe plajă, înspre nave. Frica lor s-a răspândit ca o febră printre războinicii noştri. La vederea celor care fugeau în iureşul bătăliei, alte două echipaje s-au întors şi au luat-o la goană, iar apoi încă trei le-au urmat.

Saxonii i-au vânat pe bărbaţii care se retrăgeau precum lupii care aleargă după o căprioară, înjunghiindu-le şi ciopârţindu-le spinările neprotejate. Aşa mor laşii. Dar destinul crunt i-a urmărit şi pe unii dintre noi care au dat dovadă de vitejie, căci acum se căscaseră găuri mari în zidul nostru de apărare. Luptătorii englezi au pătruns prin ele şi s-au strâns în cercuri, astfel încât am fost atacaţi din toate părţile. Linia noastră s-a rupt, căci fiecare echipaj încerca disperat să-şi formeze propriul cerc de apărare.

Luptătorii de pe *Vulturul Roşu* nu s-au făcut de râs. Cu toate că retragerea noastră era acum împiedicată de o mulţime de saxoni care urlau, echipajul s-a luptat cu îndârjire. Am format un cerc strâns, cu scuturile şi suliţele în afară şi, curând, plaja din jur s-a umplut cu cadavre de englezi. Văzând că nu putem fi înfrânţi uşor, luptătorii saxoni care ne încercuiseră s-au retras pentru a se

regrupa.

Iar Hrorik a venit cu un plan. „Ia nişte oameni şi croieşte-ţi drum printre saxonii din spatele nostru”, mi-a strigat. „Eliberează drumul, apoi lasă o jumătate din echipaj să alerge la vas. Spune-le să pregătească vâslele, în timp ce eu şi ceilalţi luptători vom încerca să-i omorâm pe câinii ăştia. Când vasul va fi gata, cei care vor rămâne în viaţă se vor îndrepta în fugă spre el.”

După ce a repetat cuvintele lui Hrorik, Harald a privit de jur împrejur spre cei care îl urmăreau.

— Aşa înfruntă primejdia o adevărată căpetenie, a spus el. Aşa a făcut Hrorik, căpetenia danezilor, alegând cu îndrăzneală să-şi rişte propria viaţă pentru ca măcar o parte dintre oamenii săi să supravieţuiască.

Am aruncat o privire spre locul unde Hrorik stătea întins pe platforma de lângă foc, acoperit de blănuri. Capul i se odihnea în poala lui Sigrid, iar mâna ei îi mângâia cu blândeţe sprânceana, deşi stătea cu ochii aţintiţi asupra fratelui său, Harald. Ochii lui Hrorik erau închişi. O clipă am crezut că s-ar putea să fi murit deja, dar apoi am văzut mişcarea uşoară a pieptului, când respira.

— Am trecut de la om la om, prin strânsoarea echipajului nostru, a continuat Harald. Stăteau lipiţi unii de alţii, umăr la umăr, aşteptând ca saxonii să-şi reia atacul. Cu toţii ştiau că aceia pe care îi alesesem aveau cele mai mari şanse să supravieţuiască acelei zile, dar nici unul nu s-a dezonorat cerând să fie ales. Cu toţii voiau să rămână şi să lupte pentru a-şi apăra camarazii şi vasul. Când totul a fost pregătit, am pornit cu oamenii aleşi spre partea din spate a cercului nostru de apărare.

Linia englezilor care ne bloca drumul spre râu era subţire, alcătuită dintr-un şir de oameni. Bătălia principală şi presiunea cea mai mare din partea luptătorilor englezi erau tot în partea în care se aflase iniţial frontul de luptă. La semnalul meu, războinicii care se adunaseră cu mine în spatele cercului au pornit brusc în direcţia vasului. I-am

luat pe englezi prin surprindere. Câţiva au fugit şi au scăpat. Cei care au încercat să ni se împotrivească erau prea puţini şi i-am doborât rapid. După ce i-am răpus, între noi şi *Vulturul Roşu* nu mai era decât plaja şi am alergat înspre vas.

Când englezii din faţa cercului nostru au văzut cum o parte din echipaj se năpusteşte pe plajă înspre vas, au crezut că ne-am pierdut curajul, căci au urlat triumfători şi s-au aruncat din nou asupra liniei noastre. Cu toate că echipajele celorlalte vase continuau să se lupte în propriile lor cercuri, bătălia a fost crâncenă în rândul oamenilor noştri, pentru că, acolo unde se afla Hrorik, numărul cadavrelor de englezi creştea, iar luptătorii lor cei mai viteji înaintau spre el, cu toţii dorindu-şi cinstea de a-l doborî. Până şi căpetenia lor împreună cu garda personală s-au aruncat în iureş împotriva lui.

Când vasul nostru a fost desprins de la ţărm, cu ancorele ridicate şi oamenii pregătiţi la vâsle, m-am strecurat pe mal şi am alergat înapoi, acolo unde încă mai luptau Hrorik şi ceilalţi membri ai echipajului. Linia engleză era mai subţire lângă râu şi toţi saxonii stăteau cu faţa spre cercul care se tot împuţina, încercând să facă o breşă pentru a da lovitura. Nu m-au văzut apropiindu-mă. Cu trei lovituri rapide, i-am doborât pe trei dintre ei. „Hrorik!” am strigat. „Haide acum, repede, înainte să ne ţină calea din nou!” El şi-a răsucit securea înainte şi înapoi, cu mişcări largi, doborând un saxon şi făcându-i pe ceilalţi să se dea înapoi. Apoi, el şi bărbaţii care îi erau alături s-au întors şi cu toţii am alergat spre vas, cu saxonii pe urmele noastre.

Doi oameni stăteau la prova *Vulturului Roşu,* înarmaţi cu arcuri, ca să ne acopere cât de cât retragerea. Pe când ne apropiam de vas, au început să-şi arunce săgeţile peste capetele noastre, înspre urmăritori. Englezii din spatele nostru urlau de furie şi neputinţă, gândindu-se că am putea scăpa. O suliţă mi-a şuierat pe lângă cap şi s-a înfipt

în spatele bărbatului din faţa mea, doborându-l pe malul apei. Era Gunnar fierarul. A murit, deşi ar fi scăpat, dac-ar mai fi făcut câţiva paşi. Alte suliţe au zburat printre ai noştri, lăsându-i fără suflare. În spate, aproape, îl auzeam pe conducătorul saxonilor, Eanwulf, cum, cu strigăte răguşite, îşi îndemna oamenii să înainteze.

Saxonii ne-au ajuns pe când intram în apă şi am încetinit, croindu-ne drum cu greu spre *Vulturul roşu.* Hrorik şi cu mine ne-am întors pentru a-i îndepărta pe urmăritori, în timp ce oamenii noştri – cei câţiva care supravieţuiseră – s-au urcat la bord prin ambele părţi.

Eanwulf însuşi m-a atacat. Când s-a apropiat căpetenia saxonă, Hrorik l-a lovit cu securea cu asemenea forţă, încât i-a despicat scutul, lama securii tăind lemnul şi pielea până la miezul de oţel din mijloc. Forţa loviturii l-a făcut pe Eanwulf să cadă în genunchi. Dar, în timp ce Hrorik se lupta să scoată lama securii din scutul distrus al saxonului, unul dintre oamenii lui Eanwulf, care îi stătea alături, a retezat cu sabia braţul lui Hrorik, mai sus de cot.

El s-a dat înapoi clătinându-se, o fântână de sânge ţâşnindu-i din ciotul rămas. Braţul ciuntit, cu mâna încă strângând mânerul securii, atârna de partea din faţă a scutului lui Eanwulf.

Mi-am scos sabia, Biter, şi i-am tăiat beregata luptătorului care îl rănise pe Hrorik. S-a prăbuşit şi şi-a dat duhul în apa mică, dar sosisem prea târziu pentru orice altceva în afară de răzbunare. Chiar când îmi scoteam sabia şi îl ucideam pe luptătorul saxon, Eanwulf străpungea cu lancea armura şi pieptul lui Hrorik.

Suliţele şi săgeţile au început să curgă peste saxoni, căci tot mai mulţi dintre oamenii noştri s-au repezit la prova *Vulturului Roşu,* ca să ne acopere. În câteva clipe, au căzut încă trei saxoni, iar restul, printre care Eanwulf, au pornit înapoi spre mal clătinându-se.

Hrorik sângera foarte tare şi de-abia mai putea să stea în picioare. Trăgându-l după mine, mi-am croit drum cu

greu prin apă, până la marginea vasului, unde mâini nerăbdătoare s-au întins şi ne-au tras pe amândoi la bord.

Vâslaşii noştri au scos corabia din râu, în timp ce eu alergam la pupa şi apucam cârma. Vasul s-a întors şi ne-am îndreptat spre mare în siguranţă. Bărbaţii care trăseseră cu arcul înspre saxoni îşi ocupaseră acum locurile şi începuseră să vâslească, iar corabia prinsese viteză. Când am ieşit din estuarul râului în apele golfului, am privit înapoi la masacrul pe care îl lăsasem în urmă. Dintre cele patruzeci de ambarcaţiuni ale flotei noastre, în afară de *Vulturul Roşu,* doar trei au părăsit ţărmul şi au plecat. Unul fusese invadat de luptători saxoni şi se ducea o luptă crâncenă la bord. Nu ştiu dacă au reuşit să scape. Majoritatea celorlalte vase, încă ancorate pe malul râului, erau în flăcări şi asediate de englezi. Pe plajă rămăseseră încă patru echipaje, în forturi circulare, dându-şi viaţa într-o bătălie curajoasă, dar lipsită de sorţi de izbândă, având în vedere numărul tot mai mare de duşmani care roiau în jurul lor.

Harald tăcu şi privi în jurul său la oamenii care îl sfredeleau cu privirea. Când vorbi din nou, vocea îi era răguşită de emoţie.

— Pentru englezi, lupta pe care am dus-o în acea zi a fost o mare victorie. Mulţi dintre luptătorii noştri au ajuns hrană pentru păsările răpitoare, iar oasele lor zac albindu-se în soare, pe nisipul plajei îndepărtate. Mulţi dintre voi, cei care sunteţi în această noapte aici, aţi rămas fără rude, soţi şi taţi, fraţi şi fii, în urma biruinţei saxonilor asupra noastră. Cu toate acestea, deşi rudele voastre şi-au pierdut viaţa, saxonii nu le-au luat totul. Fiecare bărbat de la bordul *Vulturului Roşu* a luptat aprig în faţa sorţii nemiloase. Fiţi convinşi că walkiriile au purtat spiritele tuturor bărbaţilor care au murit atunci până la Sărbătoarea Zeilor. Fiţi liniştiţi, căci vitejia lor va dăinui de-a pururi şi va fi cinstită în cântările fredonate de poeţii zeilor, între zidurile din Walhalla.

3. Înţelegerea

După ce Harald şi-a încheiat povestea şi s-a aşezat, mulţi dintre cei aflaţi în încăpere i-au pus întrebări, căutând să afle amănunte despre moartea celor apropiaţi. Deşi nu fusese de faţă când se stinsese fiecare, Harald i-a asigurat pe toţi că oamenii dragi lor se luptaseră şi muriseră eroic.

Din istorisirea pe care tocmai o făcuse, am înţeles că unii fuseseră înjunghiaţi în spate în timp ce fugeau spre vas, încercând să se salveze. Pentru mine, o asemenea moarte nu avea nimic eroic. Dar oamenii înclinau să creadă ce le spusese Harald, pur şi simplu pentru că era Harald. A face poporul să creadă lucruri în mod evident neadevărate este una dintre acele calităţi speciale pe care le are adesea un conducător.

Se făcuse târziu când au plecat şi ultimii oaspeţi, iar noi, sclavii, puteam începe, obosiţi, să punem totul în ordine în sală. Chiar înainte ca ultimul invitat să părăsească locuinţa lui Hrorik, chibzuita Gunhild a început să sufle în lămpile cu ulei agăţate de şirul de stâlpi – fiecare trunchi de copac curăţat de coajă – care susţineau bârnele şi grinzile acoperişului. Mi s-a părut o mojicie să-i trimiţi pe cei din urmă musafiri acasă aproape pe întuneric. De îndată ce mi-a venit acest gând, am auzit şi răspunsul lui Gunhild, tot în mintea mea: Ei au fost lipsiţi de maniere, pentru că au rămas până atât de târziu. Ea avea întotdeauna replică la orice nemulţumire şi de fiecare dată reuşea să găsească o cale de a da vina pe altcineva pentru propriile-i greşeli.

Gunhild, bineînţeles, nu s-ar fi gândit să lase lămpile aprinse până când noi, sclavii, aveam să ne isprăvim treaba. Uleiul era prea scump ca să fie irosit pentru nişte bieţi servitori. Aşa că am lucrat pe întuneric, singura

lumină venind de la flăcările ce abia pâlpâiau în vatra principală.

Trebăluind, reconstituiam bătălia pe care o descrisese Harald. M-am imaginat luptând alături de el, împotriva tuturor vicisitudinilor. Aşa era o viaţă de cinste şi de glorie! Mintea îmi era atât de plină cu asemenea fantezii prosteşti, încât, beznă fiind, m-am împiedicat de unul dintre câini şi am vărsat cana pe jumătate plină cu bere pe care o duceam. Băutura a sărit pe spinarea uneia dintre servitoare. M-am ales cu o înjurătură, iar animalul s-a repezit la piciorul meu. Am scuturat din cap, pentru a-mi limpezi gândurile, şi am privit în jurul meu. Nu mă aflam în Anglia sau prin vreun ţinut îndepărtat. Nu eram un luptător. Eram doar un sclav şi munceam pentru stăpânii mei, în casa în care crescusem. Aceasta era realitatea mea. Iată lumea mea, o lume mică şi singura pe care aveam să o cunosc. Sclavii nu trăiesc vieţi de eroi.

În timp ce robii eliberau holul, iar servitorii se culcau pe platformele lor, de-a lungul pereţilor, Gunhild, Harald şi Sigrid s-au strâns în jurul lui Hrorik, care zăcea lângă vatra principală, la căldura de la focul ce se stingea. O ajutam pe mama să desfacă una dintre mesele de sărbătoare, când Harald s-a îndreptat spre noi.

— Derdriu, a spus el, Hrorik vrea să-ţi vorbească.

A ezitat, m-a privit, apoi a adăugat:

— Poate ar fi bine să vii şi tu.

Apropiindu-mă, am văzut că Hrorik părea încă şi mai slăbit decât fusese când îl aduseserăm în sală după-amiază. Când a vorbit, glasul lui era doar o şoaptă aspră.

— Derdriu, a zis el răguşit, curând voi părăsi această lume şi voi purcede spre tărâmul zeilor şi al morţii. Nu vreau să fiu singur în călătorie. Gunhild este o femeie nobilă şi bogată. Viaţa îi va mai dărui încă multe după moartea mea, iar ea nu este pregătită pentru călătoria în care trebuie să plec eu. Mi-ai dăruit multă plăcere în această viaţă, lucru pentru care îţi mulţumesc şi te voi

cinsti. Mă va alina acum, în trecerea mea, să ştiu că vei fi alături de mine, ca să îmi aduci mângâierea cu tovărăşia ta şi plăcerea trupului tău şi în viaţa următoare. Îmi doresc să călătoreşti împreună cu mine pe vasul morţii.

Era o mare cinste pe care Hrorik i-o făcea mamei mele, aceea de a însoţi o mare căpetenie pe drumul spre moarte. Totuşi, în gând, l-am blestemat pentru asta. Am blestemat-o şi pe Gunhild. Era soţia lui. De ce să nu-şi dea ea sufletul, ca să-l aline în viaţa cealaltă? Sigur, ştiam că femeile nobile prin naştere nu îşi jertfeau propria existenţă la mormântul soţului. Vieţile lor contau, aşa că sclavii îi însoţeau pe cei bogaţi şi puternici în ultima călătorie. Dar de ce s-o pierd eu pe cea care îmi dăduse viaţă?

Mama a pălit şi, o vreme, a rămas tăcută. Apoi şi-a îndreptat spatele, şi-a ridicat capul şi a spus:

— De când ne-am întâlnit, Hrorik Secure-Puternică, ai fost ca un tâlhar şi un hoţ pentru mine. M-am născut ca fiică a unui rege în Irlanda, însă tu m-ai răpit din căminul meu. Am fost prinţesă şi poate că, într-o zi, aş fi devenit regină, dar tu m-ai făcut sclavă. Am sperat că ne vom căsători, dar tu m-ai vrut amantă. Acum vrei să-mi iei şi viaţa, pentru ca moartea să îţi fie mai uşoară. De ce ar trebui să-mi pese?

Am fost uimit de îndrăzneala mamei, dar mândru de curajul ei. Sigrid a exclamat surprinsă şi şi-a dus mâna la gură, mută de uimire. Harald a ridicat din sprâncene şi un muşchi a început să-i zvâcnească pe obraz. Dar numai Gunhild a vorbit.

— Este sclavă. Nu este nevoie să o întrebi, s-a răstit ea la Hrorik. Voi strânge cu plăcere laţul în jurul gâtului ei, când va veni vremea.

Ignorându-şi soţia, Hrorik, gâfâind din pricina efortului de a vorbi, a întrebat-o pe mama:

— Nu ai avut parte de nici un strop de fericire în viaţă alături de mine?

Nu-mi venea să cred. El, care o furase pe mama din

cămin şi din sânul familiei, o făcuse sclavă şi o siluise! Oare ea ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare? Să fie mulţumită de atenţia lui? Oare există vreun câine recunoscător faţă de piciorul care îl loveşte?

Mama a întors spatele, a lăsat capul în jos şi şi-a acoperit faţa cu mâinile. M-am gândit că şi ea trebuie să fi fost uluită de cuvintele lui Hrorik. A rămas aşa, tăcută, atât de mult, încât am crezut că nu vrea să răspundă. Oricum, ce rost ar fi avut? Cât preţuiesc cuvintele unui sclav? De ce i-ar fi păsat stăpânului de simţămintele unei sclave?

În cele din urmă, s-a întors la Hrorik şi l-a privit în ochi. Cuvintele ei m-au surprins încă şi mai mult decât ale lui.

— Ba da, i-a spus ea. Ai dreptate. Ştii bine că aşa este, iar inima mea nu mă va lăsa să mă lepăd de adevărul despre trecut, cu toate că amărăciunea îl copleşeşte astăzi. Am trăit clipe frumoase împreună, atunci când m-ai adus în casa ta. Atunci când prima ta nevastă nu murise de multă vreme. Atunci când copiii tăi, Harald şi Sigrid, erau mici, trişti şi singuri. Când le-am devenit mamă. Când am fost ca o soţie pentru tine. Şi curând mi-ai dăruit un prunc al meu, fiul nostru, Halfdan. Pe atunci, în acei primi ani, mi-ai arătat bunătate şi iubire. Dar acele zile au trecut de mult. Adesea m-am întrebat cum ar fi fost vieţile noastre dacă nu te-ai fi căsătorit cu Gunhild. Dar acum nu faci decât să mă vizitezi în patul meu, târziu în noapte, fie că vreau sau nu. Iar soţia ta se străduieşte din răsputeri să-mi facă zile fripte, geloasă fiind pentru nenumăratele nopţi în care patul ei a rămas rece şi gol pentru că tu te aflai în al meu.

Auzind acestea, faţa lui Gunhild s-a înroşit de furie, iar ochii i-au sclipit ameninţător.

Mama şi-a acoperit din nou faţa cu mâinile, plecând capul. Puteam vedea că buzele i se mişcau, de parcă ar fi vorbit, dar nu scoteau nici un sunet. Oare să fi rămas fără glas de frică? Toţi ochii erau aţintiţi asupra ei, dar nimeni

nu scotea un cuvânt.

— Foarte bine, Hrorik, spuse ea, într-un sfârşit, ridicând privirea. Voi călători cu tine pe vasul morţii. Dar, în schimb, vreau să facem o înţelegere.

Auzind asta, Gunhild a păşit în faţă şi a plesnit-o cu sete pe mama peste faţă.

— O sclavă nu face înţelegeri cu o căpetenie, a mârâit ea. Uiţi unde ţi-e locul!

Mama a scuturat din cap, ca să-şi vină în fire, apoi a privit-o pe Gunhild cu răceală.

— Am îndurat multe din partea ta, Gunhild, a spus ea. Eu, care am fost cândva prinţesă, de un rang mai înalt decât vei fi tu vreodată! Se pare că voi muri în curând, aşa că nu prea mai am ce pierde. Ar fi înţelept să păşeşti cu băgare de seamă în jurul meu până când voi pleca.

Gunhild a ridicat din nou mâna ca să o lovească, dar Harald s-a aşezat între ele.

— Opreşte-te! a zis el.

Mama s-a întors spre Hrorik.

— Ştiu că pot fi silită să te însoţesc în drumul către moarte, Hrorik. Nu există nici o îndoială că oamenii tăi mă vor ucide pe carul tău mortuar. Gunhild însăşi este nerăbdătoare să-mi grăbească plecarea. Dar să fac altfel nu ar fi înţelept. Aş muri blestemându-te în faţa Dumnezeului meu şi a îngerilor săi răi. Lumea de Apoi este tărâmul tuturor zeilor. În călătoria către ţinutul divinităţilor tale, vasul tău mortuar s-ar putea să nu scape mâniei Dumnezeului meu şi a îngerilor lui. Furia lor va cădea asupra-i aşa cum furtuna se abate asupra unei corăbii pe mare. Şi, chiar dacă ajungi cu bine în paradisul zeilor tăi, vei avea puţină alinare din partea mea dacă mă sileşti să fac această călătorie. Îţi jur pe tot ce am mai sfânt că voi căuta să-ţi aduc nefericirea, nu plăcerea eternă. Mama făcu o pauză, inspiră adânc şi apoi continuă: Totuşi, voi merge de bunăvoie cu tine, dacă îmi împlineşti vrerea. Fiul meu, Halfdan, este nepotul unui rege irlandez.

Este şi vlăstarul tău, fiul unei mari căpetenii daneze. Nu ar trebui să fie sclav. Eliberează-l la noapte, astfel încât tu şi cu mine să-l putem privi împreună şi să-l vedem om liber. Atunci, în Lumea de Apoi, ne vom aminti de el cu mândrie şi vom asculta povestindu-se despre faptele sale măreţe. Recunoaşte în clipa asta că Halfdan este fiul tău şi ridică-l la rangul de odraslă de căpetenie, aşa cum ar trebui să fie.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Rămăsesem cu gura căscată, ca un neghiob.

Hrorik a dat din cap încet, ca şi cum s-ar fi gândit la cuvintele pe care le rostise mama. Apoi m-a privit şi a vorbit, iar în acea clipă întreaga mea lume s-a schimbat.

— Halfdan, de azi eşti om liber, a spus el şi te recunosc drept fiul meu. Ar fi trebuit să fac asta cu multă vreme în urmă. S-a întors spre Harald şi a adăugat: Acesta este fratele tău. Ţi-l las în grijă. Fă pentru el ceea ce eu nu mai pot.

4. Povestea lui Derdriu

— Trezeşte-te, Halfdan!

Cuvintele m-au smuls dintr-un somn adânc, fără vise. Cineva îmi zgâlţâia umărul. Când am deschis ochii, l-am văzut pe Harald stând deasupra mea, privindu-mă cu un zâmbet obosit. În spatele lui am zărit o rază puternică de lumină ce strălucea prin hornul acoperişului, risipind întunericul din casă. Din locul în care stăteam, mi-am dat seama că se făcuse ziuă de multă vreme, iar eu dormisem.

— Avem multă treabă astăzi, mi-a spus.

M-am ridicat, cu mintea încă zăpăcită de somn.

Nu înţelegeam de ce Harald era cel care mă trezea. Sclavii nu erau treaba lui.

— Adică? l-am întrebat.

— Trebuie să construim vasul mortuar. Tatăl nostru, Hrorik, s-a stins.

Auzind aceste cuvinte, noaptea de dinainte mi-a revenit brusc în minte. Eram liber.

Rămăsesem treaz multă vreme după ce mă dusesem la culcare, fiind prea tulburat ca să pot adormi. Mintea mea fusese invadată de închipuiri în care eram luptător şi călătoream peste mări, pe tărâmuri străine. Întreaga mea viaţă mă aşteptasem doar să aud poveşti despre asemenea aventuri, dar acum puteam să le trăiesc de-adevăratelea. Când am izbutit să adorm, în sfârşit, a fost din pricină că eram istovit şi nici măcar imaginaţia mea înfierbântată nu mai putuse ţine deoparte oboseala. Privind în urmă, îmi este ruşine amintindu-mi că întreaga noapte nu m-am gândit decât la cât de norocos eram. Nu am regretat nici măcar o clipă – sau cel puţin aşa cred – preţul pe care mama avea să-l plătească. În lumina dimineţii, totuşi, când ceaţa somnului m-a părăsit, fanteziile care îmi umpluseră noaptea de dinainte se risipiră la gândul că mama avea să

moară.

Harald a continuat:

— Mi-am dat seama că Hrorik nu mai avea mult de trăit, aşa că am stat cu el după ce s-au dus ceilalţi la culcare. Am vorbit despre multe. Târziu în noapte, mi-a spus că îşi doreşte ca vasul său mortuar să fie aşezat pe dealul din spatele casei, cu faţa la mare. A spus că este locul său preferat de pe aceste meleaguri. Apoi, când zorii s-au apropiat, mi-a cerut să-i dau sabia. A strâns-o cu putere la piept şi a încercat să se ridice, dar era prea slăbit. Am întins mâna ca să-l ajut, dar murise deja.

Vestea morţii lui Hrorik nu a stârnit nici cea mai mică părere de rău în inima mea. Mintea ştia că este tatăl meu, dar în inima mea el era încă stăpânul meu, chiar dacă acum eram liber. Moartea lui m-a umplut de groază însă, întrucât însemna că mama trebuia să plătească foarte curând preţul înţelegerii făcute.

Harald vorbise despre vasul mortuar. Nu ştiam sigur la ce se referă. Mai văzusem înmormântări, desigur. Moartea, la urma urmelor, face parte din viaţă şi este pretutindeni. Totuşi, asistasem doar la funeralii simple. Morţii erau îngropaţi în pământ, uneori împreună cu câteva dintre lucrurile preferate, ca să aibă o alinare în viaţa următoare. Nu văzusem niciodată înmormântarea unei căpetenii. Nu ştiam cum este obiceiul.

— Ce facem? am întrebat. Ce trebuie să fac eu?

— Am mers deja pe deal azi-dimineaţă şi am stabilit unde vom construi vasul mortuar, a spus Harald. Am luat trei sclavi şi le-am arătat unde să sape. Ubbe a luat o căruţă şi alţi doi sclavi ca să strângă pietre din care se va face carcasa, iar Gudrod este în pădure şi taie lemne pentru construirea vasului mortuar. Servitorii muncesc din zori, în timp ce tu dormeai. Acum, tu şi cu mine trebuie să supraveghem lucrările, ca să ne asigurăm că totul va ieşi aşa cum se cuvine. Suntem fiii lui Hrorik. Este datoria noastră să ne îngrijim să fie cinstit pe măsura rangului

său.

Tot nu ştiam ce se cerea pentru înmormântarea lui Hrorik. Mă simţeam stânjenit de propria-mi neştiinţă.

— Nu ştiu ce să fac, i-am zis din nou lui Harald.

— Îţi voi arăta, fratele meu, a răspuns el.

Fratele meu. Pentru Harald şi alţii de rangul său, sclavii, chiar dacă erau esenţiali pentru muncă, reprezentau o proprietate. Poate ceva mai mult decât animalele, dar mai puţin decât oamenii. Mă întrebam dacă Harald cunoştea numele sclavilor cărora le dăduse de lucru în acea dimineaţă. Ieri, şi eu fusesem doar un sclav. Astăzi, eram Halfdan, om liber. Astăzi, Harald mă numise „fratele lui". Ce simţeam în legătură cu această schimbare bruscă de statut? Oare îi era ruşine să fie frate cu un fost sclav? Oare nu-i eram pe plac? Nimic nu se vedea pe faţa lui, în afară de un zâmbet obosit. Dar oamenii îşi ascund adesea sub un surâs adevăratele simţăminte. Este una dintre trăsăturile mai puţin nobile prin care noi, oamenii, ne deosebim de animale.

Voci furioase s-au auzit în casă. Harald a oftat exasperat şi a străbătut sala cu paşi mari, înspre locul de unde venea zgomotul. M-am îmbrăcat repede şi am alergat după el.

Mama şi Gunhild se certau.

— De ce? le-a întrebat Harald, iritarea simţindu-i-se în glas. De ce tulburaţi liniştea casei în zi de doliu?

Gunhild a vorbit prima:

— Este mult de muncă pentru pregătirea înmormântării. I-am poruncit acestei sclave să vină şi să mă ajute. Nu vrea să mă asculte.

Harald s-a întors spre mama:

— Este adevărat? a întrebat el.

Mama a încuviinţat din cap.

— Este. Apoi, cu o voce plină de amărăciune, a continuat: Voi muri mâine pentru onoarea şi plăcerea tatălui tău. Oare nu mi-aş putea petrece ultima zi a vieţii

liniştindu-mi inima şi împăcându-mă cu Dumnezeul meu? Gunhild vrea să mă pună să muncesc până în clipa în care voi intra în casa morţii.

Harald a tăcut o vreme, gândindu-se la cuvintele mamei. Apoi s-a întors spre Gunhild:

— Derdriu are dreptate, a spus el. Timpul care i-a mai rămas ar trebui să-i aparţină, ca să poată pleca în călătoria cu Hrorik cu inima împăcată.

— Dar i-am dat deja poruncă, a sărit Gunhild ca arsă. E hotărât.

Am văzut cum lui Harald i-a zvâcnit falca, auzind cuvintele ei.

— Nu, Gunhild, a zis el încet. Eu am hotărât. Acum eu sunt stăpânul casei. Să nu uiţi acest lucru!

Gunhild s-a dat înapoi de parcă fusese trăsnită. Fără să mai spună nimic, s-a întors şi a plecat grăbită. Privind-o, am ştiut că furia ei avea să se reverse curând asupra vreunui sclav care nu avea nici o vină. M-am bucurat pentru că nu aveam să mai fiu eu acela.

— Mai este ceva, a spus mama, pe când Harald dădea să plece.

S-a întors spre ea, mânia sclipindu-i încă în ochi.

— Da? a întrebat nerăbdător.

— Acestea sunt singurele mele haine. Nişte zdrenţe. Dacă este să intru în marea sală a zeilor alături de Hrorik, nu ar trebui să port straie potrivite pentru consoarta unei mari căpetenii?

Am rămas uluit de îndrăzneala mamei. Era o latură a ei pe care nu o văzusem niciodată.

Harald s-a holbat la ea – la fel de uimit –, apoi a început să râdă zgomotos.

— Ai dreptate. Ar trebui să ai o rochie nouă, Derdriu. Atunci când Hrorik va păşi în marea sală, va dori ca zeii şi eroii de acolo să o privească pe femeia de lângă el cu respect. Poţi coase o rochie într-o singură zi? a întrebat-o.

— Pot, a răspuns mama.

— Atunci, iată ce vom face. Când am mers de-a lungul coastei în Anglia, înainte să ajungem la golful Severn şi la soarta nefericită care ne aştepta acolo, printre prăzile pe care le-a luat Hrorik se afla şi un sul de olandă roşie, fină, pe care l-a găsit în casa unui conte saxon. E şi acum în cufărul lui. Ţi-l aduc imediat.

Harald i-a făcut cu ochiul.

— Hrorik intenţiona să-i dăruiască olanda lui Gunhild, dar ei nu-i vom spune asta.

Şi-a pus mâna pe umărul meu.

— Vino, Halfdan. Hai să aducem pânza din cufărul lui Hrorik. Mama ta are de cusut o rochie.

Harald s-a îndepărtat. Eu am rămas ruşinat în faţa mamei. A doua zi, avea să moară. Ştiam că se va întâmpla. Şi, totuşi, nu-mi venea să cred atunci când stătea vie în faţa mea. Simţeam că ar trebui să-i spun ceva, dar nu îmi găseam cuvintele.

— Mamă? am şoptit.

— Du-te, mi-a spus ea. Mergi cu Harald. El este fratele tău şi e un om bun. Aveţi multă treabă de făcut astăzi şi trebuie să începeţi să vă obişnuiţi unul cu altul. Iar eu trebuie să cos o rochie. Vom vorbi diseară. Am multe lucruri pe care vreau să ţi le spun.

După ce am golit un castron de porridge, eu şi Harald am urcat dealul acoperit cu iarbă din spatele casei.

Trei bărbaţi, cu toţii sclavi care lucrau pe proprietate, săpau în vârful dealului cu lopeţi din lemn. Fasti, care de obicei avea grijă de vite şi de cai, fusese cândva un om liber, un vareg care fusese capturat de către Hrorik, cu mulţi ani în urmă, când invadase Regatul Suediei. Hrut şi Ing, sclavi din naştere, munceau la câmp. Încă de pe vremea când eram un ţânc, Fasti fusese un prieten special pentru mine – aproape ca un unchi. Când mulgea vacile, de multe ori îmi dădea câte o cană cu lapte proaspăt. Când am crescut, el m-a învăţat să călăresc, aşezându-mă pe

spinarea câte unui cal şi mergând alături ca să nu cad.

Când ne-am apropiat, i-am dat bineţe. Cei trei bărbaţi şi-au lăsat ochii în pământ şi nici unul nu a răspuns.

— Fasti? am spus. Fasti, ce s-a întâmplat?

El a continuat să privească în jos şi a scobit pământul cu sapa din lemn, răspunzându-mi:

— Nimic, stăpâne Halfdan.

S-a întors şi a dat să plece. L-am apucat de mânecă şi l-am oprit.

— Ce anume te supără? l-am întrebat.

— Nimic, a repetat el, încă ocolindu-mi privirea. Doar că te-ai schimbat.

— Cum adică m-am schimbat? Sunt acelaşi Halfdan care am fost şi ieri. Îţi aduci aminte? Chiar ieri-dimineaţă mi-ai spus o poveste pe care ai auzit-o despre o femeie din sat. Cum că doarme cu porcul în pat, ca să-i ţină cald când bărbatul ei este plecat. Am râs împreună până ne-au dat lacrimile. Iar acum nici nu vrei să te uiţi în ochii mei. Tu şi cu mine am fost întotdeauna prieteni buni, Fasti. Uită-te la mine şi spune-mi ce s-a întâmplat.

Atunci m-a privit. Poate că a simţit că trebuie, pentru că îi dădusem o poruncă. Am văzut părerea de rău din ochii lui.

— Iartă-mă. Nu am vrut să te jignesc. Mă bucur pentru norocul tău, Halfdan. Dar, fie că ştii sau nu, te-ai schimbat foarte mult. Ai trecut o prăpastie aproape la fel de mare ca aceea dintre vii şi morţi. Eu ştiu. Am sărit acea prăpastie, în urmă cu mai mulţi ani, când am fost furat din casa mea de către Hrorik şi pus să-i lucrez pământurile ca sclav. Ieri, erai tovarăşul meu, erai unul dintre noi, un sclav. Astăzi, eşti stăpân.

— Dar nu mai putem fi prieteni? am strigat.

Fasti m-a privit trist.

— Întotdeauna mă voi gândi cu duioşie la băiatul pe care l-am ajutat să crească. Ai avut inimă bună şi am avut grijă să devii un tânăr de treabă. Sunt sigur că vei fi un

stăpân bun. Dar, după cum stau lucrurile acum, nu mai suntem la fel. Când îmi vorbeşti, eu trebuie să fac după cum îmi spui. Tu eşti stăpân, iar eu sunt sclav. Eu sunt proprietatea ta, nu prietenul tău.

Cu toate că Fasti nu intenţionase să mă supere cu aceste cuvinte, ele m-au străpuns asemenea unui cuţit. Gândul la eliberarea mea mă umpluse de încântare şi de bucurie. Acum descopeream că noul meu statut presupunea şi durere. Libertatea, visul meu, mă lăsa fără mamă şi fără prieteni.

Harald, care stătuse tăcut în spatele meu, ascultând schimbul de replici cu Fasti, s-a apropiat şi şi-a pus braţul pe umerii mei. Mi s-a părut ciudat, căci până mai ieri nu fusesem decât unul dintre sclavii lui. Nici măcar nu mă considerase om. Poate că i se părea şi lui neobişnuit căci, după câteva clipe, şi-a retras mâna. Totuşi, când mi-a vorbit, vocea îi era blajină şi vorbele blânde.

— Hai, Halfdan, a spus, trăgându-mă de acolo. Vezi cum au săpat loc pentru vas în pământ?

Iarba din vârful dealului era deasă, cu rădăcini adânci. Cei trei muncitori – sclavii – tăiaseră fâşii de pământ acoperit de iarbă şi le stivuiseră ceva mai departe. Zona rămasă descoperită avea, într-adevăr, forma unei corăbii vikinge, lată la mijloc şi subţire la capete. Harald s-a apropiat de ei, şi eu m-am luat după el.

— Aceasta va fi prora, a spus arătând înspre cea mai apropiată margine. Vezi cum priveşte marea de aici, din vârful dealului? Vom pune bolovani la prora şi la pupa, ca să însemnăm capetele vasului. Restul de pietre pe care le va strânge Ubbe le vom folosi ca să marcăm părţile laterale.

Harald a trasat o linie pe pământ cu piciorul, făcând un pătrat mare, în centrul conturului navei.

— Vino încoace! l-a strigat el pe Fasti. Vom construi casa mortuară aici. Pământul trebuie săpat mai adânc în pătrat, cam cât piciorul meu, de la talpă şi până la

genunchi. Pune pământul pe care îl scoţi alături de stiva de gazon. Vom avea nevoie de ele după ardere.

— Nu înţeleg ce facem, i-am mărturisit lui Harald. Nu am văzut niciodată funeraliile unei căpetenii. Ce ardere? Nu îl vom îngropa pe Hrorik în pământ?

— Oamenii noştri, strămoşii lui Hrorik, sunt din Nord, de deasupra Iutlandei, de peste apă, mi-a răspuns Harald. De când mă ştiu, există obiceiul de a cinsti moartea căpeteniilor şi a eroilor noştri prin arderea trupurilor pe un rug uriaş. Noi credem că fumul care se ridică la ceruri le dă de veste zeilor şi eroilor din Walhalla că un mare luptător este pe cale să li se alăture. Îi ardem într-un vas – fie unul real, fie unul mortuar – pe care îl făurim special pentru ultima lor călătorie. Flăcările şi fumul lansează vasul şi pe răposaţi pe ultimul lor drum şi grăbesc sosirea lor în sala de ceremonii a zeilor.

Am trudit până la apus. Harald era încântat de roadele muncii noastre şi a spus că va fi uşor să isprăvim în ziua următoare.

La masa de seară, mama a mâncat puţin, apoi s-a retras în patul ei. Puţini dintre cei care locuiau în casa cea lungă aveau parte de intimitatea unui pat închis. Majoritatea – atât sclavi, cât şi oameni liberi – dormeau pe platformele lungi de lângă pereţi. Hrorik şi Gunhild aveau o cămăruţă separată într-un colţ, în capătul cel mai îndepărtat de staulul vitelor, iar Harald şi sora lui, Sigrid, aveau paturi-cabină – paturi cu tăblii, pentru intimidate. Mama mea, Derdriu, avea, de asemenea, un pat-cabină. O neînţelegere dusese la o ceartă îngrozitoare între Hrorik şi Gunhild, atunci când acesta îi poruncise lui Gudrod Dulgherul să facă un pat-cabină pentru mama, o biată sclavă. Dar Hrorik venea adesea în patul ei şi nu voia ca toţi ai casei să-l vadă împreunându-se.

În seara aceea, am stat împreună cu mama în culcuşul ei, în noapte, vorbind, lăsând tăbliile patului deschise, ca să avem lumină. Era un loc cunoscut şi plăcut pentru mine,

pentru că, pe când eram mai mic, dormisem adesea acolo, apărat în spatele zidurilor, ghemuit lângă mama, ca să mă încălzesc – cu excepţia momentelor în care Hrorik venea în toiul nopţii şi mă scotea de acolo, cerând să stea el lângă mama.

În noaptea aceea, mama îmi părea mult mai împăcată decât eram eu, cu toate că nu a rămas tăcută.

— Nu vreau să mori, mamă, i-am spus. Lasă-mă să rămân sclav. Nu e drept să-ţi dai viaţa pentru Hrorik, după câte necazuri şi durere ţi-a adus. Nu îi datorezi nimic. Îl urăsc pentru ce ţi-a făcut.

Mi-a cuprins faţa în mâini şi m-a privit în ochi.

— Dragul meu Halfdan, a spus, nu mor pentru Hrorik. Mor pentru tine. Sunt recunoscătoare că am şansa de a-ţi face acest dar. Uneori, chiar dacă rar, a mai zis ea, am viziuni. Bunica mea din Irlanda avea asemenea puteri. Când bunicul era rege, de multe ori îi cerea sfatul înainte să facă ceva. Mama mea a moştenit harul, iar eu l-am luat de la ea, chiar dacă nu este la fel de puternic. Poate că a trecut şi la tine. Timpul va dovedi asta.

Am ştiut că Hrorik va muri dinainte ca *Vulturul Roşu* să se întoarcă. La fel, ştiu că pe tine te aşteaptă măreţia. Dar ea poate fi atinsă doar dacă eşti un om liber. Şi ştiu că doar eu te pot elibera.

Nu trebuie să îl urăşti pe tatăl tău. A avut atât părţi bune, cât şi rele, ca toţi oamenii. Sunt multe lucruri care s-au întâmplat cu el sau între mine şi el pe care tu nu le cunoşti. Trebuie să ţi le spun acum, cât încă mai e timp. Trecutul este asemenea unei pietre uriaşe care zace pe fundul unui râu, ascunsă vederii, dar dând formă curenţilor apei, atunci când curge. Nu poţi citi curenţii râului propriei tale vieţi şi nu poţi naviga în siguranţă dacă nu înţelegi ce anume îi stârneşte. Trebuie să îţi cunoşti trecutul, căci el îţi va croi viitorul.

Nu ţi-am spus niciodată întreaga poveste despre cum am ajuns sclavă – despre capturarea mea şi primii ani

petrecuţi în casa lui Hrorik. Când ai ajuns la vârsta la care să poţi să înţelegi, Hrorik se căsătorise deja cu Gunhild, iar vieţile noastre păreau urmărite de un blestem aruncat asupră-ne şi care nu putea fi alungat. Dacă ţi-aş fi povestit mai devreme, n-aş fi făcut decât să te amărăsc. Acum ar trebui să afli.

Mama s-a sprijinit de zid, în capătul patului său, şi a început:

— În vara în care Hrorik m-a furat din Irlanda, casa mea, aveam doar cincisprezece ani, puţin mai mult decât ai tu acum. Tatăl meu, Caidoc, era rege peste tărâmurile aflate de-a lungul râului Bann, sub Marele Rege din Ulster. Eram singurul lui copil.

Tata şi-a dorit să facă o alianţă cu conducătorul regatului învecinat, un rege pe nume Frial, astfel că în iarna dinainte m-a logodit cu Kilian, fiul cel mai mare al acestuia. Urma să ne căsătorim la sfârşitul verii, la sărbătoarea recoltei. Kilian era puternic şi înalt, manierat şi cu un zâmbet plăcut. Eu eram considerată cea mai mare frumuseţe a celor două regate şi eram amândoi mulţumiţi de înţelegere. Dacă nunta ar fi avut loc, într-o bună zi aş fi devenit regină, iar cele două regate ar fi fost, în cele din urmă, unite şi conduse de fiul meu şi al lui Kilian, dacă i-aş fi dăruit unul.

Pentru că eram singurul său vlăstar, tata mă iubea nespus şi mi-a dat mai multă libertate decât aveau majoritatea femeilor de condiţie bună la vârsta mea. Unul dintre felurile în care îmi făcea pe plac era să-mi îndeplinească dorinţa de a învăţa. De la o vârstă fragedă, mi s-a îngăduit să studiez la mănăstirea ale cărei pământuri se învecinau cu ale tatei. Tânjeam după învăţăturile cuprinse în cărţile şi manuscrisele de acolo, vechi de sute de ani. Iar abatele, om de treabă, era dispus să-l mulţumească pe un învăţăcel atât de dornic, chiar dacă nu eram bărbat. Pentru a desluşi tainele ascunse în biblioteca mănăstirii, am învăţat să citesc şi să vorbesc

latineşte, limba în care erau scrise cărţile acelea vechi.

Ştiam cu toţii, desigur, de invaziile piraţilor din Nord, care aveau loc din ce în ce mai des de-a lungul coastei. Totuşi, tatăl meu credea că pământurile noastre erau în siguranţă, aflându-se atât de departe de mare. Asemenea multora din părţile noastre, a subestimat lăcomia şi îndrăzneala nordicilor.

S-a întâmplat într-o zi, pe la sfârşitul verii. Citeam în biblioteca mănăstirii. Deodată, am auzit strigătele speriate care veneau din curte.

Când am alergat la fereastră şi am privit afară, am văzut că nordicii atacau şi deja spărseseră poarta. Câţiva călugări încercau să le ţină piept, dar nu erau luptători. Nordicii i-au înjunghiat fără milă, iar restul s-au predat fără să se împotrivească.

Am încercat să mă ascund. Am tras un scaun într-un colţ al bibliotecii, l-am acoperit cu cărţi şi manuscrise, răspândindu-le şi pe podeaua dimprejur şi apoi m-am ghemuit în spate, tremurând de frică şi rugându-mă disperată la Dumnezeu să mă facă invizibilă pentru ochii păgâni ai piraţilor. Strădania mea n-a fost, desigur, de nici un folos. Unul dintre piraţi m-a găsit. Încă îmi aduc aminte cum arăta şi cum mirosea a sudoare şi a sânge. M-a târât din ascunzătoare, m-a aruncat pe spate, pe o masă din bibliotecă, mi-a ridicat rochia deasupra capului şi avea de gând să mă siluiască. Ţipam – nu ştiam că eram în stare să scot sunete atât de puternice. Căpetenia piraţilor a auzit şi a venit să vadă ce se întâmplă. L-a împiedicat pe bărbat să mă batjocorească.

Căpetenia piraţilor era Hrorik, tatăl tău. Era mai slab pe atunci, iar barba şi părul îi erau bogate, galbene ca aurul, fără un fir alb. După respectul pe care i-l arăta celălalt pirat, mi-am dat seama că trebuie să fie un căpitan, iar după înfăţişarea sa impunătoare mi-am dat seama că era om bogat: un coif bine lustruit îi împodobea capul şi o cămaşă fină din zale îi acoperea pieptul, iar de

un umăr avea prinsă o mantie roşie, măreaţă, care îi atârna pe spate. Este ciudat cât de vie mi-a rămas în minte această amintire despre el. Îmi amintesc, de asemenea, că avea o lungă secure de război daneză într-o mână. Vedeam pentru prima oară o asemenea armă.

Când Hrorik l-a împiedicat pe atacator să mă siluiască, m-am gândit că poate a fost trimis de ceruri să mă salveze, ca răspuns la rugăciunile mele. Am crezut că poate era un creştin şi că de aceea a acţionat. Curând mi-am dat seama că mă înşelasem. A început să mă atingă, pipăindu-mi rochia şi întorcându-mi capul dintr-o parte în alta, scrutându-mi chipul. Apoi şi-a trecut o mână prin părul meu, s-a aplecat şi l-a mirosit. Când a făcut asta, mi-am zis că l-a oprit pe celălalt bărbat doar ca să îi ia el locul şi am început din nou să ţip.

Hrorik a părut uluit o vreme, din cauza strigătelor puternice pe care le scoteam. Apoi a zâmbit. Nici măcar nu era un zâmbet diabolic. Era amuzat de-a binelea, iar asta i se citea în ochi. Mi-a pus o mână peste gură ca să-mi acopere ţipetele. Şi-a eliberat cealaltă mână agăţând lama securii de marginea mesei, apoi şi-a dus un deget la buze şi a rostit un sunet care există în ambele limbi.

„Şşş!” a făcut el de două ori. Era primul cuvânt pe care tatăl tău mi-l zicea şi pe care l-am auzit de multe ori de atunci.

— De ce nu l-a lăsat pe războinic să te siluiască? am întrebat-o.

— Mult mai târziu, după ce am învăţat limba nordicilor, l-am întrebat. Mi-a spus că îşi dăduse seama că sunt o pradă valoroasă, vreo fiică sau soţie de nobil, şi putea cere o sumă foarte bună pentru răscumpărare. A zis că l-a oprit pe bărbatul acela doar pentru că bunurile folosite valorau mai puţin pe piaţă. Nu intenţionase să dea dovadă de bunătate faţă de mine, ci doar să-mi păstreze valoarea.

Dacă mama credea că povestea ei avea să-mi schimbe în bine părerea despre tatăl meu, până în acest moment nu

se întâmplase aşa.

— Am fost dusă în curtea mănăstirii, a continuat ea, unde piraţii înlănţuiau mâinile prizonierilor şi se legau doi câte doi. Abatele Aidan se afla printre captivi şi am fost legată împreună cu el.

Aidan era un om foarte învăţat, cu harul vorbirii. În tinereţe, înainte de a-şi dedica viaţa Domnului şi Bisericii, îşi părăsise căminul în căutarea aventurii şi călătorise pe mările din nord mulţi ani, pe vasul unui neguţător franc din portul Dorestad. În acele vremuri, a învăţat limba nordicilor. Datorită cunoştinţelor sale, în acele prime zile de prizonierat, a izbutit să se înţeleagă cu cei care ne răpiseră şi să-mi explice planurile lor. I-a confirmat lui Hrorik că eram, într-adevăr, de viţă nobilă şi că eram chiar fata regelui Caidoc, care avea în stăpânire pământurile din jur. Hrorik a fost foarte mulţumit de ce a aflat.

„Domnul te păzeşte, Derdriu, copila mea, mi-a spus Aidan după ce a vorbit cu Hrorik. Vei fi eliberată fără să păţeşti nimic. Este doar o chestiune de timp, deoarece căpetenia piraţilor trebuie să-i dea de veste tatălui tău şi să aranjeze plata răscumpărării. Piraţii intenţionează să ceară o răscumpărare şi pentru mine. Părintele tău şi abaţii celorlalte mănăstiri din ţinut vor consimţi la eliberarea unei feţe bisericeşti de asemenea rang.”

Aidan a oftat din greu şi a privit cu tristeţe spre călugării care stăteau alături de noi. „Copiii mei nu sunt la fel de norocoşi. Mă tem că nimeni nu îşi va permite să plătească întoarcerea tuturor în siguranţă. Cel puţin unii, dacă nu toţi, vor fi osândiţi la o viaţă de sclavie.” Aidan era un om bun, iar soarta călugărilor pe care îi păstorea îl îngrijora. Simţeam doar uşurare pentru propriu-mi destin, ştiind că voi fi liberă în curând.

Mama a dat din cap mâhnită.

— N-a fost să fie, a spus ea. Piraţii ne mânau ca pe o cireadă de vite furate, de-a lungul ţinutului, spre râul unde îşi lăsaseră corabia. Tatăl meu a aflat despre atacul asupra

mănăstirii şi despre răpirea mea. Nu avea de unde să ştie, desigur, că Hrorik mă apăra de rău şi intenţiona să ceară o răscumpărare în schimbul meu. A adunat câţi oameni a putut, dat fiind timpul scurt, şi a plecat în urmărire. Deoarece trebuia să se grăbească, doar luptătorii bogaţi, având propriile lor care de război ori cai buni şi iuţi, s-au alăturat grupului de aşa-zişi răzbunători. Soarta – nefericită, după cum s-a dovedit – a făcut ca logodnicul meu, Kilian, şi tatăl său, regele Frial, să se afle la vânătoare împreună cu o mică parte din suită şi să-i întâlnească pe tata şi pe oamenii lui pe când porniseră pe urmele danezilor. Desigur, li s-au alăturat, chiar dacă nu erau pregătiţi pentru război.

Tata şi ai lui i-au ajuns pe piraţi din urmă înainte ca aceştia să ajungă teferi la râu şi pe vasul lor. Apropiindu-se, oamenii tatălui meu au dat de veste că vin sunând în corn, pesemne gândindu-se să ne dea nouă, prizonierilor, speranţă şi să vâre spaima în inimile piraţilor.

O umbră uşoară a trecut peste pajiştea pe care o traversam, când cornurile au vestit pentru prima oară apropierea tatei şi a oamenilor săi. Din cauza secetei, apa de abia ne atingea gleznele, deşi, în anotimpul umed, râul curge cu putere. De-a lungul mai multor ani, apele lui au tăiat albia, care acum ajungea până la talia unui bărbat. La porunca lui Hrorik, piraţii l-au trecut şi au început să se grupeze pentru bătălie pe celălalt mal. Căpetenia şi-a adunat jumătate din oameni în linia de luptă, umăr la umăr, cu prizonierii ţinuţi în spate. Restul s-au strâns sub marginea albiei râului. Toţi bărbaţii care se ascunseseră erau înarmaţi cu arcuri sau suliţe.

Nici nu au apucat bine piraţii să-şi ocupe poziţiile, că tata şi oamenii lui şi-au făcut apariţia. Când Hrorik i-a văzut înconjurând poalele unui deal, mergând în carele lor, şi-a lăsat capul pe spate şi a început să râdă. Râsul lui mi-a îngheţat inima. Oamenii tatei au scos un strigăt de bucurie când ne-au văzut. Cum jumătate dintre danezi erau

ascunşi, luptătorii tatei trebuie să se fi gândit că victoria va fi uşoară.

Ceea ce a urmat nu a fost o bătălie, ci mai degrabă un măcel. Carele nu au putut trece de bariera creată de albia râului. Când s-au apropiat şi i-au văzut, cei care le mânau au început să tragă de hamuri, încercând să-şi încetinească impetuoşii cai. Luptătorii călare au luat-o la galop, fiind de nestăvilit. Atunci piraţii s-au ridicat din ascunzătoarea de sub malul râului şi şi-au aruncat proiectilele.

Primul rând de bidivii a căzut aproape în întregime, doborât de focul ucigaş. Carele şi caii ce veneau în goană din urmă nu s-au putut opri la timp ca să îi ocolească. A urmat haosul când cel de-al doilea val s-a izbit de şirul de morţi şi cai muribunzi. Unele care s-au răsturnat, căzând peste animalele care-şi aruncau oamenii precum pietrele dintr-o catapultă. Altele, încercând cu disperare să se dea la o parte, au alunecat într-o rână, până când roţile au fost prinse în iarba moale, şi s-au rostogolit, zdrobind toate sufletele pe care le duceau. Câţiva războinici călare, bine pregătiţi – printre ei şi logodnicul meu, Kilian –, au sărit peste marea de răniţi şi care distruse, au trecut în goană pe lângă primul grup de danezi şi au traversat albia râului până la linia de dincolo de malul îndepărtat. Cu toate acestea, erau prea puţini. Dar piraţii erau fermi pe poziţii şi i-au doborât. L-am văzut pe Kilian înjunghiat cu o suliţă, din lateral.

Nu toţi luptătorii irlandezi au fost omorâţi, desigur. Cei din spate au reuşit să se oprească la timp. Dar, când au văzut câţi dintre oamenii lor fuseseră spulberaţi şi şi-au dat seama cât de numeroşi erau duşmanii, s-au întors şi au luat-o la goană.

Din nefericire, tata şi regele Firal, amândoi oameni curajoşi, se aflaseră în fruntea luptătorilor. În scurt timp, toţi cei care le-ar fi putut plăti răscumpărarea piraţilor, câştigându-mi libertatea, au fost ucişi.

Noi, prizonierii, am aşteptat lângă albia râului întreaga după-amiază, sub pază, în timp ce danezii făceau prăpăd pe câmpul de luptă. Au prădat cadavrele de toate bunurile, de arme şi uneori chiar şi de haine. Noi am stat şi am privit, amorţiţi, disperaţi, fără să scoatem un sunet, până când abatele Aidan le-a cerut călugărilor să se roage pentru cei morţi. Când piraţii jefuiau stârvurile, au găsit doi bărbaţi purtând diademe de aur. Hrorik şi-a dat seama ce însemna această descoperire. Ne-a adus pe mine şi pe abatele Aidan în locul unde zăceau, iar noi am recunoscut că unul dintre cei doi era tatăl meu, iar celălalt, regele Frial. Apoi Hrorik a vorbit o vreme, după care a arătat înspre mine, îndemnându-l pe Aidan să îmi tălmăcească ce spusese.

„Căpitanul zice să îţi transmit că îi pare rău pentru dumneata şi pentru moartea tatălui dumitale, dar aşa este la război”, a început Aidan. „A mai spus că va fi de tot râsul, dacă nu va mai rămâne nimeni care să plătească răscumpărarea.” Abatele Aidan a părut stânjenit când a rostit aceste din urmă cuvinte. Era normal, căci m-au umplut de furie.

I-am răspuns lui Hrorik, în timp ce abatele Aidan îi traducea. „De tot râsul? Este mult mai mult decât atât, i-am răspuns. Pentru amândoi victoria voastră se va dovedi scumpă. Pe acest câmp de luptă nu zace ucis doar tatăl meu, ci şi logodnicul meu şi tatăl lui. Sunt blestemată. Eu, care am fost cândva prinţesă, voi ajunge sclavă şi fără îndoială că voi muri ca o sclavă. Pot doar să mă rog ca să-mi vină cât mai grabnic sfârşitul. Tu nu ai pierdut decât o răscumpărare. Eu mă simt de parcă inima mi-ar fi fost smulsă din piept.”

În noaptea aceea, danezii au dat o mare petrecere pe malul râului, lângă corabia lor. Au fript carnea cailor ucişi în bătălie şi au băut pe săturate din butoiaşele cu bere pe care îi forţaseră pe călugări să le aducă de la mănăstire.

Noi, prizonierii, am fost obligaţi să stăm îngrămădiţi

unul într-altul, de o parte a focului pe care îl aprinseseră piraţii. Acum eram mult mai mulţi decât cei luaţi în asaltul asupra sfântului lăcaş, printre care şi eu. Se pare că piraţii invadaseră partea superioară a râului, căci împreună cu noi se mai afla un grup de prizonieri – în mare parte, femei şi câţiva copii – luaţi înainte.

Petrecerea s-a prelungit în noapte şi, de mai multe ori, câte un danez se apropia clătinându-se de prizonieri şi, după ce cerceta feţele înspăimânte, lua câte o femeie şi se ducea cu ea în întuneric, de unde se auzeau, din când în când, plânsete şi ţipete.

Piratul care mă găsise în mănăstire, un danez înalt şi deşirat, cu păr lung, negru şi slinos atârnându-i pe umeri, îmbrăcat într-o tunică maronie din lână, murdară, şi în pantaloni, s-a ridicat şi şi-a croit drum printre noi. Nu exista nici un motiv pentru care s-ar fi aşteptat ca eu să înţeleg, dar era beat, aşa că băutura îi luase minţile.

„Ce vrea?” l-am întrebat pe Aidan în şoaptă, înspăimântată, deşi în adâncul inimii mele ştiam.

„Îţi spune să mergi cu el”, mi-a răspuns stareţul. „Zice că, de vreme ce nimeni nu poate da o răscumpărare pentru tine, eşti proprietatea lui acum.”

Hrorik, care stătea de partea cealaltă a focului, s-a ridicat şi s-a apropiat de locul în care se afla banditul. Cei doi s-au certat o vreme, vocile lor devenind tot mai puternice şi mai furioase. În cele din urmă, danezul cu părul negru a scuturat din cap, a strigat un ultim cuvânt şi m-a apucat de braţ, ridicându-mă în picioare. Deja plângeam şi mă rugam de el să mă lase în pace, cu toate că, desigur, danezul nu înţelegea nimic din ce îi spuneam.

Brusc, Hrorik i-a dat un dos de palmă peste faţă. Bărbatul s-a dat înapoi şi a strigat mânios. Nu ştiu ce a spus, dar pe faţa lui Hrorik a înflorit un rânjet. Apoi amândoi s-au întors şi au plecat.

„Ce se întâmplă?” l-am întrebat pe Aidan.

„Căpitanul”, mi-a explicat el, „s-a oferit să te cumpere

de la celălalt pirat. A tot mărit preţul, dar danezul cu părul întunecat nu s-a învoit. Atunci căpetenia l-a plesnit. Pentru ei, este jignirea supremă. Celălalt danez nu a avut de ales şi a trebuit să îl provoace pe căpitan la duel. Au plecat să-şi ia armele."

Duelul a durat puţin. Cel care mă capturase avea o lance, un scut şi un cuţit lung, prins la brâu. Nu avea coif şi nici armură. Cred că era prea sărac pentru a şi le permite. Poate pentru a face ca lupta să pară dreaptă, Hrorik nu şi-a pus nici el armură şi nu avea nici măcar scut. A intrat în cercul format de piraţi în jurul focului înarmat doar cu sabia. Cu toate acestea, era clar că danezul cel slab se temea. Continua să se îndepărteze de Hrorik, dând cu spatele în interiorul cercului, în timp ce căpetenia venea după el. Brusc, scoţând un urlet fioros, piratul care mă capturase a sărit în faţă, înfigându-şi lancea în pieptul lui Hrorik. La fel, Hrorik s-a aruncat în faţă şi a plesnit lancea cu latul sabiei. Cu mâna liberă, a apucat marginea scutului danezului şi, ridicându-l cu putere, l-a trântit la pământ. Pe când se lupta să îşi recapete echilibrul, sabia lui Hrorik l-a străpuns, iar duelul s-a isprăvit.

La puţin timp după aceea, învingătorul s-a apropiat de noi, croindu-şi drum printre prizonierii care se înghesuiseră unul într-altul, pentru a se apăra de frigul nopţii. M-am tupilat în spatele abatelui Aidan, temându-mă că Hrorik va veni să-şi ia premiul pe care îl câştigase. Totuşi, când a ajuns lângă noi şi s-a aplecat deasupra mea, nu a făcut decât să-mi întindă o cuvertură groasă din lână. După ce am luat-o cu grijă, a schimbat câteva vorbe cu Aidan şi apoi s-a întors la sărbătoarea de lângă foc.

Eu şi abatele Aidan ne-am acoperit umerii cu pătura, recunoscători pentru căldura pe care ne-o dădea.

„Ce a spus?" l-am întrebat.

„Că noaptea va fi rece şi că pătura te va încălzi."

„Doar atât?" am continuat eu suspicioasă.

„A zis că nu mai trebuie să te temi şi să-ţi spun că numele lui este Hrorik, iar de acum te afli sub protecţia lui.”

În dimineaţa următoare, danezii şi-au dus vasul înapoi, pe cursul râului, până la mare. Când au ajuns la coastă, au ridicat pânzele şi s-au îndepărtat de pământ. Celelalte femei prizoniere şi chiar unii dintre bărbaţi au început să plângă şi să se vaite. Eu tăceam însă. Nu mai aveam putere. Doar priveam în tăcere dealurile verzi ale Irlandei îndepărtându-se încet, până când nu le-am mai putut zări. În inima mea am ştiut că nu aveam să-mi mai văd casa niciodată.

Abatele Aidan a devenit foarte neliniştit când ne-am îndepărtat de uscat. L-a chemat înnebunit pe Hrorik, amintindu-i că biserica va plăti răscumpărarea cerută în schimbul lui. Hrorik, aflat la cârma vasului, nu l-a luat în seamă până când corabia a ajuns în larg. Atunci l-a chemat pe un membru al echipajului să preia cârma şi a venit în locul în care Aidan stătea tăcut lângă mine, alături de ceilalţi prizonieri.

Căpetenia s-a lăsat pe vine lângă noi şi a vorbit. Când a terminat, Aidan mi-a tradus ce spusese. „Acest pirat cu inima haină mi-a zis că, până la urmă, nu voi fi răscumpărat. L-a impresionat faptul că ştiu multe limbi şi s-a hotărât să mă păstreze ca sclav pe proprietatea lui. A mai spus că vrea ca eu să te învăţ să vorbeşti limba nordicilor.”

Hrorik, precipitat, i-a mai spus ceva lui Aidan, apoi m-a privit nerăbdător.

„Căpitanul întreabă dacă vrei să-i spui numele tău, ca să poată învăţa să-l rostească şi el”, mi-a explicat Aidan.

„Derdriu”, am răspuns. Apoi, pentru că Hrorik a părut uluit de sunetele acelea, am repetat cuvântul mai rar: „Derdriu.”

Hrorik a încuviinţat. „Derdriu”, a rostit el încet, de mai multe ori. Apoi a vorbit rapid cu Aidan, preţ de câteva

secunde, şi s-a ridicat să plece.

„Mi-a ordonat să începem lecţiile imediat”, a spus stareţul cu amărăciune. „A zis că speră să îţi poată vorbi direct până la sfârşitul călătoriei. Ca să învăţăm cât mai repede, nici unul dintre noi nu va avea alte sarcini atât timp cât se va afla pe navă.”

L-am privit pe Hrorik neîncrezătoare. „Să înţeleg că tot ce mi se va cere va fi să vorbesc?” am întrebat.

Abatele Aidan nu mi-a răspuns. Hrorik a vrut să i se tălmăcească vorbele mele şi l-a aşteptat nerăbdător până când a izbutit. Când Aidan a terminat, căpetenia a răspuns ţâfnoasă:

„Când vom ajunge pe uscat, tu vei fi o sclavă pe pământurile sale”, mi-a tradus Aidan. „Acolo toată lumea munceşte, inclusiv el. Vei avea grijă de copiii lui. Mama lor a murit de curând.” Stareţul a părut stânjenit şi s-a oprit câteva clipe. Apoi a continuat: „Mi-a zis să-ţi spun că înţelege de ce te temi. A spus că, dacă ar fi vrut să te ia cu forţa, ar fi făcut-o deja. Nu aceasta este dorinţa lui. Spune că nu îşi înţelege inima şi mintea în această privinţă, pentru că eşti foarte frumoasă, iar el este obişnuit să ia tot ce vrea.”

Mama a băut nişte apă din cana pe care o adusese lângă pat. Povestea ei mă uluise. Nu îl recunoşteam pe omul pe care îl descrisese în Hrorik pe care îl cunoscusem şi i-am mărturisit-o. Şi eu îl credeam pe Hrorik un om căruia îi pasă foarte puţin de dorinţele celorlalţi şi îşi însuşea tot ce voia.

— Iată de ce am simţit nevoia să îţi spun toate astea, mi-a răspuns ea. Oricum a fost Hrorik sau orice a devenit, el este tatăl tău. Şi nu vreau să treci prin viaţă crezând că eşti rodul nelegiuit al unei femei siluite, în loc să te fi născut din dragoste.

— Dragoste! am exclamat. Nu-mi venea să cred. Cum poate fi aşa? am întrebat-o.

— Pe atunci, Hrorik nu era stăpânul acestui domeniu

uriaş, pe care l-a cumpărat cu zestrea lui Gunhild. Pe atunci, avea doar o fermă, la nord de Limfjord. Chiar dacă era mică, avea aerul unui cămin, aer care îi lipseşte acestui loc.

Când am ajuns pe pământurile lui, puteam deja să rostesc câteva fraze în limba nordicilor şi atât de mare era dorinţa lui Hrorik de a vorbi cu mine, încât cunoştinţele mele s-au îmbunătăţit repede, datorită exerciţiilor pe care le făceam neîncetat cu el. Îi plăceau foarte mult lucrurile simple, cum ar fi să mă înveţe numele plantelor şi ale copacilor, ale animalelor, ale mâncărurilor sau ale uneltelor de la fermă. Atât de limpede era plăcerea lui de a vorbi cu mine şi atât de frumos şi de blând se purta, încât au ajuns să îmi placă şi mie momentele în care stăteam de vorbă, chiar dacă mă simţeam vinovată pentru că nu puteam nutri nimic altceva decât ură pentru bărbatul vinovat de moartea tatălui meu.

Pe măsură ce am început să-i înţeleg mai bine limba, Hrorik mi-a povestit despre viaţa lui. A vorbit cu mândrie despre realizările celor doi copii ai săi, Harald şi Sigrid, şi despre mama lor, Helge. Hrorik şi Helge se cunoscuseră încă din copilărie, iar familiile lor se aşteptaseră dintotdeauna ca ei să se căsătorească. Aşa am aflat că fusese o femeie veselă, pe care el o plăcuse şi o respectase foarte mult. A murit din cauza febrei, pe când Harald şi Sigrid aveau cinci ani, în iarna de dinainte de invadarea Irlandei, când am fost luată prizonieră.

Îndatoririle mele la ferma lui Hrorik nu erau grele. În primul rând, trebuia să le fiu ca o mamă lui Harald şi lui Sigrid. Am descoperit că nu era o povară să am grijă de ei, căci erau copii cuminţi şi drăgăstoşi, iar cu timpul le-am dăruit toată inima mea. O puteam face fără să simt vreo vină, pentru că, spre deosebire de cele ale tatălui lor, mâinile lor nu erau pătate de sânge. Aşa că am fost o mamă în familia lui Hrorik, dar nu mai mult, deoarece, prin felul în care el se purta cu mine, era aproape ca un

frate faţă de o soră iubită, dând dovadă de bunătate şi afecţiune, dar nimic mai mult.

Apoi a venit noaptea care a schimbat totul. Luasem o cină veselă, se râsese şi se băuse mult. Atunci când nu avea oaspeţi, ca în seara aceea, Hrorik insista să mănânc împreună cu el, chiar dacă nu eram decât o sclavă. În noaptea aceea ni s-a alăturat şi abatele Aidan. Ne desfăta cu poveşti, unele chiar obscene, din vremurile în care fusese marinar-negustor franc.

I-am dus pe Harald şi pe Sigrid la culcare, în timp ce servitoarele din bucătărie strângeau masa.

Când am isprăvit, l-am văzut pe Hrorik încă aşezat, acum singur, şi m-am dus la el. S-a mohorât.

„Unde ţi-e veselia?” l-am tachinat eu.

„Este mai bine ca gândurile mele să rămână nerostite”, mi-a răspuns, „altminteri vor fi înţelese greşit.”

Veselia din seara aceea şi poate faptul că băusem cam mult îmi dădeau curaj.

„Înţelese greşit?” l-am întrebat. „Mă crezi o elevă chiar atât de slabă, încât să nu-ţi înţeleg limba?”

„Limbajul inimii mele aş vrea să-l înţelegi”, mi-a zis el. A inspirat adânc, apoi a lăsat uşor aerul să-i iasă din piept.

„Derdriu, vrei să mergi în patul meu, în noaptea asta?” m-a întrebat.

Cuvintele lui m-au luat prin surprindere şi m-au înfricoşat. Trebuie să se fi văzut pe faţa mea, căci şi-a lăsat în jos privirea, ca şi cum ar fi fost cuprins de disperare. Când şi-a întors din nou capul, şi-a ţinut ochii plecaţi.

„Trebuie să ştiu”, a spus, „la ce anume te-ai dus cu gândul, de te-ai schimbat aşa la faţă.”

Mi-am cercetat cu grijă gândurile şi inima înainte să răspund.

„Primul lucru care mi-a venit în minte”, i-am spus eu cu sinceritate, „a fost amintirea zilei în care am fost furată şi frica pe care am simţit-o, crezând că voi fi siluită, şi ura pe care am avut-o pentru tine şi pentru oamenii tăi pentru

ceea ce făcuserăţi şi pentru ceea ce mă temeam că veţi mai face.”

Hrorik a izbit cu pumnul în masă, iar abatele Aidan, din capătul celălalt al holului, a privit înspre noi îngrijorat.

— După aceea, am tăcut o vreme, a spus mama, căutând mai adânc în gândurile şi în inima mea. Mi-am dat seama cu uimire că furia pe care o simţisem atâta vreme pentru Hrorik, din cauză că mă răpise de acasă şi provocase moartea tatălui meu, se domolise.

„Celălalt gând care îmi vine acum în minte”, i-am spus, „este mirarea că ţi-a luat atât de mult să-mi pui această întrebare.”

Mama a zâmbit şi mi-am dat seama că, pentru o clipă, călătorise înapoi în timp.

— Aceea a fost, a continuat ea, una dintre cele mai frumoase nopţi din viaţa mea. Şi au mai fost multe nopţi şi zile, dulci ca mierea, în următorii trei ani. Tu te-ai născut în această perioadă, la mai puţin de un an după ce eu am mers pentru prima oară în patul lui Hrorik.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o. Ce anume s-a schimbat?

— Am crezut că Hrorik se va căsători cu mine. Credeam că mă va elibera şi vom deveni soţ şi soţie, iar tu vei sta alături de Harald, ca fiu al lui. Dar apoi a condus un puternic atac asupra Dorestadului, centrul negustoresc al francilor, pe coasta Frisiei, folosind cele aflate despre sistemul lor de apărare de la Aidan, care trăise printre aceştia. Dorestad a fost cucerit şi prădat, iar toţi cei care au participat la asalt au dobândit bogăţii impresionante. Bărbaţii au început să-i gâdile orgoliul lui Hrorik, spunându-i că, dacă va continua să-şi mărească averea şi renumele de căpetenie, cu siguranţă soarta îl va ajuta să devină conte, apropiat al regelui, şi să conducă un district.

Din nefericire, cuvintele lor măgulitoare i s-au urcat la cap. O căpetenie pe nume Orm fusese ucisă în atacul din Dorestad, lăsând în urmă o văduvă şi o avere imensă. O

chema Gunhild şi era fiica lui Eirik, un conte bogat, care locuia pe insula Fyn. Toţi fiii lui muriseră şi se crezuse că, atunci când şi el se va stinge, soţul lui Gunhild, Orm, va fi numit conte de către rege, pentru a-i lua locul tatălui ei. Cu toate că mă iubea, Hrorik i-a făcut curte lui Gunhild şi s-a căsătorit cu ea pentru a pune mâna pe zestrea ei fabuloasă şi pentru a putea spera la titlul tatălui ei.

Inima mea s-a frânt în ziua în care i-am văzut pe Hrorik şi pe Gunhild căsătorindu-se. Eu ar fi trebuit să fiu alături de el, nu ea. Tu ar fi trebuit să fii acceptat în familie ca fiul lui Hrorik, nu Toke, băiatul ei din căsătoria cu primul soţ. În schimb, noi am rămas sclavi.

Bietul Hrorik! Contele Eirik încă trăieşte, dar el nu. A sacrificat fericirea noastră, dar nu şi-a dobândit răsplata. Cu toate că a respectat-o pe Gunhild, ei nu i-a trebuit mult să-şi dea seama că inima lui aparţinea altcuiva. Se certa adesea cu el, spunându-i că ar trebui să mă vândă, dar el nu s-a învoit. După o vreme, a început să vină din nou în patul meu. Cred că spera să retrăiască fericirea pe care o cunoscuserăm, dar acea parte din sufletul meu care îl iubise cândva era acum plină doar de amărăciune.

Mama a făcut o pauză şi mi-a mângâiat obrazul cu blândeţe.

— Acum, fiul meu, mi-a spus ea, cunoşti adevărul despre viaţa pe care tatăl tău şi cu mine am împărţit-o. Pentru că eşti sânge din sângele lui, o mare parte din el trăieşte în tine, aşa că este bine că ştii povestea.

Se înşela. Auzisem cuvintele mamei, dar nu le prinsesem pe deplin sensul. Din câte îmi aminteam, simţisem iubire pentru cea care mă născuse, iar ea îmi arătase întotdeauna dragoste şi avusese grijă de mine. Puteam înţelege acest fel de iubire. Chiar şi sclavii, care n-au aproape nimic, pot nutri un asemenea simţământ. Dar nu pricepeam cum poate o femeie să simtă altceva decât frică şi ură pentru bărbatul care a furat-o de acasă, i-a omorât tatăl şi a făcut-o sclavă. Nu înţelegeam cum a

putut ajunge mama să îl iubească pe Hrorik. Pentru mine, părea evident faptul că el nu a iubit-o niciodată. Dacă ar fi iubit-o, n-ar fi trădat-o căsătorindu-se cu Gunhild şi osândindu-ne pe mine şi pe mama la o viaţă de sclavi. Nu aşa îţi arăţi dragostea.

Chiar dacă Hrorik mă eliberase înainte să moară, tot nu credeam că voi ajunge vreodată să nutresc gânduri bune faţă de el. Trăisem prea mulţi ani de robie. Mama şi cu mine suferiserăm prea mult, vreme prea îndelungată. Poate că ea îl iertase, dar eu nu aveam s-o fac niciodată.

5. Un rug funerar

Până la mijlocul celei de-a doua zile de trudă, vasul şi casa mortuare erau gata. Am înfipt în pământ pietre mari, aproape cât un stat de om, la fiecare capăt al conturului navei, care fusese tăiat în iarba grasă de pe vârful dealului. A fost nevoie de şase suflete – Harald, Ubbe, Fasti, Hrut, Ing şi eu – pentru a le aşeza la locul lor. Cele două pietre reprezentau prova corabiei morţii, iar buştenii care se ridicau din chilă erau prova unui vas real. Bolovani mai mici, care ajungeau până la genunchi sau puţin mai mari, la depărtare de un braţ unul de altul, se curbau în două arcuri, de la pupa la proră, alcătuind părţile laterale ale vasului mortuar.

Acolo unde Fasti, Hrut şi Ing săpaseră pătratul din centrul vasului am construit un şopron de buşteni. Nu avea ferestre, ci doar o singură intrare joasă. Înăuntru, lângă peretele opus intrării, am făcut un car mortuar din buşteni mici şi crengi, umplând spaţiile dintre ele cu rămurele. În vârful carului, care ajungea până în dreptul mijlocului unui adult, se afla o platformă din scânduri, îmbrăcată în pânză, pe care urmau să stea trupurile. Am aşezat straturi de lemne uscate lângă pereţii exteriori ai casei mortuare până la acoperiş. Când aveau să fie aprinse, focul urma să se vadă la câţiva kilometri depărtare.

Am muncit din greu, adunând bolovani, cioplind şi aşezând lemne. Sperasem că, dacă mă voi strădui din răsputeri, nu mă voi mai gândi la ceea ce va urma după ce ne vom isprăvi treaba. Nădejdea mea s-a dovedit a fi deşartă. Imagini cu mama mi se perindau necontenit în minte. Construiam rugul ei funerar. Ea încă trăia, dar eu mă pregăteam pentru funeraliile ei. Mă simţeam prins într-un coşmar diavolesc, din care nu aveam puterea să mă trezesc.

Însă asemenea gânduri nu îl tulburau şi pe Harald. El s-a ridicat, a dus mâna la gură îngândurat şi a cercetat roadele muncii noastre.

— E bine, a spus, apoi s-a întors spre mine. La Lindholm Hoje, un sat din Nord, lângă Limfjord, nu departe de locul în care oamenii lui Hrorik s-au stabilit prima dată, după ce au venit în Sud de pe tărâmurile Norse, se află un întreg câmp cu vase mortuare din piatră, o întreagă flotă a morţilor care au călătorit din această lume în următoarea. Este o privelişte ciudată.

Harald l-a strigat pe Ubbe, care ne ajutase să terminăm casa mortuară, după ce isprăviserăm cu pietrele pentru carcasa vasului.

— E gata. Trimite soli oamenilor din sat. Funeraliile vor avea loc la apus de soare, apoi va urma masa.

M-a privit.

— Nu mai e mult timp, mi-a spus. Eu şi Sigrid trebuie să pregătim trupul lui Hrorik. Ar fi bine să mergi la mama ta.

Am găsit-o pe mama stând pe patul ei cabină împreună cu Sigrid, sora lui Harald. Mi-am dat seama că acum era şi sora mea. Amândouă păreau să fi plâns, dar şi-au şters obrajii când m-au văzut apropiindu-mă şi au vorbit pe un ton vesel.

Mama purta rochia roşie pe care tocmai şi-o cususe. A ridicat tivul ca să-mi arate rândul de haine de dedesubt.

— Priveşte, Halfdan. Sigrid mi-a dat cămaşa asta albă şi fină din in, ca să o pun pe sub rochie.

Şi-a dus mâna la gât.

— Şi uită-te la acest colier de chihlimbar. E tot de la ea.

— Nimicuri, a spus Sigrid. Iubirea pe care ne-ai dăruit-o mie şi lui Harald, când eram copii, doi prunci care îşi pierduseră mama, erau singuri şi se temeau, este o comoară de nepreţuit.

Ochii mamei s-au umplut de lacrimi. Sigrid şi-a pus braţele în jurul ei şi a îmbrăţişat-o.

— Astăzi, a spus Sigrid, în lumea aceasta şi în următoarea, îţi vei ocupa locul care ţi se cuvine, alături de tatăl meu. Pot să-ţi zic „mamă” azi?

Mama a deschis gura, dar nu a rostit nimic. A încuviinţat din cap, cu ochii înecaţi în lacrimi. Apoi amândouă au început să plângă. Eu stăteam în picioare, alături de ele, tăcut şi stingherit, neştiind ce să fac. În cele din urmă, Sigrid a sărutat-o pe ambii obraji şi s-a îndepărtat. Apoi s-a întors cu faţa spre mine, zâmbindu-mi printre lacrimi.

— Eu şi Derdriu avem ceva şi pentru tine.

O mulţime de haine împăturite se afla la piciorul patului mamei. Una câte una, mama mi le-a întins. O tunică din in alb, cu broderie în jurul gâtului şi la mâneci, o pereche de pantaloni din lână, de un verde-închis, o curea din piele, cu ac şi cataramă din argint, precum şi o pelerină din lână gri, cu o broşă mare, rotundă, din argint, sub forma unui şarpe stilizat, pe care să o prind de aceasta.

— Nu am avut timp să-ţi facem straie noi, a spus mama. Astea au fost ale lui Harald, ni le-a dat pentru tine. Sunt în stare bună, nu sunt tocite deloc. Sigrid m-a ajutat să le ajustez pentru tine.

— Nu vrem să participi la ceremonie arătând ca un sclav, a adăugat Sigrid.

— Vă… vă mulţumesc, am bâiguit.

Nu mă gândisem deloc la înfăţişarea mea, până când n-a zis Sigrid. M-aş fi făcut de râs la funeralii şi la sărbătoarea de după, dacă aş fi purtat tunica zdrenţuită şi murdară – singura pe care o aveam. Fără îndoială că i-aş fi făcut de ruşine pe Harald şi pe Sigrid. O voce firavă şi blândă din străfundurile minţii mele se întreba dacă acesta era motivul pentru care primisem hainele noi. Puteam fi liber, dar în inima mea sălăşluiau încă bănuielile şi meschinăria de sclav.

Sigrid m-a îmbrăţişat.

— Sunt fericită că eşti fratele meu, a şoptit ea.

Când mi-a dat drumul, s-a întors la mama.

— Fără îndoială că vrei să-ţi petreci timpul rămas împreună cu Halfdan, a spus ea şi s-a grăbit să plece.

Mama a inspirat adânc şi a expirat încetişor.

— Aşadar, a venit timpul? a întrebat ea.

Am privit în jos, stânjenit.

— Va veni curând. Totul e gata. Sătenii au fost deja anunţaţi.

Ce îi spui mamei tale, înainte să moară pentru ca tu să duci o viaţă mai bună?

Rămăsesem fără glas, aşa că nu am rostit nici un cuvânt.

Mama şi-a scos boneta de in, şi-a desfăcut părul şi l-a lăsat să-i cadă pe spate. Chiar dacă o înfuriase pe Gunhild, Hrorik îi îngăduise să-şi lase părul lung, spre deosebire de celelalte slujitoare, care erau tunse scurt. Totuşi, mama îl ţinea prins şi ascuns sub bonetă. Gunhild nu era o femeie pe care să-ţi doreşti să o înfurii printr-o nesăbuinţă.

— Vrei să mă piepteni, Halfdan? m-a întrebat ea. Îl voi purta desfăcut astăzi, aşa cum ar face o prinţesă irlandeză într-o zi de sărbătoare. Lui Hrorik îi plăcea să-şi treacă mâinile prin părul meu. În urmă cu mai mulţi ani, pe când locuiam în Nord, stătea uneori în spatele meu şi mi-l pieptăna. Voi simţi mâinile unui bărbat în părul meu pentru ultima dată în viaţa aceasta.

La început, am păstrat tăcerea, cât timp am trecut pieptenele prin părul ei lung. Era negru şi strălucitor ca pana corbului, fără un fir alb. După o vreme, mi-a vorbit peste umăr, în timp ce eu continuam să o pieptăn.

— Am puţine să-ţi las. Acest pat-cabină va fi, desigur, al tău. Trebuie să-l muţi în celălalt capăt al holului, departe de staulul vitelor, după cum cere noul tău statut. Biata Gunhild! Cum se mai înfuria că eu, o biată sclavă, aveam un pat-cabină, când nici un alt servitor nu avea aşa ceva. Cred că, atunci când Hrorik l-a pus pe Gudrod să mi-l

meşterească, a vrut şi să o scutească pe Gunhild de situaţia stânjenitoare care se crea când venea în patul meu, dar şi să ne facă o bucurie. Însă tot ce putea vedea Gunhild era acest pat care stătea în casa ei, în fiecare zi, ca dovadă a iubirii lui pentru o altă femeie. Pieptenele este, de asemenea, un dar de la Hrorik. Este bine făcut. Dinţii fiind fini şi deşi, prind chiar şi cel mai mic păduche. Îţi va fi de mare folos. Şi mai sunt două lucruri pe care doresc să le ai mai mult decât orice. Sunt tot ce mi-a rămas din Irlanda.

Ridicându-şi părul de la ceafă, mama a scos la iveală un şnur din piele de care atârna o cruce mică din argint, pe care o purta pe sub haine.

— Desfă nodul, a spus.

Mi se părea neobişnuit. N-o văzusem niciodată pe mama scoţându-şi crucea de la gât. Dar, fără nici un cuvânt, m-am supus.

Când am dezlegat şnurul, mi-a zis:

— Întoarce-te!

A luat şnurul din mâinile mele, mi l-a pus la gât pe deasupra capului şi mi l-a legat cu un nod la ceafă.

— Este semnul Domnului Iisus Hristos, Dumnezeul adevărat, mi-a destăinuit. Să-l porţi întotdeauna şi poate că El te va veghea şi te va apăra, chiar şi în acest ţinut de păgâni. Şi ia şi asta, a continuat, punându-mi o punguţă din piele de focă în mâini. Conţine cuvintele rostite de Domnul nostru în timpul vieţii Sale.

Am recunoscut punguţa. De-a lungul anilor, ajunsesem să urăsc clipa în care o vedeam pe mama aducând-o. În ea era un mic pergament răsucit, care povestea viaţa omului-zeu la care se închinau creştinii. Hrorik o luase în urma unui atac, cu mulţi ani în urmă, şi i-o dăruise mamei. Ea îşi petrecuse ceasuri întregi folosind pergamentul ca să mă înveţe despre Hristos cel Alb şi cum să citesc, să scriu şi să vorbesc latina, limba Bisericii creştine. Uram acele lecţii. Uram să îmi irosesc puţinul timp liber pe care îl

aveam ca sclav pentru a învăţa să vorbesc şi să desluşesc limba unui popor străin ori să studiez viaţa unui Dumnezeu slab, care nu avea nici o putere în ţinuturile noastre. Dacă Hristos cel Alb era aşa de grozav cum spunea mama, atunci de ce nu o apărase? Totuşi, ştiam că ea preţuieşte foarte mult micul pergament şi pentru ea darul avea mare însemnătate. Am mângâiat pielea uzată a punguţei, înghiţind în sec.

— *Eu* ar trebui să-ţi fac daruri ţie, i-am spus privind în jos.

Mă simţeam stânjenit pentru că nu aveam nimic să-i dau. Ea mi-a zâmbit şi şi-a pus mâna peste a mea, deasupra punguţei.

— Fiecare moment al vieţii tale a fost un dar pentru mine, a răspuns ea. Şi este un dar minunat acum să ştiu că îţi vei croi drumul prin lume ca om liber. Vei deveni un bărbat grozav, Halfdan, şi ştiu că îţi vei trăi viaţa frumos. Nici o mamă nu ar putea cere mai mult.

Un corn sună din vârful dealului. O umbră de frică trecu iute peste chipul ei. Apoi se strădui să zâmbească şi vorbi, chiar dacă ochii trădau falsitatea bucuriei de pe faţă şi din glas.

— Repede, a spus ea. Este prima chemare la ceremonie. Fugi şi curăţă-te de sudoare şi de praf. Trebuie să arăţi bine, căci toţi ochii vor fi aţintiţi asupra ta. Avem puţin timp să te pregătim.

Când cornul a sunat a doua oară, eram curat sau măcar cât de cât curat – sclavii nu sunt încurajaţi să se spele şi nici nu li se îngăduie să folosească baia, aşa că spălatul era o nouă pricepere pe care trebuia să o deprind.

Întorcându-mă la patul-cabină al mamei, m-am îmbrăcat degrabă cu straiele cele noi. Ea mi-a pieptănat părul şi mi-a prins pelerina pe umărul stâng, cu broşa din argint.

— Ar fi trebuit să am grijă de părul tău dinainte, a spus ea, încercând să mi-l aranjeze în jurul feţei.

— Tunsoarea asta scurtă, din topor, este bună pentru un sclav, nu pentru fiul unei căpetenii. Dar nu avem timp. Când îţi va creşte părul, roag-o pe Sigrid să ţi-l aşeze. O va face în calitate de soră.

Nu mă puteam închipui cerându-i lui Sigrid să mă tundă. Mă temeam că s-ar da înapoi. Dar nu i-am spus nimic mamei.

Ne-am îmbrăţişat şi o simţeam cum tremură. Mă întrebam dacă îşi dea seama că şi eu tremur.

Când am păşit afară, mama şi-a pus mâna într-a mea şi a strâns-o cu putere. Își ţinea bărbia ridicată şi privea drept înainte în timp ce mergeam. Făcând acel ultim drum împreună, m-am uitat des la ea, la pământ, la oamenii care se adunau pe dealul de deasupra, la orice în afară de vasul mortuar care ne aştepta.

Soarele încă mai strălucea cu putere, cu toate că umbrele începeau să prindă formă şi să se alungească, pe măsură ce astrul aluneca spre linia orizontului. O briză uşoară fremăta prin iarbă, în timp ce mama şi cu mine urcam în vârful dealului. Pe cerul de deasupra noastră doi pescăruşi zburau în cerc, strigându-se unul pe altul cu glasurile lor stridente, curiozitatea lor fiind, fără îndoială, stârnită de mulţimea adunată pe deal.

Majoritatea sătenilor erau deja strânşi în vârf, lângă vasul din piatră, privind spre el şi spre mare. Când ne-am apropiat, mergând încet, câţiva întârziaţi au trecut în grabă pe lângă noi, ca să se alăture gloatei. S-au holbat la noi, dar nu au zis nimic. În vârf, drumul lor s-a despărţit de al nostru. Sătenii s-au apropiat şi s-au alăturat celorlalţi ţărani şi servitorilor.

Mama şi cu mine ne-am îndreptat spre intrarea în casa mortuară. Picioarele mi se păreau desprinse de restul trupului, ca şi cum m-aş fi mişcat într-un vis. Aş fi vrut să nu fie decât o închipuire, un coşmar din care să mă pot trezi.

Harald şi Sigrid ne aşteptau la intrare. Cu ei era Ase,

soţia lui Ubbe. Ea era şaman şi preoteasa locului ce le preamărea pe zeiţele Freyja şi Frigg. Într-o mână, ţinea un toiag pe care erau incrustate rune şi simboluri magice şi avea ceva înfăşurat în jurul celeilalte mâini. Mi-am dat seama că era o funie cu noduri. Am privit-o pe mama şi am văzut că şi ea se uita la funie.

— Ase trebuie să plece, a spus ea. Nu voi muri sugrumată ca o femeie jertfită pentru zeii voştri păgâni.

Ase l-a privit întrebător pe Harald. El a încuviinţat, iar ea s-a îndepărtat, alăturându-se mulţimii care stătea lângă pupa vasului din piatră.

— Să călătoreşti cu bine, Derdriu! a zis ea încet, când a trecut pe lângă noi. Să ai vânt bun!

Mama a inspirat adânc şi a vorbit.

— Oamenii spun, Harald, că nu există nimeni în acest district şi poate în întreaga Danemarcă atât de priceput în a mânui sabia. Ca dar de plecare pentru cineva care te-a iubit ca o mamă, vrei să mă ajuţi în drumul meu?

— Dorinţa ta îmi face cinste, a răspuns Harald, zâmbindu-i blând.

Nu înţelegeam cum putea surâde. Ştiam că în inima lui nutrea nişte sentimente pentru mama, căci ea îi crescuse pe el şi pe Sigrid de mici. Sigrid îi spusese mamei că o iubeşte. Totuşi, acum Harald trebuia să o ucidă. Însă pe faţa lui nu se citea nimic. Era un războinic adevărat, care nu se temea de nimic. Eu nu aş putea fi niciodată aşa.

Mama s-a întors spre mine şi m-a îmbrăţişat pentru ultima oară.

— Mamă… am şoptit.

Ea şi-a pus mâna peste buzele mele, ca să mă oprească, apoi a spus simplu:

— Te iubesc, Halfdan.

Voiam să îi spun să nu plece, dar era prea târziu.

S-a întors şi, cu spatele drept şi capul ridicat, s-a dus spre Harald şi Sigrid. Ei au îmbrăţişat-o pe rând.

— Este o zi frumoasă, a spus Harald. O zi bună pentru

călătorii.

S-au întors împreună şi au pornit spre intrarea în casa mortuară, Sigrid de-a dreapta mamei – ţinând-o de mijloc –, Harald în stânga şi puţin mai în urmă. Pe când mergeau aşa, l-am văzut pe Harald scoţând cu mâna dreaptă cuţitul din teacă şi ţinându-l lipit de picior, ca să nu se vadă.

— Mai ţii minte, Derdriu, a întrebat el, când încă mai locuiam în Nord, pe Limfjord, când ne-ai dus pe Sigrid şi pe mine până la pietrele cele mari de pe mal, iar noi am pescuit pentru prima dată? Încă îl purtai pe Halfdan în pântece. Sigrid prinsese un peşte, iar tu ai ajutat-o să-l tragă în barcă. Mai ţii minte? Era o zi frumoasă precum cea de azi. Este o amintire plăcută, pe care am purtat-o cu mine până astăzi. Îţi aminteşti?

Au păşit în casa mortuară, şi noi nu-i mai puteam vedea. Mi s-a părut că aud o exclamaţie, iar Harald s-a oprit din vorbit. Am alergat până în dreptul intrării şi am privit înăuntru. Harald o ţinea pe mama în braţe, punând-o pe platforma carului mortuar. Trupul lui Hrorik fusese deja depus, cu scutul lângă cap, iar coiful, la picioare. Când Harald şi-a scos braţul de sub trupul mamei, după ce l-a aşezat alături de cel al lui Hrorik, am văzut o pată de sânge pe mâneca lui. Sigrid s-a uitat înapoi şi m-a văzut la intrare. S-a apropiat de ceva care zăcea pe podea, iar Harald s-a aplecat şi a ridicat acel obiect.

Când Harald s-a întors cu faţa spre mine, cuţitul lui era deja în teacă. Sigrid i-a aranjat mamei părul în jurul feţei.

— Acum doarme pentru o vreme, a spus Harald. Ea şi Hrorik se odihnesc, pregătindu-se pentru călătorie.

Harald purta pe umăr un corn agăţat de un şnur din piele. Cu el ne chemase în vârful dealului. Acum, ieşind din casa mortuară, a dus din nou cornul la buze şi a scos două note lungi, grave.

La chemarea lui Harald, o parte din mulţimea adunată în vârful dealului a început să se apropie. Majoritatea erau oameni din casa cea lungă, dar erau şi mulţi veniţi din

satul peste care Hrorik era căpetenie. Toţi aveau daruri, mai puţin cei care mânau animalele.

Harald mi-a spus că eu trebuia să stau cu Sigrid şi cu el, în dreptul intrării în casa mortuară, pentru a-i întâmpina pe cei din cortegiu.

— Este datoria noastră să primim ofrandele şi să mulţumim pentru cinstea făcută, mi-a explicat el. Suntem copiii lui Hrorik.

Prima a fost Gunhild. Purta împăturită în braţe, ca pe o pernă pătrată, cea mai groasă haină de iarnă a lui Hrorik. Era un veşmânt minunat, din lână groasă, vopsită într-un verde-închis, cu o margine roşie, din mătase. Mai avea deasupra hainei sabia lui Hrorik în teaca ei şi alte lucruri personale ale lui, printre care un pieptene de argint cu dinţi de fildeş, o frumoasă cupă din argint şi o punguţă din piele, de genul celora pe care bărbaţii le folosesc pentru a ţine în ele cremenea şi amnarul, ca să aprindă focul.

S-a oprit în faţa noastră, dar s-a uitat doar la Harald când şi-a rostit cuvântarea:

— Eu sunt Gunhild, soţia lui Hrorik Secure-Puternică. Îi aduc soţului meu sabia, ca să o poarte cu mândrie în încăperile din Walhalla. Şi îi aduc şi alte daruri, ca să aibă o şedere nestingherită acolo.

Gunhild a intrat în mormânt, iar eu am privit de la intrare. A pus sabia peste trupul lui Hrorik. I-a ridicat mâna rămasă, aşezându-i-o pe mâner, la piept. Haina împăturită a folosit-o drept pernă, punându-i-o sub cap, iar apoi a rânduit celelalte lucruri aduse pe platforma dintre trupul lui şi cel al mamei. Chiar şi în moarte, îmi părea, încerca să-i despartă.

— Adio, Hrorik! a spus ea cu o voce joasă. Nu ai fost cel mai bun soţ pe care şi l-ar putea dori o femeie, dar nu ai ridicat niciodată braţul asupra mea şi datorită ţie viaţa noastră a fost întotdeauna îndestulătoare. Drum bun şi fie ca miedul să fie dulce şi tare în Walhalla!

După ce a ieşit, Gunhild s-a apropiat de Harald şi a

rămas alături de el, pentru a-i întâmpina pe cei din procesiune. Sigrid m-a luat de mână, m-a condus în casa mortuară şi mi-a arătat că ar trebui să stau lângă intrare. Pe măsură ce restul celor care aduceau daruri se apropiau unul câte unul, Harald le-a primit ofrandele şi mi le-a înmânat mie, iar eu i le-am trecut lui Sigrid, care le aşeza în jurul carului mortuar.

Erau multe daruri. Astrid, servitoarea lui Sigrid, care lucra şi în bucătărie, a adus drept ofrande din partea lui Sigrid şi a ei două platouri din lemn, pe care erau aşezate două cupe din ceramică, un cuţitaş, o lingură mare din lemn şi o oală mică, din oţel. A oftat şi şi-a scuturat mâinile obosite după ce Harald i-a luat darurile.

Mulţi dintre săteni aveau pui şi raţe – unul chiar o gâscă –, toate păsările fiind deja tăiate. Alţii au adus brânză ori bucăţi de unt, învelite în pânză, ori urcioare cu lapte. Gunulf, un om muncitor, care avea o mare fermă în sat, a adus un butoiaş cu bere. Lui Hrorik îi plăcuse mult berea lui. Cred că ar fi preţuit mult mai mult darul lui Gunulf decât laptele.

Ingrid, o slujitoare de la bucătăria noastră, una dintre cele mai bune prietene ale mamei, a adus singurul dar pentru ea: o mică trusă de cusut, înfăşurată într-o bucată de pânză, constând din două ace din os şi câteva lungimi de fir şi aţă. Pentru o sclavă care nu avea mai nimic, era un dar frumos şi generos. Deşi m-a costat o privire dezaprobatoare din partea lui Gunhild, am lăsat-o pe Ingrid să intre ea însăşi în mormânt şi să pună darul în mâna mamei. Femeia s-a aplecat şi şi-a luat adio sărutându-i obrazul. Am văzut că avea ochii scăldaţi în lacrimi când s-a întors să plece.

Fiecare om care aducea ofrande, înmânându-i-le lui Harald, spunea:

— Vânt bun şi călătorie liniştită, Hrorik Secure-Puternică!

Iar Harald răspundea de fiecare dată astfel:

— Îţi mulţumesc. Darurile şi rugăciunile tale îi vor grăbi călătoria.

Animalele au fost aduse la sfârşit, într-o scurtă procesiune condusă de Ubbe, supraveghetorul. Ubbe avea un cuţit – un stilet cu lamă lungă, subţire – într-o teacă prinsă de curea. Când s-a apropiat, Sigrid a ieşit din casa mortuară şi a rămas în picioare, privind chiar din afara inelului de pietre, lângă intrare. M-am dus lângă ea.

Mai întâi a venit sclavul Hrut, care ducea o oaie de o bucată de sfoară. Mai mult târa biata creatură care protesta behăind, trăgând-o până în casa mortuară. Ubbe l-a urmat îndeaproape. După câteva clipe, vietatea a tăcut. Imediat după aceea Hrut a ieşit grăbit.

Ubbe a ieşit bălăbănindu-se în pragul uşii, ţinând în mână cuţitul lung, acum plin de sânge. I-a făcut semn lui Ing. Acesta ţinea în braţe un porcuşor care guiţa şi grohăia. Ing s-a oprit în prag, frica citindu-i-se pe faţă. A refuzat să meargă mai departe. Porcuşorul se zbătea furios şi îşi freca botul de barba lui. Nerăbdător, Ubbe l-a luat, ţinându-l sub un braţ, şi s-a întors înapoi în mormânt. Am auzit doar un grohăit scurt dinăuntru.

Kark, sclav al casei şi servitor al lui Hrorik, adusese unul dintre câinii de vânătoare ai stăpânului, ţinându-l de o bucată scurtă de sfoară. Am văzut că era Clapa, un câine zăpăcit, mucalit şi cu suflet bun, preferatul lui Hrorik. Kark a îngenuncheat lângă el şi l-a scărpinat după urechi. M-am aplecat şi am mângâiat capul lui Clapa, care a lătrat fericit. Ubbe a reapărut în dreptul uşii casei mortuare şi a fluierat. Kark a dat drumul sforii, iar Clapa a ţopăit spre Ubbe, urmându-l în mormânt. S-a auzit un lătrat scurt, apoi tăcere.

Ultimul animal care urma să fie adus era calul preferat al lui Hrorik. Era condus de Fasti, care îmi fusese prieten din copilărie, sclavul din Svealand. El avea grijă de cai şi îi iubea pe fiecare în parte, ca şi cum ar fi fost familia lui. Crescuse armăsari – îmi spusese – la ferma lui din

Svealand, înainte să fie capturat şi să ajungă în robie. Când a adus bidiviul, avea o mâhnire adâncă întipărită pe chip.

Ubbe a ieşit poticnindu-se din casa mortuară. Braţele şi cămaşa îi erau stropite de sânge. Ştiam din experienţă că nu ai cum să scapi de sângele care ţâşneşte atunci când se retează capetele animalelor.

— Cu ăsta va fi greu, a spus Ubbe, măsurând calul din ochi.

Ca la un semn, armăsarul, un animal cu părul maroniu, zbârlit şi cu ochi sălbatici, a simţit mirosul de sânge proaspăt şi a început să necheze agitat, scuturându-şi capul dintr-o parte în alta şi trăgând de sfoară. Harald şi Ubbe au alergat şi l-au priponit. Ubbe s-a răstit la Fasti:

— Repede, nătângule, acoperă-i ochii!

Ubbe a dus calul – care încă tremura, dar putea fi controlat acum – printre pietrele vasului morţii, până la casa mortuară. Ajungând în prag, mi-a spus:

— Băiete, vino aici. Avem nevoie de ajutorul tău.

Ne-am înşirat de-a lungul calului, Fasti în dreptul coastelor, eu la mijloc, iar Harald lângă gâtul animalului.

— Cu toţii, a spus Ubbe. Când loveşte Harald, noi împingem ca să se răstoarne spre intrare. Aveţi grijă la copite.

Mi-am pus mâinile pe spatele bidiviului. Pielea i-a tremurat la atingerea mea.

Harald şi-a scos sabia lungă din teacă. M-am întrebat ce intenţiona să facă Ubbe. Un cal nu este un animal pe care să-l poţi omorî cu uşurinţă. Are gâtul prea gros ca să-l tai cu un cuţit.

Harald şi-a tras braţul înapoi. Lama lustruită a sabiei a sclipit în soare, aprinzându-se ca focul în mâna lui. Cu o mişcare iute, s-a aplecat, lovind cu toată puterea umărului şi a trupului şi înfigând lama sabiei într-o parte, străpungându-i inima.

Armăsarul a nechezat de durere şi de groază. Îi

simţeam muşchii contractându-se sub mâinile mele.

— Acum! a strigat Ubbe, coborând pe pripon, sprijinind capul animalului cu umărul şi răsucindu-l în jos.

Eu şi Fasti ne-am aplecat înainte şi am împins creatura osândită. A făcut un pas împleticit într-o parte şi a încercat să-şi sprijine picioarele de noi. Apoi, deodată, picioarele i s-au îndoit şi s-a răsturnat peste zid şi intrarea în casa mortuară. Harald stătea nemişcat ca o statuie, cu braţul întins. Când bidiviul s-a prăbuşit, sabia lui s-a eliberat, şi sângele a început să ţâşnească din rana larg deschisă.

Toţi patru am rămas nemişcaţi un moment, gâfâind şi privind creatura căzută. Pieptul se ridica şi cobora, dându-şi ultima suflare, iar ochii au început să i se înceţoşeze, când spiritul i-a părăsit trupul. Mi-am dat seama că, atunci când Hrorik a murit, a dat naştere unui întreg lanţ al morţii. Animale muriseră – şi chiar şi mama mea îşi dăduse viaţa – pentru a-i cinsti trecerea.

Aşa stăteau lucrurile, ştiam, căci până şi în Lumea de După căpeteniile trebuie să aibă vietăţi şi oameni care să-i urmeze şi obiecte cu ajutorul cărora să fie în largul lor, iar trecerea bărbaţilor măreţi schimbă întotdeauna vieţile celor rămaşi în urmă. Totuşi, speram că drumul care pornea de pe patul de moarte al lui Hrorik nu avea să mai fie pătat şi de sângele altora. Nădăjduiam că şirul morţilor se isprăvise.

— Fasti! spuse Ubbe gâfâind. Tu şi ceilalţi sclavi luaţi lemnul rămas şi aşezaţi-l peste cal şi în dreptul uşii, în spate. Flăcările trebuie să mistuie şi trupul lui.

M-am apropiat de intrare şi am privit-o din nou pe mama, dincolo de leşul calului. Părea împăcată. Speram că este.

Fasti a trecut pe lângă mine şi a aruncat un braţ de lemne şi crengi în uşă, blocându-mi vederea, iar mama nu s-a mai zărit.

Harald a întins mâna şi a scos din jurul capului calului bucata de pânză care îi acoperise ochii. Cu ea a şters

sângele de pe lama sabiei, înainte de a o vârî la loc în teacă. Apoi a aruncat bucata de cârpă, acum însângerată, peste grămada de lemne.

— Trebuie să mergem în cealaltă parte, a spus el şi a ocolit vasul de piatră.

Gunhild, Sigrid şi Ubbe l-au urmat. Am mers şi eu după ei, cu toate că nu ştiam ce urma să facem. Pe când înaintam, bărbaţii liberi din gospodăria noastră şi din sat s-au desprins din mulţime şi au format un cerc în jurul vasului mortuar din piatră. Au lăsat un loc liber în spatele pupei şi am rămas privind vasul şi marea care licărea în depărtare, sub noi, suprafaţa ei vălurită fiind luminată de razele soarelui.

Toţi cei care formau cercul erau bărbaţi. Gunhild şi Sigrid stăteau în apropiere. La picioarele lor se aflau mai multe urcioare din lut şi cornul de băut argintat, pe care Hrorik îl folosea la sărbători.

Pe pământul din spatele pupei înalte din piatră se aflau două torţe, fiecare făcută dintr-o creangă lungă, cu mlădiţe şi muşchi, îmbibate în ulei de focă şi legate cu pânză la un capăt. Harald a îngenuncheat lângă torţe şi, cu cremenea şi amnarul din punga de la brâu, a reuşit să scoată câteva scântei, până când muşchiul îmbibat în ulei a luat foc. De la flacăra acestuia a aprins şi cea de-a doua torţă, pe care mi-a dat-o mie.

— Noi suntem fiii lui Hrorik, a spus. Noi îl vom lansa în călătoria sa.

Eu şi Harald am înconjurat casa mortuară din direcţii opuse, înfigându-ne din loc în loc torţele printre butucii din care erau construiţi pereţii. Erau multe surcele uscate, mici, strecurate printre bucăţile mai mari de lemn şi de aceea flăcările se întindeau uşor. Când ne-am întâlnit în celălalt capăt, focul ajunsese deja la acoperiş, trosnind.

Împreună cu Harald, mi-am reluat locul în cerc. Sigrid a ridicat unul dintre vasele de lut.

Gunhild i-a întins cornul de băut pentru a i-l umple,

apoi i l-a înmânat lui Harald.

Acesta l-a apucat cu ambele mâini şi l-a înălţat deasupra capului. Cu o voce puternică, astfel încât să-l poată auzi toţi, a strigat spre cer:

— Acesta este miedul, băutura zeilor şi unul dintre nenumăratele lor daruri către oameni. Acum ţi-l oferim înapoi, ca să-l închini alături de noi în cinstea lui Hrorik Secure-Puternică şi a lui Derdriu, pentru o călătorie liniştită. Primeşte-l pe acest războinic, Tată Atotputernic Odin, în sala ta de ospeţe!

Harald a vărsat o parte din mied, apoi a ridicat din nou cornul.

— Beau pentru Hrorik Secure-Puternică, o căpetenie a danezilor, luptător vajnic şi conducător destoinic! În luptă securea sa i-a doborât pe duşmani precum trăsnetele lui Thor din cer. A condus cu înţelepciune multe invazii victorioase şi ne-a adus multe bogăţii. De mâna lui Hrorik a picat mai întâi Dorestad al negustorilor franci, o mare izbândă şi un premiu măreţ. Beau această cupă în onoarea lui Hrorik, tatăl meu, şi a lui Derdriu, consoarta sa, prinţesa Irlandei, o femeie foarte frumoasă şi mamă iubită.

Harald i-a trecut cornul lui Gunhild, iar Sigrid l-a umplut iar. De data aceasta, Gunhild a ridicat ea însăşi cornul şi a spus:

— Mă rog vouă, zeilor, să dăruiţi vânt bun şi călătorie liniştită acestui vas!

Apoi, aşa cum făcuse şi Harald, a vărsat o parte din mied.

— Pentru Hrorik! a zis ea, ridicând din nou cornul. Căpetenie înţeleaptă şi luptător fioros, care nu a avut teamă de nici un om, plin de izbânzi în bătălii şi generos în împărţirea prăzii. Va mai trece mult timp până când danezii vor mai vedea un asemenea om.

Când Gunhild şi-a rostit toastul, m-am gândit că vorbele rămase nespuse scoteau la iveală amărăciunea care încă îi sălăşluia în inimă. L-a descris pe Hrorik drept o mare

căpetenie, un luptător fioros şi un războinic îndrăzneţ şi viclean. Din aceste cuvinte s-ar fi putut crede că ea era unul dintre luptătorii săi, nu soţia. Nu a vorbit despre iubire, despre afecţiunea ei de soţie şi nici nu l-a lăudat ca tată, chiar dacă, pentru o vreme, Hrorik i-a găzduit şi crescut fiul din prima căsătorie. Iar despre mama mea, care murise pentru ca Hrorik, soţul lui Gunhild, să nu fie singur în lumea zeilor în Viaţa de După, nu a rostit nici un cuvânt. O femeie mai binevoitoare şi-ar fi exprimat recunoştinţa pentru darul mamei către Hrorik, dar Gunhild nu a făcut-o.

Sigrid a umplut cornul a treia oară, iar Gunhild mi l-a pus în mâini. L-am ridicat. Toţi ochii erau aţintiţi asupra mea. Speram că vocea nu îmi va tremura sau nu mi se va subţia din cauza fricii pe care o simţeam vorbind în faţa atâtor oameni.

— Către toţi zeii, am spus. Către Odin, Zeul tatălui meu, şi către Hristos cel Alb, Dumnezeul mamei mele. Faceţi ca acest vas să pornească într-o călătorie liniştită!

Am picurat şi eu puţin mied pe pământ. Din fericire, cornul nu mai era plin după ofranda mea către zei, căci mâinile mi-au tremurat de emoţie când l-am ridicat din nou.

— Pentru Derdriu, am spus, fiică a lui Caido, un rege al Irlandei. Ea mi-a dat viaţă şi a fost o mamă cum nu se poate mai iubitoare. Însă pe aceste pământuri nu a fost decât o sclavă. Nu va fi niciodată preaslăvită în cântări la ceas de seară, în jurul focului, când se spun poveştile despre curaj. Cu toate acestea, a fost la fel de viteză ca oricare luptător care poartă scut şi sabie. Şi-a dat propria viaţă pentru ca eu să fiu liber şi recunoscut de tata ca vlăstar al lui. Iar când a venit vremea să dea ochii cu propria-i moarte, a primit-o de bunăvoie, cu capul sus. Pentru Derdriu, pentru curajul şi iubirea ei!

Bărbaţii din cerc au strigat aprobator:

— Pentru Derdriu!

Am băut, am golit cornul şi i l-am întins înapoi lui Gunhild.

Mi-am dat seama că războinicii din cerc încă mă priveau nerăbdători. Harald s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit:

— Toastul a onorat-o pe mama ta. Ai făcut un lucru foarte bun. Dar trebuie să închini şi pentru Hrorik. A fost tatăl tău şi căpetenia noastră. Dacă nu faci astfel, îl dezonorezi pe el şi te dezonorezi şi pe tine.

Sigrid a mai turnat mied în corn. L-am luat de la Gunhild şi l-am ridicat din nou. Am căutat în minte cuvintele pe care să le rostesc, pentru că nu nutream sentimente bune pentru tatăl meu.

— Pentru Hrorik. Nu îl pot lăuda ca războinic sau căpitan, pentru că nu l-am cunoscut astfel. L-am cunoscut doar aşa cum un sclav îşi cunoaşte stăpânul, până în ultimele ore ale vieţii sale. Atunci, l-am cunoscut ca tată pentru foarte puţin timp. Cu toate acestea, ştiu un lucru limpede despre Hrorik: pentru mama mea a simţit bunătate şi afecţiune, poate chiar şi iubire, aşa că ridic această cupă şi închin în cinstea lui. Pentru Hrorik!

— Pentru Hrorik! s-a auzit ecoul, chiar dacă nu foarte entuziast.

Presupun că vorbele mele nu le-au căzut tuturor bine – cu siguranţă nu lui Gunhild, căci pe faţa ei se putea citi furia. Nu-mi păsa. Nu voiam să mint la înmormântarea mamei mele, pentru a onora un bărbat care îi ceruse moartea.

Acum casa mortuară era înghiţită în flăcări. O coloană neagră de fum se ridica deasupra ei, purtând spiritul mamei şi pe cel al lui Hrorik în cer. Deasupra dealului vântul sufla fumul peste mare, într-o pală din ce în ce mai lungă.

Cornul a fost trecut de jur împrejur la cei aflaţi în cerc. Capul începuse să mi se învârtească din pricina miedului cu mult timp înainte să cadă casa mortuară, într-o ploaie

de scântei. Atunci fumul şi vasul-spirit care îi purta pe mama şi pe tata se aflau departe, în ocean, pierdute în amurgul tot mai întunecat. Privind cum sufletul mamei călătoreşte departe de ţărmurile noastre, nu mă simţeam ca şi cum aş fi câştigat ceea ce visasem toată viaţa. Mă simţeam de parcă aş fi pierdut totul.

6. Lec

Îmi aduc aminte puţine lucruri despre festivitatea care a urmat înmormântării, chiar dacă a fost prima la care am participat ca om liber şi ar fi trebuit să fie o experienţă nouă şi emoţionantă pentru mine. Harald a insistat să stau alături de el şi s-a asigurat că am paharul plin tot timpul. Cred că i se părea mai bine să am mintea aburită de alcool decât inima frântă. Tertipul lui a mers bine în seara aceea, dar în dimineaţa următoare lucrurile au stat cu totul altfel.

M-am trezit îmbrăcat, trântit pe patul mamei, fără să-mi pot aminti cum am ajuns acolo. Mă durea capul îngrozitor, aşa cum nu mă mai duruse niciodată, iar primul gând a fost să o caut pe mama ca să-mi dea un leac. Atunci, amintirile zilei anterioare mi-au năvălit în minte. Nu aveam să o mai văd niciodată pe cea care-mi dăduse viaţă. Murise. Nici măcar trupul ei nu mai era, căci se prefăcuse în cenuşă. Această realitate a început să mă apese precum o piatră uriaşă aşezată pe piept. Chiar dacă învăţasem de la o vârstă fragedă să nu vărs lacrimi – este o greşeală ca un sclav să fie slab, dar e o greşeală şi mai mare să lase să i se vadă slăbiciunea –, în dimineaţa aceea am plâns, pentru ea şi pentru mine.

Încă mai purtam straiele cele noi de sărbătoare. În momentul acela mi s-au părut de nesuportat, un simbol al înţelegerii făcute de mama. Le-am scos şi m-am îmbrăcat în tunica murdară şi roasă pe care o purtasem ca sclav. Simţeam că era tot ce meritam.

Chiar dacă dimineaţa trecuse de mult, majoritatea celor din casă încă dormeau, refăcându-se. Câţiva sclavi se mişcau cu iuţeală, strângând resturile rămase după celebrarea din noaptea trecută. M-am oprit lângă vatră şi am luat o jumătate de pâine, un vas cu brânză dulce şi o cană mare din lemn, pe care am umplut-o cu apă rece

dintr-o butelcă agăţată de o grindă. Apoi am ieşit bălăbănindu-mă în lumina soarelui şi am pornit spre vârful dealului.

În interiorul conturului vasului funerar, tot ce rămăsese din casa mortuară era un morman mare de cenuşă, presărat cu bucăţi de cărbune întunecat şi cioturi arse, rămăşiţele stâlpilor. Undeva, printre urme, se aflau oasele arse ale mamei mele, ale lui Hrorik şi ale animalelor care fuseseră sacrificate lângă catafalcul lor.

Fasti, Hrut şi Ing erau deja la muncă, acoperind cenuşa cu pământul pe care îl săpaseră cu două zile în urmă. Sclavii participaseră la ceremonie, cinstindu-i pe Hrorik şi pe mama, şi fiecăruia i se dăduse câte o cană cu bere, dar asta se întâmplase ieri. Astăzi, se întorseseră la truda lor, căci este singura viaţă pe care o cunoaşte un sclav. I-am ocolit, căci nu aveam chef de nimeni în dimineaţa aceea.

M-am întors acolo unde vârful înverzit al dealului se întâlnea cu marginea pădurii şi am stat lângă şirul de copaci. Mâncarea şi apa îmi liniştiseră stomacul şi îmi mai amorţiseră puţin durerea de cap, dar îmi simţeam inima gata să se frângă. Mintea îmi era chinuită de imagini ale mamei. Era prea târziu, aveam în gând o mulţime de lucruri pe care mi-aş fi dorit să i le spun şi mulţumiri pe care aş fi dorit să i le aduc.

Cu puţin înainte de miezul zilei, Fasti şi ceilalţi şi-au terminat treaba. Au aşezat fâşii de iarbă tunsă peste cenuşa acoperită cu pământ, formând o movilă verde în mijlocul vasului mortuar. Au plecat şi, nu după mult timp, Harald s-a înfăţişat privirii mele. S-a apropiat.

— Te-am căutat, a spus el. Fasti mi-a zis că te voi găsi aici.

— Ea nu mai este, i-am răspuns. Şi a murit din pricina mea.

Harald s-a aşezat pe pământ, lângă mine, privind spre vasul mortuar şi spre marea din spate.

— O cinsteşti pe Derdriu plângându-i moartea, a glăsuit

el. Dar o dezonorezi învinovăţindu-te. A luat hotărârea de una singură. A fost dorinţa ei să îţi reintri în drepturi şi să devii fiul unei căpetenii. A fost alegerea ei să-şi dea viaţa pentru ca tu să ai ceea ce îţi doreşti. Moartea ei nu va avea nici un sens dacă nu iei ceea ce ea ţi-a dăruit.

M-am gândit la cuvintele lui Harald şi mi-am dat seama că avea dreptate. Chiar dacă acum regretam alegerea mamei, ar fi fost o greşeală să îi schimb sensul. Aş fi vrut să-i destăinuiesc mai multe – să îi zic cât de mult o iubesc – acum, că era prea târziu. Va trebui ca faptele mele să vorbească de acum înainte. Puteam doar să mă străduiesc să devin ceea ce şi-a dorit: fiul unei căpetenii şi, poate, într-o bună zi, om de seamă prin propriile mele puteri. Speram că ea va afla cumva, acolo, în lumea cealaltă.

— Ce trebuie să fac? l-am întrebat pe Harald. Cum să iau darul mamei mele?

— Adevărul este, mi-a răspuns el, că avem o sarcină foarte dificilă. Toată viaţa ai fost un sclav. Acum trebuie să devii războinic, şi asta cât se poate de repede. Eşti cu mult în urmă. Până la vârsta ta, majoritatea tinerilor au, de ani buni, iscusinţă într-ale războiului. Eşti norocos, pentru că te voi învăţa, altminteri nu ai avea cum să îi prinzi din urmă.

L-am privit pe Harald. El era tot ceea ce visam eu în secret să ajung. Era înalt, frumos şi vesel, iar pe deasupra era un războinic vajnic şi neînfricat. Aproape toată lumea – fie femei, fie bărbaţi –, îl iubea pe Harald şi el era prieten cu toţi, dar nu cu cei care erau atât de proşti încât să-i insulte onoarea. Pe aceştia, desigur, îi ucidea.

În mod ciudat, nu simţeam furie sau resentimente faţă de Harald pentru că îmi omorâse mama. Înţelegeam că o făcuse din bunătate. Soarta ei fusese deja pecetluită atunci când a încheiat târgul cu Hrorik. Harald îi uşurase doar drumul, dăruindu-i o moarte cât mai grabnică şi mai lipsită de durere. Cum puteam să-l urăsc pentru asta? Cred că fapta lui fusese o dovadă de iubire.

— Mă urăşti? l-am întrebat brusc.

M-a privit uimit.

— De ce te-aş urî?

— Ai fost silit de Hrorik să accepţi un sclav drept frate al tău.

Harald a cântărit bine vorbele mele înainte să îmi răspundă.

— Adevărul este, a spus el, că nu judecasem lucrurile astfel. Pe patul de moarte, tatăl meu mi-a zis că vrea ca tu să fii crescut cum se cuvine şi ca eu să am grijă de tine şi să te pregătesc. Aş fi un om fără cinste dacă nu aş îndeplini ultima dorinţă a tatălui meu.

Răspunsul său nu m-a mulţumit.

— Dar tu ce simţi în inima ta? l-am întrebat. Căci, chiar dacă onoarea te obligă să te porţi cu mine precum cu un frate, poate că în sufletul tău eşti ofensat să socoteşti un fost sclav drept egalul tău. Toată viaţa m-ai ştiut de rob. Oare nu mă vei vedea aşa întotdeauna?

— Ubbe şi Gunhild conduc moşia, a spus Harald. Am lăsat în seama lor grija sclavilor întotdeauna. Dacă ai fi fost unul rău, leneş ori obraznic, te-aş fi urmărit mai îndeaproape. Poate că, în această situaţie, inima mea nu te-ar fi primit. Dar, din câte îmi amintesc, ai fost mereu harnic şi te-ai purtat frumos. Ursitoarele au fost cele care ţi-au hărăzit soarta şi au făcut în aşa fel încât să te naşti sclav, iar acum ţi-au schimbat cursul vieţii şi ai ajuns om liber. Nici o fiinţă nu îşi alege singură destinul. Nu avem această putere. Tot ce putem face este să ne supunem ursitei. De ce ar trebui să gândesc rău despre tine, de vreme ce nu tu eşti stăpânul propriului destin? Şi încă ceva: mama mea a murit pe când eram foarte mic. Am puţine amintiri cu ea. Mama ta, Derdriu, ne-a crescut pe Sigrid şi pe mine şi ne-a iubit ca şi cum am fi fost copiii ei. Tu eşti fiul ei şi al lui Hrorik. Mă bucur că eşti fratele meu.

Harald era un om bun. Inima mea nu era la fel de deschisă şi de generoasă ca a lui. Eram bucuros că nu se

ocupase niciodată de ocârmuirea pământurilor şi de munca sclavilor. Şi mă bucuram că nu mă bătuse vreodată când eram rob pentru că, dacă ar fi făcut-o, n-aş fi putut uita. Ştiam că nu o voi ierta nicicând pe Gunhild pentru toată cruzimea ei faţă de mine şi de mama. Cu toate că acum eram egalul ei şi trebuia să ne purtăm cuviincios unul cu altul, furia încă ardea în ascunzişul inimii mele, din cauza bătăilor pe care le luasem de la ea sau la porunca ei.

— Crezi că pot face asta? l-am întrebat pe Harald.

A părut din nou uimit.

— Ce să faci?

— Să fiu copilul unei căpetenii. Să devin războinic. Sunt doar un sclav.

— Este soarta pe care ţi-au hărăzit-o ursitoarele, mi-a răspuns Harald. Soarta pe care ne-o ţes cele Trei Surori este uneori ciudată şi complicată. Derdriu s-a născut fiică de rege şi, cu toate acestea, şi-a trăit mare parte din viaţă ca roabă, cum, de altfel, a şi murit. Tu te-ai născut sclav şi, totuşi, ai fost crescut şi recunoscut ca fiu al unei căpetenii. Sânge nobil curge în venele tale. Bunicul tău din partea mamei a fost un rege irlandez, iar ea a fost prinţesă. Tatăl tău a fost o mare căpetenie daneză. Faptul că, pentru o vreme, ai fost sclav nu este decât o întorsătură a sorţii, aşa cum ţi-au hărăzit-o ursitoarele. Ai mai multe drepturi să te consideri nobil decât majoritatea celor care s-au născut liberi.

Harald s-a ridicat şi s-a întins, apoi mi-a dat mâna. I-am apucat-o şi m-a tras în sus. Pe când mă ridicam, m-am legănat niţel şi am tresărit, căci capul începuse să-mi vâjâie din nou. M-am strâmbat şi am mijit ochii de durere.

— Miedul este dulce în cupe, la ceas de desfătare, dar poate fi amar dimineaţa, a spus Harald, văzând suferinţa de pe chipul meu. Vom începe lecţiile care te vor face războinic mâine. După-amiaza vom lua una dintre bărcile mici şi vom ieşi în fiord. Şi eu am nevoie de vânt şi de aer sărat ca să-mi limpezesc mintea după sărbătoarea de azi-

noapte. Şi, cât vom călători, îţi voi povesti amintirile mele despre Derdriu, de pe vremea când tu erai doar un prunc, iar ea ne era mamă nouă, lui Sigrid şi mie.

Harald nu s-a lăudat în van când a spus că eram norocos să-l am drept învăţător. Majoritatea danezilor liberi – chiar şi căpeteniile precum Hrorik – erau fermieri şi, în general, se ocupau mai mult de ferme decât de incursiuni războinice. Cu toate că nici un bărbat nu era mai dornic de luptă ca Hrorik, îi plăcea şi culesul fructelor de pe câmp, iar acasă îl găseai adesea muncind pământul, alături de sclavi.

Lui Harald, dimpotrivă, nu-i era pe plac truda de fermier. Chiar dacă obosea câteodată, de exemplu, la strângerea recoltei, când era nevoie de toată lumea, adevărata lui dragoste erau armele şi războiul, îndeletnicindu-se tot timpul cu această artă. Chiar dacă nu avea decât douăzeci de ani, era fără îndoială cel mai bun mânuitor de sabie din ţinut, iar unii spuneau că este cel mai bun din întreaga Danemarcă. Deja se luptase şi câştigase cinci dueluri – mai multe decât alţi bărbaţi într-o viaţă. În trei dintre ele şi-a omorât adversarii, doi dintre ei fiind nişte ucigaşi periculoşi.

Harald mi-a zis că la prima lecţie voi învăţa să tai cu sabia cum trebuie. M-am împotrivit în sinea mea, dar nu am lăsat să mi se vadă nemulţumirea pe faţă. Dacă trebuia să recuperez anii de pregătire pierduţi, trebuia să încep cu ceva mai mult. Eram sigur că ştiam foarte bine cum să tai, căci mă pricepeam deja să mânuiesc securea – puteam să tai un stejar mult mai repede decât bărbaţii maturi. Cu siguranţă, m-am gândit, lemnul de stejar e mult mai greu de tăiat decât carnea. Mă aşteptam ca prima lecţie să fie scurtă.

Am început dimineaţa devreme, cutreierând dealurile până când am ajuns într-un loc la marginea şirului de copaci, unde creşteau mulţi puieţi, căci pădurea încerca

să-şi ia înapoi pământul de pe care fusese retezată. Copacii maturi aveau rădăcini straşnice aici. Ramurile erau şi subţiri, şi groase, cât un deget sau cât încheietura unei mâini de bărbat.

Harald ducea o sabie veche şi şubrezită într-o teacă tocită.

— Am luat-o de lângă cadavrul unui franc, în Frisia, mi-a explicat el. Mânerul şi teaca sunt tocite, dar lama este din oţel bun. Taie foarte bine. O folosesc pentru exerciţii. Niciodată, a continuat el foarte serios, să nu tai lemn, nici măcar răsaduri, cu o sabie bună. Săbiile nu sunt făcute pentru aşa ceva şi, cu timpul, mânerul va slăbi, şi lama se poate strica.

Scoţând sabia, Harald i-a folosit muchia pentru a curăţa o bucată de coajă de pe un puiet, cam la înălţimea umerilor mei. Apoi mi-a dat-o.

— Acest copac este un duşman care te înfruntă, mi-a spus. Acest semn este gâtul său neapărat. Taie-i capul dintr-o singură lovitură.

Nu mai ţinusem niciodată în mâini o asemenea sabie. Am pipăit mânerul până când l-am apucat bine. Cu ochii la semn, am ridicat-o până în dreptul umerilor, aşa cum aş fi făcut cu o secure, şi am lovit o dată, cu toată puterea. Lama a izbit chiar deasupra semnului făcut de Harald şi s-a oprit la mijlocul trunchiului. Forţa loviturii a făcut să tremure sabia şi mi-a zdruncinat braţul.

Dacă ar fi fost o secure, mi-am spus, greutatea lamei ar fi tăiat puietul pe de-a-ntregul. Am început să cred că sabia nu e o armă atât de bună pe cât se zice.

— Sabia, a spus Harald, este o armă de îndemânare şi precizie. Tăişul ei este subţire şi ascuţit. Nu te va ajuta mult dacă o vei folosi brutal, ca pe un topor. Ai simţit izbitura în lamă?

Am încuviinţat.

— Dac-ai fi fost lovit cum trebuie, n-ai fi simţit. Ai înfipt-o cu toată puterea, nu-i aşa?

Am încuviinţat din nou.

— Dacă ai fi dat greş, forţa loviturii ţi-ar fi tras braţul în afara poziţiei tale, iar duşmanul te-ar fi putut omorî înainte să îţi revii. O lovitură corectă este cea care face mai mult rău cu mai puţină forţă. Loviturile trebuie să fie destul de puternice ca să ucizi dacă atingi, dar uşoare şi destul de iuţi ca să îţi recapeţi poziţia şi să te aperi ori să loveşti din nou, sprinten, dacă nu ai reuşit.

Harald a apucat sabia şi a scos-o din tulpina puietului.

— Încă ceva, a adăugat. Dacă ţinteşti mai degrabă oblic decât drept şi dacă tragi sabia uşor înspre tine când loveşti, va tăia mult mai bine, nu doar va reteza.

Spunând aceste ultime cuvinte, Harald s-a aşezat în faţa copăcelului, cu piciorul stâng în faţă, cu trupul uşor întors şi piciorul drept în spate. Braţul lui stâng era întins în faţă, parcă sprijinit de un scut nevăzut. Ţinea sabia uşor în mâna dreaptă, cu vârful în sus şi mânerul lipit de trup, puţin deasupra taliei.

Deodată, ca şi cum ar fi fost acţionată de un arc, sabia a săltat şi a pătruns în copac pe diagonală, tăind trunchiul oblic, exact acolo unde fusese făcut semnul. Nici nu a apucat bine sabia să iasă din trunchi, că Harald a învârtit-o deasupra capului şi a lovit copacul din partea opusă, retezând din nou tulpina oblic, la depărtare de un braţ de prima tăietură. Vârful puietului începuse să se clatine, aplecându-se înspre noi, când, oprind balansul lamei, Harald şi-a răsucit mâna şi a lovit invers, în sus. A tăiat trunchiul la o treime de bază şi apoi, în cele din urmă, în dreptul coapselor.

Priveam uluit cum bucăţile de copac căzeau în jurul butucului înfipt în pământ.

— Acum înţelegi cât de important este să înveţi să tai corect? m-a întrebat Harald.

Am încuviinţat fără să scot o vorbă. El a zâmbit.

— Mai trebuie să înţelegi un lucru despre sabie şi tăierea cu aceasta: muchia trebuie să fie subţire şi

ascuţită, ca să pătrundă prin haine, carne şi oase. O margine ascuţită poate tăia foarte bine, dar nu poate fi folosită în alt scop. Dacă poţi evita acest lucru, nu îţi folosi niciodată sabia pentru a para o altă sabie. Pentru asta ai scutul. Desigur, uneori nu vei avea de ales. O lovitură poate veni înspre tine dintr-o direcţie neaşteptată sau va trebui să te aperi fără să porţi scut. Dacă trebuie să opreşti lovitura altcuiva cu propria ta sabie, asigură-te că o faci cu latul, nu cu muchia. Partea plată este alunecoasă şi tare, iar marginea ascuţită va aluneca, nu se va opri în ea. Dacă muchiile a două săbii se vor lovi cu putere, cel mai bun lucru care se poate întâmpla este ca ambele să se ciobească foarte tare. Cel mai rău lucru este că o asemenea izbitură poate rupe o sabie, chiar şi una foarte bună.

Trei zile am exersat, până când am ajuns să tai în bucăţi toţi copacii tineri care creşteau în vecinătatea domeniului. După prima zi, am început să port un scut mare, rotund, în timpul exerciţiilor. Harald mi-a arătat cum să-l apuc de mânerul din mijloc, în spatele miezului de oţel, şi cum să aşez cureaua lungă după gât şi umăr, astfel încât să-l pot lăsa să atârne, umerii mei susţinând o parte din greutate, ori de câte ori nu îl mânuiam în luptă.

— Pentru moment, a explicat Harald, vreau să exersezi mânuirea scutului ca şi cum te-ai afla în luptă cu un singur adversar. Ţine-l înclinat aşa, cu marginea de jos în faţă şi cea de sus înapoi, înspre cap. Lasă-te pe vine în spatele lui. Astfel scutul te va apăra mai bine, mai mult decât dacă l-ai ţine drept şi în jos. De asemenea, te va ajuta să abaţi atacurile duşmanului, care vor părea un fleac, în loc să primeşti izbituri puternice, care ţi-ar putea strica scutul sau chiar ţi l-ar străpunge. Atunci când te lupţi într-un zid de scuturi, desigur, este adesea necesar să-l ţii drept şi jos, pentru că nu există mult spaţiu de manevră şi fiecare om trebuie să-şi apere tovarăşii care luptă alături de el.

Dar asta vom exersa mai târziu. Bătălia este diferită de lupta cu un singur adversar, în multe feluri. Trebuie să învеţi tacticile necesare în ambele cazuri.

Cu toate că eram solid pentru vârsta mea, iar muşchii mi-i folosisem la muncă grea, la sfârşitul fiecărei zile de pregătire cu Harald, braţele şi umerii mă durau şi primeam cu bucurie căderea serii. Totuşi, lecţiile continuau şi noaptea, chiar dacă în alt fel. Sigrid şi Harald mă învăţau să mănânc manierat, ca un nobil, nu ca un sclav. Şi, la fiecare masă de seară, beam bere.

— Acum eşti războinic şi de viţă nobilă, mi-a explicat Harald. Atunci când iei masa cu alţi oameni, aceştia îţi vor oferi bere sau mied. Ori poate chiar vin. Este important să te obişnuieşti cu băuturile puternice, astfel încât să nu te porţi ca un prostănac atunci când trebuie să bei.

În fiecare noapte, după ce cinam, şi masa era strânsă, Harald şi ceilalţi luptători care locuiau şi mâncau împreună cu noi în casa cea lungă îmi istoriseau despre bătăliile pe care le purtaseră sau despre care auziseră povestindu-se. Războinicii lui Hrorik, care erau acum oamenii lui Harald, aliniau nuci pe masă ca să arate poziţia luptătorilor şi felul în care se deplasaseră, explicându-mi tacticile folosite de comandanţi pentru a ieşi învingători sau greşelile care le aduseseră înfrângerea.

În dimineaţa celei de-a cincea zile după înmormântare, Harald m-a anunţat că vom începe exerciţiile de luptă în doi. În ziua aceea am avut drept „săbii” nişte şipci lungi şi subţiri din stejar, înfăşurate în lână şi apoi în piele. Două coifuri vechi, tocite, şi două scuturi ne completau echipamentul.

Întreaga dimineaţă am exersat lovituri şi parări, cu mişcări lente.

„Loveşte-mă la cap”, îmi spunea Harald, ori „Loveşte-mi picioarele”. Eu îmi legănam arma, aşa cum îmi zicea el, dar încet, iar el îmi arăta cum să parez cu scutul şi cum să

lovesc înapoi. Apoi Harald se prefăcea că se năpusteşte asupra mea, iar eu exersam apărarea şi contraatacul.

Ne-am odihnit puţin la amiază şi ne-am întremat cu felii de pâine cu unt şi apă rece. Când am terminat, Harald a zâmbit.

— Acum, frăţioare, a spus el, începe adevărata pregătire.

După ce ne-am înarmat din nou, Harald m-a înfruntat spunându-mi:

— Halfdan, apără-te!

A păşit înspre mine, cu arma gata de asalt. Cuvintele pe care le învăţasem de la el îmi răsunau în minte: „Distanţa este atât cheia apărării, cât şi a atacului. Nu poţi lovi ceva la care nu poţi ajunge”. M-am dat înapoi, în timp ce el înainta, cu ochii pironiţi asupra sabiei sale.

Brusc, s-a avântat şi a ţintit spre capul meu. Ridicându-mi scutul, i-am înlăturat sabia şi am dat să-i lovesc piciorul. Harald şi-a împins scutul în jos, oprindu-mi mişcarea, apoi ne-am dat în spate amândoi.

A râs.

— Excelent, Halfdan! Excelent! a exclamat el.

De data aceasta, a început să mă înconjoare, mişcându-şi umerii, de parcă s-ar fi pregătit să lovească, pândindu-mi reacţiile. Ca şi înainte, i-am privit mâna în care se afla sabia, ştiind că trebuie să se mişte pentru a porni un atac real.

Sau aşa credeam eu. Mâna în care se afla sabia lui nu s-a mişcat nici o clipă, dar duşmanul s-a aruncat asupra mea dintr-odată. Prea târziu, m-am dat în spate furios, încă aşteptând atacul. Când s-a năpustit, nu a făcut-o cu sabia. S-a lovit de mine, scut de scut, şi m-a doborât la pământ. Pe când mă luptam să mă ridic, şi-a mişcat în sfârşit sabia. Disperat, am încercat să parez lama cu propria-mi sabie, dar Harald şi-a schimbat planul la mijlocul mişcării şi m-a lovit peste braţ cu şipca din lemn de stejar. Chiar dacă lemnul era îmbrăcat în lână şi piele, am gemut de durere

şi am scăpat sabia din mână. O secundă mai târziu, o altă lovitură s-a pogorât asupra mea, ţintindu-mi coiful şi făcându-mă să cad lat. Capul mi se învârtea.

Harald a râs din nou, iar sunetul părea că s-a auzit de undeva de la distanţă.

— Nu te descuraja, frăţioare. E nevoie de multe răni ca să înveţi tacticile unui războinic. A fost o lecţie importantă. Orice – un scut, lovitura cu coiful, izbiturile, chiar şi aruncatul cu pietre şi pământ – poate fi folosit pentru atac. Dacă eşti prea atent la arme – cum e sabia adversarului –, poţi pierde din vedere alte atacuri. Dacă aceasta ar fi fost o luptă reală, iar sabia mea ar fi fost din oţel, şi nu una pentru exerciţii, prima lovitură ţi-ar fi retezat braţul, iar cea de-a doua ţi-ar fi lovit gâtul, nu coiful.

În zilele care au urmat, am primit mai multe lovituri decât în toată viaţa mea de sclav. Totuşi, erau însoţite de râsul bun al lui Harald şi de o explicaţie ori o lecţie. Nu le-am luat ca pe nişte bătăi. De fapt, au fost unele dintre cele mai fericite zile pe care le-am trăit vreodată căci, lucrând împreună, Harald şi cu mine am devenit mai apropiaţi, ca fraţi şi camarazi. El râdea adesea şi mă lăuda, şi părea să-i placă sincer să stea cu mine. În taină, el fusese întotdeauna eroul meu. Acum era şi fratele meu şi – cel mai bine – părea bucuros de acest lucru.

Am învăţat repede. În două săptămâni am căpătat suficientă îndemânare cât să mă apăr împotriva celor mai puternice şi iscusite atacuri ale lui Harald. O săptămână mai târziu, am obţinut prima mea victorie.

Am făcut un plan pe când stăteam şi beam apă, trăgându-ne sufletul. Tocmai încheiaserăm un schimb neobişnuit de lung de atacuri, cu lovituri sprintene şi dure, fără să câştige nimeni, până când sabia din lemn a lui Harald mi-a lovit coastele. În timp ce îmi pipăiam noua rană, el şi-a dat capul pe spate şi a luat o înghiţitură mare

de apă. Apoi m-a privit şi a chicotit.

— Îmi pari foarte serios. La ce cugeţi atât de adânc?

— La situaţia inegală, am răspuns. Eu am atâtea răni şi tu nu ai nici una.

Ca de obicei, Harald a râs.

— Priveşte-le ca pe nişte lovituri din iubire, frăţioare. Afecţiunea mea pentru tine a crescut atât de mult, încât trupul tău este acoperit cu semnele iubirii mele.

Mi-am strâns coiful şi m-am ridicat.

— Şi mie mi-ar plăcea să-mi arăt în acelaşi fel sentimentele faţă de tine, am spus.

Ne-am reluat poziţiile. Am lansat un atac, avântându-mă şi ţintind picioarele lui Harald. El s-a lăsat în jos, parând cu scutul, în timp ce sabia i s-a ridicat ameninţător spre capul meu.

Asaltul meu fusese totuşi simulat, fără prea multă forţă. Când Harald şi-a lăsat scutul în jos pentru a para, m-am apropiat şi mi-am trecut sabia peste el, proptindu-i scutul în pieptul meu şi imobilizându-l. Astfel, în loc să-i opresc lovitura cu propriul meu scut, mi l-am ridicat deasupra capului, ca pe un acoperiş, şi am lăsat mâna lui Harald şi sabia să se izbească de acesta. Trebuie să fi părut o mişcare neîndemânatică, grăbită, născută din disperare. Speram să pară aşa. Iute în reacţii, ca întotdeauna, Harald a început să-şi fluture sabia în jurul marginii scutului meu, pentru a lovi, căci părţile laterale îmi erau descoperite în întregime şi lipsite de apărare din cauza manevrei mele neobişnuite.

De data aceasta am fost mai rapid. Încă ţinându-mi scutul la acelaşi nivel, l-am împins înainte. Marginea lui a lovit partea din faţă a coifului lui Harald, care a răsunat ca un clopot. S-a uitat cruciş la mine şi s-a dat înapoi bălăbănindu-se, cu braţele atârnându-i pe lângă corp. Am păşit în faţă şi l-am împuns cu vârful sabiei din lemn în pântece, lăsându-l fără suflare, iar apoi mi-am încununat victoria izbindu-l cu putere în spate, când s-a răsucit.

Când şi-a recăpătat suflul şi şi-a venit în fire, Harald a fost – dacă e cu putinţă aşa ceva – chiar mai încântat decât mine de înfrângerea suferită, de victoria pe care o repurtasem.

În seara aceea, în casa cea lungă, a spus povestea de multe ori, lui Sigrid, lui Ubbe şi celorlalţi soldaţi, de fapt, oricui era dispus să asculte.

— Halfdan chiar s-a născut pentru a fi războinic, zicea el de fiecare dată când istorisea. Nu eu l-am învăţat aceste mişcări.

Harald şi cu mine am rămas la masă, cu un urcior din ceramică plin cu bere între noi, la mult timp după ce toate vasele şi resturile de mâncare fuseseră strânse, iar majoritatea celor din casă se duseseră la culcare. Umplusem urciorul de multe ori, căci Harald era foarte vesel şi vorbăreţ.

— Trebuie să îţi arăt sabia mea, a spus brusc. Este o sabie foarte bună şi foarte specială.

S-a dus împleticindu-se spre patul-cabină şi s-a întors cu o boccea lungă şi îngustă, învelită în piele de focă. A desfăcut-o şi a scos la iveală o sabie lungă, în teaca ei. O văzusem atârnându-i la brâu de multe ori, dar nu îi dădusem vreo atenţie deosebită. Teaca era din lemn, acoperită cu piele de căprioară, bine tăbăcită şi vopsită într-un maroniu-închis. Vârful ei protector şi gâtul acesteia, acolo unde intra lama, erau din argint, cu un model complicat înfăţişând şerpi încolăciţi. Trei benzi late din piele de bou, dispuse la distanţă egală una de cealaltă şi vopsite într-un verde-închis, împodobeau partea din mijloc. La cea de sub gâtul din argint fuseseră ataşate două curele, pentru agăţat.

Mânerul era mai simplu decât m-aş fi aşteptat de la o armă bună. Văzusem săbiile purtate de Hrorik şi de ceilalţi, cu plăsele gravate şi poleite cu argint, cupru ori aur. La sabia lui Harald, mânerul şi măciulia erau din oţel simplu, deşi îmi dădeam seama că era rodul unui meşteşug

neasemuit. Nu se vedeau urme de ciocan sau găuri lăsate de fierarul care o făurise, iar metalul era bine finisat şi lustruit. Garda era o bară dreaptă, simplă, cam cât cel mai lung deget al meu, conică la fiecare capăt. Mânerul era din lemn învelit în piele, iar măciulia era făcută din două bucăţi mari şi grele de oţel. Prima dintre ele era tot o bară, asemănătoare gărzii, dar doar pe jumătate ca lungime. Prins de ea prin două nituri era un oval mare, greu, din oţel, împărţit în trei lobi, lucraţi cu măiestrie. Oţelul de pe mâner şi măciulie era împodobit simplu, cu un model alcătuit din mici găuri date în metal şi înnegrite cu cărbune în timpul forjării.

— Aceasta este Biter, a spus Harald şi a scos sabia din teacă.

Atunci am văzut că avea dreptate. Era, într-adevăr, o sabie foarte bună. Lama era îmbinată cu model. Fusese forjată prin alipirea barelor de oţel şi fier, bătute împreună la temperaturi mari şi îndoite una peste alta de sute de ori până când a ieşit o singură piesă de metal, alcătuită din mii de straturi subţiri de oţel şi fier. Asemenea lame erau aproape imposibil de rupt şi puteau rezista loviturilor celor mai ascuţite săbii.

Încă de la zece ani, îl ajutasem pe Gunnar, fierarul de pe proprietatea lui Hrorik, ori de câte ori avea nevoie să-şi aprindă forja. Era unul dintre lucrurile bune pe care mi le aduseseră mâinile mele pricepute şi mintea-mi isteaţă. Gunnar îmi povestise despre sudarea prin împăturire şi despre săbiile legendare create astfel. Desigur, Gunnar nu avea o asemenea îndemânare – spunea că doar câţiva făurari de săbii, majoritatea în estul regatului Francilor, se pricepeau. Totuşi, Gunnar ştia să lucreze metalul şi putea meşteşugi unelte pentru agricultură, arme simple sau feronerie pentru harnaşamente, vase ori alte asemenea lucruri. Cu timpul, m-a învăţat tot ce ştia.

— Hrorik a luat ca pradă sabia atunci când a condus primul mare atac asupra negustorilor din Dorestad, mi-a

explicat Harald. Când oraşul a fost jefuit, el a dat peste prăvălia unui meşter săbier şi a luat tot ce a găsit acolo. În mare parte, săbii terminate, de bună calitate, dar nimic extraordinar. Dar a găsit şi cinci săbii din oţel împăturit, ca aceasta, însă doar lamele. Orice bărbat destul de bogat încât să-şi permită o asemenea sabie doreşte să-şi aleagă el însuşi modelul şi podoabele mânerului. Francul a renunţat bucuros la săbii şi lame în schimbul vieţii şi i-a spus lui Hrorik că cele cinci fuseseră bătute de un fierar faimos care locuia pe râul Rin, în inima ţinutului franc.

Hrorik a păstrat două dintre săbii pentru el însuşi. Pe-a treia i-a oferit-o regelui danez, iar pe cele două rămase le-a dăruit unor căpetenii care luaseră parte la raidul asupra cetăţii. Cu asemenea daruri generoase, alianţele capătă forţă.

Una dintre lamele pe care Hrorik le-a păstrat a fost transformată în sabie pentru el. Aceea a fost sabia care l-a însoţit în călătoria sa în Walhalla, pe vasul mortuar. Focul a mistuit-o şi nu va mai fi de folos nici unui bărbat. Această sabie mi-a fost dăruită de către Hrorik, la festivalul Jul din anul în care am împlinit optsprezece ani. M-am gândit îndelung la modelul mânerului. Cu toate că am luat în calcul ideea unui mâner bogat, cu o măciulie poleită cu argint, aşa cum avea Hrorik, până la urmă m-am hotărât să folosesc fier simplu, bine lucrat, pentru a scoate în evidenţă adevăratul ţel al unei arme atât de bune.

Harald mi-a trecut sabia peste masă.

— Apuc-o, mi-a spus.

Ştiam, după mărime, că trebuia să fie cel puţin la fel de grea ca sabia pentru exerciţii pe care o folosisem ca să tai puieţii. Cu toate acestea, părea să aibă jumătate din greutatea aceleia.

Harald a zâmbit larg, văzându-mi uimirea.

— Magia stă în echilibru, mi-a spus el. Fierarul din Hedebey care a lucrat acest mâner pentru mine mai făcuse doi lobi pentru măciulie înainte, dar eu i-am refuzat. Asta

are greutatea desăvârşită pentru a cumpăni sabia, echilibrând-o perfect în mână. De aceea pare mai uşoară decât este cu adevărat, putând să lovească iute, dar şi să se retragă sprinten pentru apărare.

Harald a fost în vervă în noaptea aceea. A băut bere multă şi, pentru că el tot turna, iar veselia lui era contagioasă, i-am ţinut şi eu isonul. Am simţit o schimbare subtilă în atitudinea lui faţă de mine, dar abia târziu în noapte mi-am dat seama ce auziseră urechile mele mai devreme. În seara aceea şi de atunci încolo, Harald mi-a spus „Halfdan” sau „frate”. N-aveam să-l mai aud niciodată zicându-mi „frăţioare”.

7. Arcul

În zilele care au urmat, am continuat să mânuim săbiile şi scuturile din lemn, iar eu mi-am îmbunătăţit iscusinţa. Pe măsură ce săptămânile treceau mai repede ca niciodată, câmpia se preschimba sub ochii noştri. Chiar dacă, numărând zilele de la festivalul Jul, ar fi trebuit să fie încă iarnă, semnele primăverii începuseră să apară peste tot. Crengile copacilor erau pline de muguri, aşteptând să se deschidă în frunzuliţe noi. Deasupra noastră, pe cer, stoluri de păsări treceau în fiecare zi, întorcându-se în Nord după călătoria în ţările calde. Primele răsaduri au început să înverzească pământul, urmând a fi îngrijite de sclavi, sub supravegherea atentă a lui Ubbe. Peste tot în jurul nostru, oamenii de pe domeniu întâmpinau cu bucurie trezirea la viaţă, în timp ce Harald îmi dădea lecţii despre arta de a ucide şi despre război.

Acum Harald începuse să îmi varieze exerciţiile. Am învăţat să lupt cu suliţa, folosind o bâtă lungă din lemn, cu vârful acoperit de un sac din piele. Am descoperit că, prin mişcările sale sprintene, o suliţă poate adesea să lovească mult mai iute şi mai puternic decât o sabie. De asemenea, am aflat că menţinerea distanţei atunci când lupţi cu o suliţă este mult mai importantă decât atunci când foloseşti o sabie. Dacă un mânuitor de sabie poate să înainteze până la vârful suliţei, un adversar cu suliţă este ca şi neînarmat.

În alte zile, Harald le-a cerut ajutorul lui Ubbe, supraveghetorul, şi altor luptători de pe domeniu. Am format două linii scurte de atac, din câte patru oameni fiecare, şi am exersat tot felul de lupte toată ziulica, mânuind arme din lemn, pentru ca eu să învăţ să lupt menţinându-mi în acelaşi timp poziţia faţă de luptătorii aflaţi de o parte şi de alta.

Într-o după-amiază, a sosit un străin călare şi a stat o vreme să ne privească luptându-ne. Purta zale de metal, avea un coif legat de şa şi un scut atârnat de spate. Harald a oprit exerciţiile şi am mers acolo unde ne aştepta străinul. Harald şi cu mine eram îmbrăcaţi în tunici simple din lână şi aveam coifurile şi scuturile uzate, pentru exerciţii, şi săbiile din lemn. Deşi eram războinici, fără îndoială că arătam ca nişte luptători oarecare.

— Primiţi salutul meu! ne-a strigat străinul când ne-am apropiat de el. Numele meu este Arnulf. Am un mesaj pentru căpitanul vostru, Hrorik, de la ruda sa, Horik, regele danezilor.

Am băgat de seamă că străinul ţinea în mână o singură săgeată, vopsită în roşu. Mi-am dat seama că şi Harald stătea cu ochii pe ea. Şi-a desfăcut coiful şi l-a scos, apoi şi-a şters sudoarea de pe frunte cu podul palmei.

— Mai ai drum lung până să îi poţi transmite mesajul lui Hrorik, a răspuns el. Acum locuieşte împreună cu zeii în Walhalla.

Răspunsul lui Harald l-a uimit pe străin, dar nu a părut să-l şi descurajeze. Probabil că avea sarcina de a vizita multe căpetenii. Cu siguranţă că unii dintre danezii războinici îşi pierdeau viaţa.

— Cum şi când a murit? a întrebat Arnulf. Regele va dori să ştie. Nu avea habar despre aşa ceva atunci când m-a trimis, dar am călătorit multe zile şi am bătut cale lungă.

— În Anglia, a răspuns Harald. Am atacat devreme pentru că era o iarnă blândă. Flota noastră a numărat patruzeci de vase. Mă surprinde că regele nu cunoaşte deznodământul, căci una dintre căpeteniile care au mers cu noi a fost Haakon, unul dintre fiii lui. Puţini au supravieţuit acestei călătorii blestemate. Haakon a scăpat?

Călăreţul a scuturat din cap. Acum pe chipul lui se citea tristeţea.

— Nu pot spune. Ştiam, desigur, despre atacul în care

pornise Haakon. Unul dintre camarazii mei a plecat pe acelaşi vas cu el. Dar nu de atât de mult timp, încât să aşteptăm întoarcerea lui Haakon. Ceea ce mi-ai spus este foarte grav, într-adevăr. Trebuie să-mi mai dai amănunte, ca să-i pot povesti regelui. Dacă Haakon şi războinicii care l-au însoţit sunt pierduţi, regele va dori să ştie.

— Dacă ai făcut o călătorie atât de lungă, trebuie să fii obosit. Eu sunt Harald, fiul mai mare al lui Hrorik, iar acesta este fratele meu, Halfdan. Acestea sunt pământurile mele acum. Eşti bine-venit să te opreşti din drum şi să te odihneşti aici, deşi nu îţi pot spune limpede dacă Haakon a fost unul dintre cei mulţi care şi-au găsit sfârşitul acolo.

În seara aceea, după ce am luat cina, am stat în jurul vetrei principale şi am băut, în timp ce Harald şi-a spus povestea despre drumul blestemat în Anglia.

— Porţi săgeţile roşii care-i cheamă pe căpitani să-i slujească regelui la război, a spus Harald, când a terminat de istorisit.

Era o afirmaţie, dar şi o întrebare.

— Da, a răspuns Arnulf, dând din cap. Regele a convocat un sfat de război. Toţi nobilii săi şi multe căpetenii importante sunt chemate. Hrorik a fost unul dintre căpitanii cărora le-a cerut sfatul. Regele doreşte să pornească un război cu francii. Călătorii de pe tărâmurile francilor i-au spus că regii acestora se luptă între ei şi apărarea lor se şubrezeşte.

Am fost surprins să-l aud pe Arnulf vorbind despre regii franci. Ştiam puţine despre franci – sclavii nu aveau nevoie să înveţe despre regi şi tărâmuri de peste mări şi ţări, iar lecţiile lui Harald de până acum nu îmi destăinuiseră astfel de lucruri. Totuşi, auzisem în anii trecuţi poveşti despre franci, spuse seara. Erau cei mai puternici duşmani ai danezilor. Ştiam, ca toţi danezii, de altfel, că pământurile noastre fuseseră invadate cu mulţi ani în urmă de către regele lor, Carol, care, din vanitate, ceruse să fie numit cel

Mare. Iar pământul danezilor fusese atacat din nou de către fiul său, care îi urmase la tron. Crezusem întotdeauna, în urma istoriilor pe care le auzisem, că francii au un singur rege şi i-am spus acest lucru lui Harald.

— Vreme de mulţi ani lucrurile au stat aşa, mi-a zis el. Nu însă şi acum. Bătrânul rege Carol a condus întregul ţinut al francilor. A fost un luptător crunt, care a spulberat multe dintre triburile saxone care trăiau cândva în sudul regatului nostru şi le-a luat pământurile pentru oamenii săi. Fiul lui a fost, de asemenea, un războinic curajos şi a ocârmuit ţinutul francilor tot singur. Dar nepoţii regelui de odinioară nu s-au putut înţelege cine să ia tronul după moartea tatălui lor. Au împărţit ţinutul francilor în trei regate, cerându-şi fiecare partea.

Arnulf a încuviinţat.

— Dar sunt oameni foarte lacomi şi fiecare dintre cei trei visează să fie singurul rege al francilor, aşa că se luptă între ei necontenit. Când vrei să ataci, e bine că duşmanii se războiesc între ei, căci astfel puterea lor scade.

— Poate că ar trebui să mergem la sfat, frate, şi să ascultăm planurile de război ale regelui Horik, mi-a spus Harald, înghiontindu-mă cu cotul şi zâmbind. Poate reuşim să le arătăm francilor cât de bine ţi-ai învăţat lecţiile.

— Va fi peste poate, a spus Arnulf.

Harald l-a privit cu răceală. Era un lucru neobişnuit la el. De obicei, atunci când era într-o dispoziţie bună, veselia i se citea pe faţă. Dar, dacă simţea că cineva îl jignea – ceva ce puţini dintre cei care îl cunoşteau îndrăzneau să facă –, orice urmă de emoţie dispărea de pe chipul său. Eu mai văzusem această transformare o singură dată, atunci când Toke, fiul lui Gunhild din prima căsătorie, încă mai locuia pe domeniul nostru. Nu exista o iubire frăţească între Harald şi Toke. Dar, la urma urmei, cel din urmă nu părea să simtă aşa ceva pentru nimeni şi nimic. Era un *berserk.*

— Eu sunt căpetenia aici, acum că Hrorik a murit, a spus Harald încet. De ce nu ar trebui să participăm la sfatul regelui în locul lui?

— Este doar o adunare restrânsă şi am fost trimis, împreună cu alţii, să chem oamenii, a răspuns Arnulf. Doar nobilii săi şi câteva căpetenii ale căror poveţe i s-au părut înţelepte în trecut. Numele tău nu se află pe listă. Îmi pare rău şi nu vreau să te jignesc. Însă nu este hotărârea mea. Nu am puterea de a te pofti în locul lui Hrorik, tatăl tău. Dar sunt convins că, în cazul în care sfatul va alege calea războiului, sabia ta şi cele ale oamenilor tăi vor fi bine primite.

— Fără îndoială, a spus Harald.

În seara aceea, nu a mai spus nimic. La scurt timp, s-a scuzat şi s-a dus să se culce.

Arnulf a plecat a doua zi dis-de-dimineaţă. Şi atunci, şi în ziua următoare, Harald a părut supărat. Era o latură a lui pe care n-o cunoşteam. Nu a râs şi nici măcar nu a zâmbit în timpul exerciţiilor noastre de luptă, aşa cum îi era obiceiul, dar m-a atacat şi împuns cu îndârjire.

Toţi cei din casă simţeau furia lui şi erau neliniştiţi.

În cea de-a doua noapte, când am stat la masă, Sigrid şi-a pus în gând să-l îmbărbăteze.

— Am poftă de vânat, a spus ea şi a oftat. M-am săturat de carne de porc sărată şi de peşte afumat. Mă simt de parcă n-aş fi mâncat altceva toată iarna.

Gunhild, care stătea lângă vatră, i-a cântat în strună.

— Da, şi mie mi-ar plăcea nişte vânat proaspăt. De multă vreme n-am mai gustat aşa ceva. Harald, tu şi Halfdan aţi putea face măcar un lucru util, să mergeţi la vânătoare.

Să nu laşi lucrurile în seama lui Gunhild! Sigrid sperase să-l facă pe Harald să uite că Arnulf îi nesocotise cinstea şi poziţia, iar Gunhild, încercând să ajute, reuşise doar să-l

insulte.

Harald, care băuse mult în noaptea aceea, a dat pe gât ultimul strop de bere din cană şi s-a ridicat bătând cu pumnul în masă. A râgâit cu putere spre Gunhild. Ea s-a încruntat şi şi-a întors capul, ceea ce lui a părut să-i placă. Sigrid i-a zâmbit dulce, chiar dacă ochii îi trădau emoţia.

— Ei bine, Halfdan, mi-a spus Harald, de vreme ce sora mea are poftă de vânat, presupun că mâine trebuie să încep să te învăţ cum să tragi cu arcul. Va fi greu. Arcul nu este o armă pe care să o stăpâneşti uşor. Va fi doar un început. Dar, după ce îţi arăt lucrurile de bază, ne vom lua un răgaz şi vom pleca la vânătoare. Să sperăm că vom găsi o căprioară, ca să-ţi arăt cum se face.

Atât Sigrid, cât şi Gunhild şi-au ascuns zâmbetele în spatele mâinilor, dar berea din pântecele şi din capul lui Harald l-a împiedicat să observe.

— Lasă-mă să-ţi arăt arcul meu, a adăugat Harald şi a plecat de la masă.

Câteva clipe mai târziu, s-a întors cu arcul şi mi l-a dat.

— Nu-i aşa că e minunat?

L-am privit în treacăt, apoi l-am aşezat pe masă şi am terminat de mâncat. Era un arc bine făcut, care îi venea lui Harald până la umăr, cu ramuri largi, plate, care se ascuţeau spre mijlocul rotunjit. Nu l-aş fi numit un arc minunat, totuşi.

— Este un arc bun. Sau cel puţin, ar trebui să fie, am spus printre îmbucături. Eu l-am făcut.

Harald s-a dat înapoi şi s-a încruntat.

— Cum se poate? Ani întregi, Gudrod dulgherul a făurit toate arcurile şi toate săgeţile de pe pământurile noastre. El a făcut acest arc. El a meşteşugit şi arcul lui Hrorik. El face arcurile pentru toţi luptătorii care locuiesc aici.

Am scuturat din cap şi i-am spus:

— Pe când eram doar un băieţandru, Gudrod mi-a arătat cum să tai doage din copac şi să le dau forma arcurilor. M-a învăţat cum să despic lemnul în stinghii şi

să le prefac în săgeţi. Mi-a arătat mie, pentru că aveam mâini pricepute şi voia să pregătească un ucenic care să îl ajute cu treaba în atelierul său. Nu după mult timp, Gudrod mi-a spus că puteam găsi arcul ascuns în lemn mai repede decât el. Vreme de mai bine de trei ani eu am făcut fiecare arc de pe domeniu.

Harald a clătinat din cap, uimit. Nu m-a surprins că nu ştia. Treaba sclavilor nu îl interesase niciodată. Până să devin fratele lui nici nu ştiuse că exist.

— Ei bine, pentru lecţiile de mâine şi apoi pentru vânătoare, poţi folosi arcul lui Hrorik. Presupun că tot tu l-ai făcut.

Am încuviinţat. El a dat din cap.

— Un sclav care făureşte arcuri! a spus el. Nu am mai auzit aşa ceva. Suntem norocoşi că nu ţi-ai făcut şi ţie unul.

Am zâmbit.

— Lasă-mă să-ţi arăt arcul meu, i-am zis.

Am ieşit din casa cea lungă şi am intrat în şopronul în care Gudrod pusese la păstrare arcul pe care îmi dăduse voie să mi-l fac. Nu mă gândisem să îl aduc în casă, de când fusesem eliberat.

Trecuse puţin mai mult de un an de când Gudrod îmi spusese că mi-aş putea meşteşugi un arc. Alesesem să fac unul lung. Gudrod avea unul şi îmi arătase cum să lucrez. Era mult mai greu, îmi explicase el, să dai formă părţilor unui asemenea arc, pentru că erau rotunjite, nu plate, şi trebuiau subţiate cu grijă dinspre mânerul din mijloc până la margini, pentru a se îndoi la fel atunci când trăgeai de arc. La o asemenea formă, părţile trebuiau să fie mai lungi ca să se întindă uşor şi egal şi să arunce cu putere. Majoritatea bărbaţilor, îmi explicase Gudrod, credeau că un arc aşa de lung e o povară şi alegeau să tragă cu arcuri plate, în ciuda faptului că un arc lung, bine făcut, are o forţă mult mai mare şi trage mult mai departe.

Îmi făurisem arcul cu mare grijă, pentru că era singurul

lucru de valoare pe care îl aveam. Era făcut din tisă, ca toate arcurile noastre, şi, de la un capăt la altul, era aproape cu două braţe mai înalt decât mine. Îi înfăşurasem mijlocul în piele, acolo unde îl strângeam cu mâna. Acoperisem capătul fiecărei părţi cu vârfuri de corn de vită, cioplite pentru a susţine capetele corzii. Ascuţisem vârfurile şi împodobisem scobiturile fiecăruia cu inele înguste, pe care le făcusem din rămăşiţe de bronz pe care mi le dăduse Gunnar fierarul. Gudrod zâmbise văzând un asemenea meşteşug.

— Faci un arc potrivit unui nobil, mi-a spus el. Ai grijă! Dacă atragi atenţia asupra lui, sunt şanse să rămâi fără el.

Ştiam că Gudrod risca să intre în dizgraţia lui Hrorik, îngăduindu-i unui sclav să aibă o armă. Toţi stăpânii se tem că robii se vor ridica împotriva lor. Cred că Gudrod a făcut astfel pentru că el şi cu mine iubeam arta modelării lemnului, plăcându-ne să descoperim obiectul ascuns înăuntru. Gudrod nu avea fii cărora să le transmită priceperea lui. M-a prevenit că, dacă arcul va ieşi vreodată la lumină, vom spune că este al lui şi că el doar mi-a dat voie să îl folosesc.

Arcul meu a rămas un secret păzit cu străşnicie, pe care la început doar Gudrod şi cu mine îl ştiam. Ori de câte ori aveam timp, mă ducea în pădure, dincolo de ochii iscoditori, şi mă învăţa să trag cu arcul. Sub oblăduirea lui am învăţat repede şi mi-am dat seama că aveam ochi foarte buni pentru ţintă şi că sunt iscusit la trasul cu arcul, ceea ce m-a ajutat să devin un trăgător mult mai bun decât maestrul meu.

Mi-am îmbunătăţit rapid arta, ajungând să vânez animale mici – păsări, veveriţe, iepuri şi alte asemenea – şi, tot trăgând la ţinte aşa de mici şi sprintene, am dobândit în curând şi mai multă pricepere. Nu după mult timp, rareori ne întorceam fără vânat din drumeţiile noastre prin pădure, iar Gudrod umplea cămara domeniului. Ubbe, cu ochii săi pătrunzători, a fost primul

care ne-a descoperit taina. Gudrod, se părea, nu fusese niciodată un vânător talentat. La început, Ubbe a fost neliniştit când a aflat că eu eram, de fapt, cel care trăgea cu noul arc minunat al lui Gudrod. Totuşi, ne-a îngăduit să continuăm şi, în cele din urmă, a început să mă lase să merg singur în pădure şi să vânez.

Chiar dacă pare ciudat, trebuie să îi mulţumesc lui Gunhild pentru asta. Îi plăcea să îşi varieze hrana cu vânat proaspăt şi, cum Hrorik obişnuia să îi ignore cicăleala, îl sâcâia pe Ubbe, supraveghetorul căpeteniei, mustrându-l pentru lipsa de sârguinţă şi de curaj la vânătoare a bărbaţilor de pe proprietate. Când şi-a dat seama că eu mă întorceam întotdeauna cu vânat din pădure, Ubbe a hotărât că cea mai simplă cale de a o potoli pe Gunhild era să mă scutească de alte îndatoriri şi să mă trimită în codru ori de câte ori îl chema ea.

Mie, desigur, îmi plăcea nespus. Nu cunoşteam altă libertate în afară de a fi singur în pădure. În cele din urmă, Sigrid, dădaca ei şi chiar şi Gunhild – cele trei femei care se ocupau de pregătirea mesei lui Hrorik – au descoperit adevărata sursă a vânatului, dar dorinţa de a avea în continuare carne proaspătă şi variată le-a determinat să intre în conspiraţia tăcerii.

Când m-am întors în sala casei lungi, i-am întins cu mândrie arcul lui Harald, ca să-l cerceteze. Avea trăgaciul mai puternic decât majoritatea arcurilor, dar eu îl puteam mânui cu uşurinţă, pentru că exersasem neîncetat. Mai mult decât arcul n-o iubeam decât pe mama. Chiar şi în zilele când Ubbe nu mă trimitea în pădure să vânez, mă strecuram în şopron, seara, după ce îmi terminam munca, scoteam arcul din ascunzătoare, îl încordam şi exersam în şura întunecată, cătând cu săgeţi închipuite ţinte care treceau prin faţa mea, prin uşa deschisă.

Am aşteptat emoţionat, în timp ce Harald studia arcul, trecându-şi mâinile de-a lungul lemnului şi pipăindu-i netezimea şi ascuţimea, apoi ştergând cu degetul mare

benzile din bronz. Eram mândru de arcul meu şi de mine, pentru că eu îl făurisem. Dar când m-a privit, de partea cealaltă a mesei, expresia feţei lui mi s-a părut foarte stranie.

— Este un arc foarte, foarte bun, Halfdan, mi-a spus. Minunat, într-adevăr. Trebuie să înveţi o lecţie foarte importantă de la el. Într-o bună zi, vei avea pământuri şi sclavi care să le muncească pentru tine. Dacă nu stai cu ochii pe ei, te vor păcăli mereu.

Am simţit că pălesc, iar stomacul mi s-a strâns, de parcă aş fi primit o lovitură. Din prima zi în care devenise fratele meu, simţisem recunoştinţă faţă de Harald, pentru dorinţa lui de a-şi asuma rolul de învăţător al meu. Cu timpul, am ajuns să am încredere în el, apoi am simţit prietenie şi, în cele din urmă, iubire. Dar acum o furie rece m-a cuprins, de parcă Harald s-ar fi schimbat în faţa ochilor mei. Nu mai recunoşteam în el pe cel mai bun prieten şi pe fratele meu iubit. Îl vedeam din nou cu ochii unui sclav care îşi priveşte stăpânul. El era unul dintre ei, diferit faţă de mine şi aşa avea să fie întotdeauna.

— Nu, Harald, i-am zis eu încet. Nu asta spune lecţia. Învățătura este că, dacă vezi în robii tăi doar ceva mai mult decât nişte vite de povară şi îi tratezi ca atare, atunci este singurul lucru pe care-l vei primi vreodată de la ei. Dar sclavii sunt oameni, nu animale. Fiecare este altfel. Asemenea oricăror fiinţe omeneşti, unii au talente şi haruri speciale. Tu şi ceilalţi ca tine, care au oameni în stăpânire, nu puteţi cunoaşte valoarea adevărată a supuşilor voştri decât dacă aveţi înţelepciunea şi bunătatea de a-i trata ca pe nişte oameni şi de a-i încuraja să-şi descopere şi să-şi folosească priceperea. Toată viaţa ta ai fost prea orb ca să vezi asta. Viaţa ta e uşoară pentru că a fost clădită pe truda nerecunoscută a sclavilor, dar tu nu ai nici măcar nobleţea să te gândeşti la ei ca la nişte fiinţe omeneşti.

Nu am furat din această casă când am făcut arcul. Înainte să-i dau formă, a fost doar o bucată de lemn fără

însemnătate. Cu siguranţă, tu nu ai îndemânarea de a da viaţă unui arc din acest ciot de lemn. În mâinile tale, nu ar fi decât un vreasc de foc. Ce am furat eu de la tine, Harald? O bucată de lemn de foc? Şi, spune-mi, când ai mâncat gâşte, raţe şi iepuri-de-câmp, de unde crezi că erau? Eu le-am vânat, cu această bucată de lemn de foc, adesea în ceasurile reci de dinainte de ivirea zorilor, când tu încă dormeai în patul tău cald, odihnindu-te după beţiile nopţii sau făcându-ţi poftele cu vreo sclavă de la bucătărie.

Îmi trecuse foamea. M-am ridicat şi mi-am dus vasul în locul unde se afla unul dintre câinii de vânătoare, pe care l-am lăsat să dea gata rămăşiţele cinei.

În cameră era tăcere şi nimeni nu mişca. Nimeni nu mai vorbise cu Harald în felul acesta. Nimeni. El era un om vesel şi bine-dispus, mai puţin în momentele când se simţea jignit. Atunci trebuia să te temi de furia lui, pentru că putea fi ucigătoare. Sclavii din bucătărie mă priveau înmărmuriţi, iar Sigrid rămăsese stană de piatră, cu ochii măriţi de spaimă.

În cele din urmă, Harald a vorbit.

— Halfdan! m-a strigat el pe un ton sever. Vino aici!

Faţa i se schimonosise de furie. Am început să-mi regret cuvintele. Speram ca ieşirea pe care o avusesem să nu mă coste iubirea fratelui meu. Mai mult, nădăjduiam să nu mă coste căminul sau chiar viaţa. Am mers încet şi m-am oprit în faţa lui, lângă locul unde şedea la masă.

A început să se înroşească la faţă. M-am temut că e semn rău. Apoi umerii au început să-i tremure şi, o clipă mai târziu, a izbucnit în râs. Pe obraji îi curgeau lacrimi.

— N-am putut să mă mai abţin! a exclamat el.

Mi-am dat seama că furia lui fusese prefăcută. Încercase să mă sperie în glumă. Şi izbutise.

Când a reuşit, în sfârşit, să se oprească din râs şi să redevină serios, a continuat:

— Ai dreptate. Cuvintele mele au fost nedrepte. Îmi pare foarte rău. Astăzi tu eşti învăţătorul, nu eu.

A început să râdă iar.

— Dar uită-te şi tu ce faţă ai făcut după ce ai vorbit şi ţi-ai dat seama ce ai spus!

De data aceasta, cu toţii – Sigrid, eu, sclavii din bucătărie, până şi Gunhild – am izbucnit în râs. Şi apoi a pierit orice urmă de supărare pe care Harald o avea de când cu vizita lui Arnulf.

Harald a ridicat arcul şi l-a privit din nou.

— Înţeleg, a spus el, că asta înseamnă, de asemenea, că nu este nevoie să te învăţ să tragi cu arcul înainte să mergem la vânătoare. Asta e bine. Mâine vom încerca să găsim o căprioară pentru Sigrid.

A doua zi, l-am trezit pe Harald cu mult înainte să se crape de ziuă.

— Cu siguranţă, a zis el, după ce l-am scuturat ca să-l trezesc, toate căprioarele dorm la ora asta. Ar trebui să le urmăm bunul exemplu.

Harald nu fusese niciodată un vânător serios. Când vâna, din când în când, prefera să se folosească de câini sau de hăitaşi care să alerge după căprioare, mistreţi ori alte animale. Dar astăzi chiar aveam de gând să-i fiu învăţător şi să-i arăt iscusinţa unui pădurar adevărat. Când eram trimis în pădure să aduc vânat – ca sclav –, nu aveam ogari care să ia urma animalelor şi nici robi care să caute prin tufişuri şi să mâne vânatul spre mine. A trebuit să mă bizui pe ochii, pe urechile şi pe inteligenţa mea. Am învăţat să le folosesc bine.

Am luat pâine, brânză şi o butelcă mică plină cu apă, apoi am aşteptat lângă casa cea lungă, cu arcul şi săgeţile la mine, până când Harald şi-a făcut apariţia, în sfârşit.

— Unde sunt ceilalţi? Unde sunt câinii? m-a întrebat.

— Nu mai vine nimeni, i-am răspuns. Mergem doar noi doi.

— Dar cum vom găsi căprioara?

— Voi găsi eu una, am zis şi am pornit.

Harald a mâncat pe drum merindele pe care le adusesem.

— Dacă vara ar fi mai aproape, am putea vâna în capătul pădurii, i-am explicat. În zori, căprioarelor le place să se strecoare afară din codru, ca să se hrănească din seceriş. Dar germenii primăverii abia au încolţit, aşa că nimic nu le atrage încă. Va trebui să vânăm în adâncurile pădurii. La sfârşitul iernii şi la începutul primăverii, este puţin nutreţ. Ciutele vor scormoni pământul, la rădăcina stejarilor, căutând ghinde ascunse sub frunzele căzute sau se vor hrăni cu mugurii fragezi ai ramurilor verzi ori cu iarba proaspătă crescută pe marginea râurilor. Acum ne vom lua după râul care se scurge în fiord, lângă poalele dealului unde se află vasul morţii. În pădure, pe malurile lui, sunt mulţi stejari. Cred că este un loc bun în care să căutăm.

— De unde ai învăţat cum se poartă jivinele pădurii, Halfdan? m-a întrebat Harald.

— Lui Gunhild şi lui Sigrid le place vânat felurit la masă. Tu, Hrorik şi nobilii casei vă duceaţi rar la vânătoare şi, dacă aveaţi noroc, aduceaţi carne de cerb sau de mistreţ. Dar nici unuia nu îi plăcea să vâneze iepuri, păsări sau alte animale mici. Nu vi se părea o îndeletnicire nobilă. Însă lui Gunhild şi lui Sigrid le plăcea astfel de carne. Şi, la urma urmei, este şi pe gustul tău.

Când eram încă un băieţel, Ubbe mă trimitea uneori în pădure ca să pun capcane pentru iepuri. În felul ăsta nu irosea munca pe care o putea face un sclav adult o zi întreagă. Atunci am început să învăţ ascunzişurile pădurii şi creaturile care trăiesc aici. Mai târziu, după ce Gudrod mi-a arătat cum să fac arcuri şi să trag cu ele, am început să secer făpturile codrului cu săgeţile. Învățasem să mă mişc la fel de încet ca şi animalele.

— Ubbe ştia despre arcul tău? a întrebat Harald.

— A aflat în cele din urmă, am răspuns. Dar era bucuros să aibă o sursă de vânat pentru cămară şi nimeni

altcineva nu avea îndemânarea ori interesul de a aduce carne sălbatică la fermă. Ori de câte ori mi se cerea să vânez, mergeam în pădure şi zăboveam acolo cât mai mult timp. Era singurul loc în care mă simţeam liber.

— Era greu să fii sclav? a întrebat Harald. Mi-e greu să-mi închipui cum e.

— Dacă zi de zi nu ai putea face decât lucrurile pe care ţi le porunceşte Gunhild sau Ubbe, în timp ce toţi din jur îşi pot petrece timpul după pofta inimii, ţi s-ar părea greu?

Harald a tăcut multă vreme. În cele din urmă, a răspuns:

— Nu cred că aş suporta. Cred că aş omorî pe cineva.

A zâmbit.

— Poate pe Gunhild, a adăugat. Pentru început. Apoi poate şi pe alţii. Nu mi-ar plăcea să mi se spună tot timpul ce trebuie să fac. Câte căprioare ai doborât în pădure? a întrebat apoi, schimbând subiectul.

— Nici una, am răspuns. Tu, Hrorik şi nobilii mâncaţi carne de raţă, iepure sau gâşte fără să vă întrebaţi de unde era, dar carnea de cerb la masă, atunci când nici unul dintre voi nu fusese la vânătoare, ar fi stârnit prea multe întrebări, la care Ubbe nu ar fi putut răspunde. Dar am urmărit multe căprioare, ore în şir, doar pentru plăcerea de a le urmări. Am ajuns să le cunosc felul de a fi.

— Aşadar, a spus Harald, părând mulţumit pentru prima oară de când îl trezisem în dimineaţa aceea, cel puţin în privinţa căprioarelor, sunt mai priceput ca tine. Eu am omorât multe.

Am zâmbit, dar nu am spus nimic.

Am mers o vreme în tăcere, apoi Harald a vorbit din nou:

— Trebuie să fi fost greu, a spus el. Toţi aceşti ani în care ai vânat pentru noi. Cu toate acestea, ca sclav, nu ţi s-a îngăduit să mănânci din această carne.

M-am înroşit la faţă.

— Ei bine, am spus, ştii bine că trebuie să stai cu ochii

pe robi, altminteri te vor fura de fiecare dată. Dacă Ubbe îmi zicea că Gunhild are nevoie de patru iepuri, eu omoram cinci şi găteam unul în pădure. Mi-am mâncat porţia de carne în pădure, ca şi cum aş fi fost un om liber, strecurându-i mamei mele ce rămânea. Gunhild nu a fost niciodată prea isteaţă, iar Ubbe, dacă a bănuit ceva, pesemne nu i-a păsat.

Ajunsesem în locul unde râul ieşea din marginea pădurii, aşa că n-am mai vorbit şi am început să ne mişcăm în tăcere, ca şi cum am fi aparţinut codrului, împreună cu celelalte creaturi. O briză blândă bătea în josul râului, peste feţele noastre, în timp ce înaintam, ducând mirosul nostru departe de zona în care vânam.

În pădure, trunchiurile copacilor erau încă gri, dezgolite din pricina iernii, chiar dacă mulţi muguri din vârful ramurilor făgăduiau să se desfacă în curând. Fuioare de ceaţă pluteau deasupra apei. Zorii se apropiau cu repeziciune şi, când cerul a început să se lumineze, am putut vedea mult mai departe, în susul râului.

Chiar în faţa noastră, umărul din piatră al unui deal scund oprea cursul apei, forţându-l să-l ocolească. Atunci când am trecut de poalele colinei am văzut – departe, pe malul celălalt – un cerb care scormonea cu copitele pământul de la baza unui pâlc de stejari.

Am atins mâneca lui Harald, am dus un deget la buze şi am arătat spre cerbul îndepărtat. Încet, în tăcere, ne-am dat înapoi, în spatele dealului. Harald s-a târât pe coate şi în genunchi până unde îşi putea înălţa capul destul ca să privească jivina. Mi-a şoptit peste umăr:

— E un cerb minunat, Halfdan! Sigrid ne va crede eroi, dacă i-l vom duce acasă, căci îi place carnea de cerb. Dacă am fi avut ogari care să-l gonească înspre noi! Cred că va trebui să stăm în spatele dealului, încercând să-l urmărim de destul de aproape, încât să-l putem ţinti. Dar va fi greu.

În timp ce vorbea, am scos o săgeată din teacă şi am pus-o în arc. Am inspirat adânc şi am suflat spre ea, apoi

m-am ridicat încet şi, împingând arcul în faţă cu braţul drept, am tras de coardă cu toată puterea.

Harald m-a zărit şi s-a întors spre mine. Ochii i s-au mărit, de parcă ar fi văzut o nenorocire. A şoptit:

— Nu, Halfdan! Nu! E prea departe!

Într-adevăr, era o ţintă foarte îndepărtată. Nu aş fi încercat aşa ceva, dacă nu aş fi ţinut atât de mult să-mi impresionez fratele. Am privit cu atenţie cerbul, apoi umărul din faţă, apoi un smoc de blană chiar în spatele piciorului. Când mi-am concentrat privirea la maximum, am tras.

Săgeata a zburat cu boltă prin aer şi mi s-a părut o veşnicie până a ajuns la ţintă. Când a auzit zgomotul, cerbul şi-a ridicat privirea spre noi, încercând să vadă de unde vine. Mă simţeam de parcă m-ar fi privit drept în ochi şi am şoptit:

— Dumnezeu să te aibă în pază!

Săgeata a lovit. Falnica necuvântătoare s-a întors de parcă ar fi vrut să fugă, s-a clătinat puţin, apoi a căzut.

Ne-am îndreptat spre locul unde zăcea, iar Harald a păstrat tăcerea în tot acest timp. Săgeata străpunsese făptura şi se înfipsese în pământ, la câţiva paşi. Harald s-a urcat pe pradă şi s-a uitat în josul râului, spre dealul de unde trăsesem.

— Halfdan, fratele meu, a zis el în sfârşit, nu am mai văzut o asemenea lovitură şi nici nu am auzit, în cântece ori poveşti, ca aşa ceva să se mai fi întâmplat. Nu am cunoscut nici un om în stare de aşa ceva. Nu ştiu ce soartă vei avea. Nimeni nu ştie ce soartă ne ţes ursitoarele. Dar cred că tu ai fost hărăzit cu un mare dar de către zei. Ţi-o spun cu toată sinceritatea.

8. Toke

Când am ieşit din pădure, ducând cerbul pe o targă făcută din crengi, am fost întâmpinaţi cu urale, de parcă am fi fost nişte eroi care se întorceau dintr-o călătorie plină de fapte măreţe. Astrid, care era la râu şi îşi umplea butelcile cu apă, a alergat spre casă, strigându-le pe Sigrid şi pe Gunhild.

Ele au aplaudat încântate când ne-au văzut, iar Sigrid, căreia nu îi plăceau peştele uscat şi carnea de porc sărată – hrana noastră zilnică, de când Harald începuse să mă instruiască –, a alergat spre noi şi a dansat în jurul prăzii, în timp ce noi am dus cerbul în şopron, ca să fie jupuit şi tăiat, vorbind despre cum să-l gătească.

— Este atât de mare! a spus ea. Voi lua muşchii cei lungi aflaţi de-a lungul spinării şi îi voi înfăşura în cocă, apoi îi voi coace, stropiţi cu bere şi presăraţi cu ierburi. Din cerbul ăsta va fi destulă carne pentru a ne hrăni cu toţii.

Ubbe şi ceilalţi se adunaseră deja de jur împrejur. Harald povestea vrăjit cum lovisem prada, exagerând puţin, deşi – ca să spunem adevărul – nu era nevoie de aşa ceva. Mi-am scos cuţitul şi m-am lăsat pe vine, lângă trupul cerbului, începând să tai în dreptul sternului. Ubbe îşi puse mâna pe braţul meu şi mă opri. Se aplecă şi îmi şopti:

— Lasă-l pe Fasti. Este muncă de sclav.

Ubbe îi făcu semn lui Fasti, care se apropie, luă cuţitul cel lung din mâna lui Ubbe şi îngenunche lângă vânat. Cu o tăietură rapidă, deschise pântecele cerbului şi începu să-i scoată măruntaiele. Şi-a ferit privirea în timp ce eu îmi ştergeam cuţitul şi îl băgam în teacă. Nici eu nu mă uitam la el. Mă simţeam ciudat şi mă credeam cumva nedrept văzându-mi vechiul prieten făcând ceva ce ar fi trebuit să

fac eu.

M-am ridicat privind în jur. Nimeni în afară de Ubbe nu părea să îmi fi băgat de seamă greşeala. Căci era o greşeală. Eram un om liber, dar mă purtasem ca un sclav, fără să îmi dau seama.

Harald râdea şi vorbea cu Sigrid. Astrid a ieşit din casa cea lungă ducând două căni cu bere.

— Răcoritoare pentru vânătorii întorşi acasă! a vestit ea cu un zâmbet luminos. Mâna ei a zăbovit o clipă pe cea a lui Harald atunci când i-a dat una dintre cupe.

Probabil că şi Gunhild observase, căci a înfăşurat ficatul cerbului într-o pânză şi i l-a întins lui Astrid.

— Uite. Ia asta şi du-te înăuntru, i-a spus ea. Taie-l în bucăţi, pune-le pe frigări din crengi ascuţite şi mai aruncă lemne pe foc. Vom mânca ficatul fript acum, ca o gustare specială, pentru a sărbători izbânda la vânătoare. Haide. La treabă!

Harald şi-a dat capul pe spate şi şi-a golit cana dintr-o singură sorbitură lungă. Era un talent pe care toţi bărbaţii de pe domeniu îl admirau. Când a isprăvit, a râgâit, m-a bătut pe spate, a râs şi a zis:

— Ce frumoasă e viaţa, nu-i aşa, frate? Este încă începutul dimineţii, dar tu m-ai trezit devreme şi m-ai pus la muncă grea. Astăzi ne vom odihni şi nu vom mai face lecţii. Este adevărat, tu ai fost învăţătorul meu azi. În plus, aş vrea să fac o baie, ca să-mi scot frigul pădurii din oase şi poate să trag un pui de somn după aceea. Am trudit din greu în ultimele săptămâni, încercând să te învăţ tot ce ştiu despre căile unui războinic. Sunt multe de învăţat.

Baia era lângă casa cea lungă, într-o aripă separată. În timp ce cada din lemn se umplea cu apă fierbinte, Harald şi cu mine ne-am dezbrăcat şi ne-am schimbat, tremurând, în haine pentru baie, răcorindu-ne cu apă rece, proaspătă. După ce ne-am curăţat trupurile, ne-am vârât cu mare plăcere în cada cu apă aburindă, până la gât.

Sigrid a intrat cu un platou încărcat.

— Astăzi, spuse ea, vreau să vă ospătez ca pe doi regi. M-aţi salvat. Dacă ar mai fi trebuit să mănânc peşte sărat, cu siguranţă mi-ar fi rămas în gât!

A întins fiecăruia câte un pocal mare din argint. Al meu era cald.

— Am amestecat vin franc cu mirodenii şi miere, ne-a explicat ea, apoi ne-a întins câte o frigăruie din lemn, pe care fuseseră înfipte bucăţi din ficatul cerbului, fripte la foc deschis.

Sucul fierbinte îmi curgea pe bărbie când muşcam flămând din bucăţile proaspete de pe ţepuşă.

Când a isprăvit carnea şi vinul, Harald a ieşit din apă şi s-a înfăşurat în mantie. Restul straielor au rămas pe bancă, în baie. Părul lung şi blond îi atârna ud pe spate, iar picioarele şi tălpile îi ieşeau de sub tivul mantiei. Dar şi-a împins pieptul în faţă şi, cu o demnitate gravă, de parcă ar fi avut o mantie împărătească pe umeri, s-a întors spre Sigrid şi a spus:

— Îţi mulţumesc, sora mea, pentru ospăţul regesc.

Apoi s-a răsucit spre mine şi a adăugat:

— Învățătorule, cu îngăduinţa ta, voi merge şi voi recupera somnul pe care mi l-ai furat de dimineaţă.

Nu aveam nici un chef să plec. Vinul amestecat cu miere şi apa fierbinte alungau durerea şi înţepeneala de după săptămâni de lupte şi îmi alinau rănile.

Focul mocnea în vatra din baie, sub un ibric din fier, suspendat de un trepied. Sigrid a ridicat ibricul de pe foc şi a turnat apă fierbinte în cadă.

— Dă-mi cana să ţi-o umplu, mi-a spus ea.

Când s-a întors, avea în braţe un vraf de haine.

— Am cusut din nou, mi-a spus ea întinzându-mi vinul. Trebuie să ai mai multe rânduri de straie pe lângă cele de ceremonie pe care ţi le-am făcut înainte şi tunica veche.

A ridicat primul veşmânt, o mantie lungă din lână groasă, gri.

— Am făcut-o din cel mai gros fir ca să te apere de frig.

Uleiurile naturale ale lânii o vor feri de apă chiar şi pe ploaie torenţială. Iar broşa din argint, în formă de inimă, cu care să prinzi mantia, a fost a tatei. Este din Irlanda, cum o poartă cei din poporul lui Derdriu. Sunt sigur că tata şi-ar fi dorit să o ai tu. Şi, uite, am făcut pentru tine şi tunica asta, tot din lână, dar dintr-un fir mai subţire. Nu am vopsit-o, ci am lăsat-o gri, aşa cum este şi mantia, întrucât ştiu că îţi place pădurea şi m-am gândit că acolo s-ar potrivi mai bine culoarea naturală a lânii. Pantalonii, însă, i-am vopsit maroniu – nu te poţi îmbrăca numai în gri. Şi, în cele din urmă, i-am cerut lui Ubbe să îţi facă pantofi noi.

Am întins mâna şi am pipăit pantofii. Vârful era făcut din piele de căprioară, foarte fină, iar talpa era tăiată din cea mai groasă piele de pe spinarea unui taur. Ubbe era cel mai priceput la tăbăcirea şi prelucrarea pieii de pe întregul domeniu. Nu mai avusesem niciodată pantofi ca aceia, pentru că el nu făcea încălţări pentru sclavi.

Mama mă iubise foarte mult şi mă apărase cum putuse mai bine de loviturile vieţii. Totuşi, nimeni nu mă umpluse de daruri ca Sigrid.

— Sigrid, i-am spus, nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Am rămas fără cuvinte. Nici nu ştiu ce să cred. Nu sunt obişnuit cu o asemenea bunătate.

— Să crezi că ai o familie, mi-a spus ea. Gândeşte-te că sunt sora ta şi că ce ţi-am adus arată iubirea mea.

După aceea a tăcut şi mi-a zâmbit. O familie! Ce gând ciudat! Nu avusesem niciodată o familie adevărată. Îmi plăcea.

Înainte, ca sclav, ştiusem doar că îi aparţineam lui Hrorik, că eram proprietatea lui. Dar acum făceam parte dintr-o familie. Aveam un frate şi o soră. Era un sentiment al apartenenţei cu totul diferit. Eram legaţi unul de altul prin iubire, nu prin proprietate.

Mi-am cercetat sora, care stătea şi îmi zâmbea. În aparenţă, nu semăna câtuşi de puţin cu mama – singurul

om care m-a iubit cu adevărat, în afară de ea. Mama fusese de înălţime medie, cu păr negru ca pana corbului şi ochi cenuşii. Sigrid era înaltă şi mlădioasă, precum Harald, care era fratele ei geamăn. Părul ei era auriu, mai degrabă ca soarele dimineţii decât ca metalul, palid, aşa cum îl avea Harald, iar ochii ei erau de un albastru adânc.

— Soră, pot să te întreb ceva personal? am spus.

— Sigur. Între un frate şi o soră trebuie să existe deschidere, mi-a răspuns ea.

— Eşti atât de frumoasă, şi ca înfăţişare, şi ca fire, eşti fiica unei căpetenii faimoase şi ai cel mai înalt statut. Cum se face că nu eşti căsătorită?

Sigrid a râs cu voioşie.

— Poate pentru că nu am primit adesea cuvinte atât de frumoase şi cu siguranţă nu din partea tinerilor aflaţi la doar un pas depărtare şi fără haine pe ei.

M-am înroşit şi m-am cufundat mai mult în apă.

— Adevăratul motiv este – a continuat ea şi a zâmbit văzându-mi stânjeneala – că nu am aproape nici o amintire a mamei mele adevărate, care a murit pe când eu eram foarte mică. Mama ta, Derdriu, a fost singura mamă pe care am cunoscut-o. Mai târziu, când tata a luat-o de soţie pe Gunhild, iar eu am crescut, Derdriu mi-a rămas foarte dragă. Era o sclavă, iar eu eram stăpână şi ştiam amândouă acest lucru. Nu puteam să nu ţinem seama că nu suntem de acelaşi rang, mai ales că Gunhild conducea gospodăria. Chiar dacă nu puteam împărtăşi multe, în inimile noastre am continuat să simţim prietenie şi iubire.

De multe ori, Derdriu mi-a povestit cum a crescut în sufletul ei dragostea pentru tata şi cum iubirea dintre ei a îmbobocit şi s-a înălţat ca o floare primăvara – până a apărut Gunhild. Am văzut cu propriii mei ochi fericirea pe care o poate aduce iubirea dintre un bărbat şi o femeie. Şi am văzut, de asemenea, în cazul tatei şi al lui Gunhild, nefericirea unei căsătorii aranjate, în care nu există dragoste. Am hotărât să mă căsătoresc cu un bărbat pe

care să-l iubesc.

Am rămas uimit văzând că Sigrid ştia despre mama mea mult mai multe – despre sentimente, visuri şi dezamăgiri – decât ştiam eu. Oare fusesem un fiu rău, atât de preocupat de propriile năzuinţe şi nevoi, încât încetasem să mă gândesc la ale mamei? Mama îmi dăduse totul, chiar şi viaţa, iar eu îi dăruisem atât de puţine!

Sigrid a continuat:

— Îmi amintesc foarte limpede dimineaţa în care i-am vestit tatei dorinţa mea. Vorbise la cină despre o căpetenie care locuia pe insula Fyn şi care îşi căuta o soţie. Mă aşteptam să se înfurie, căci se supăra ori de câte ori cineva nu îi respecta voinţa şi ştiam că pregătirea căsătoriei mele pentru a încheia o alianţă îi putea aduce avantaje foarte mari. N-a fost singura noapte în care tata a cugetat cu glas tare la cine ar fi o partidă bună pentru mine. În loc să se înfurie însă, s-a întristat. Apoi mi-a luat mâinile în palmele lui, m-a sărutat pe frunte şi mi-a dat binecuvântarea. „În privinţa asta”, mi-a spus, „ar trebui într-adevăr să-ţi urmezi inima.” Cred că a vorbit aşa regretând că el nu şi-o urmase pe a lui. Până acum, inima mea nu a vorbit, aşa că nu m-am căsătorit.

Hrorik îmi păruse întotdeauna un urs trezit din hibernare. Dar mama şi Sigrid mi-l arătau cu totul altfel. Oare ce altceva îmi scăpa din ceea ce se afla dincolo de ceea ce vedeam?

— Iar Harald? am întrebat. El de ce nu este căsătorit?

Sigrid a râs din nou.

— Bănuiesc că vor mai trece ani buni până când Harald va fi gata să îşi ia o asemenea îndatorire. Cred că pentru el femeia e ca un platou cu bunătăţi pe care să le deguste şi nu duce lipsă de desfrânate care să îi facă pe plac. Acum o are la inimă pe Astrid. Într-adevăr, dacă nu l-ai fi ţinut atât de ocupat în aceste săptămâni, nu ştiu cum aş fi tras-o departe de patul lui pentru ca el să-şi facă treaba.

Ceea ce îmi spunea Sigrid nu era o surpriză, desigur.

Este greu să ai secrete într-o casă ca asta.

Sigrid s-a ridicat şi şi-a netezit şorţul.

— Trebuie să mă duc să pregătesc friptura. Mi-ar face mare plăcere să îţi pui straiele noi, după ce îţi termini baia, ca să văd cum îţi vin.

Baia şi vinul cu miere m-au moleşit. După ce m-am îmbrăcat, m-am întins pe banca aşezată de-a lungul peretelui, privind mulţumit cum Sigrid şi Gunhild pregăteau vânatul la vatra cea mare.

Deodată, Ing a deschis uşa. A stat o clipă, cât să-şi tragă sufletul, apoi a spus gâfâind:

— Ubbe m-a trimis. L-a însărcinat pe Hrut să-i prevină pe săteni. Un vas a intrat în fiord cu pânzele ridicate. Unde este Harald?

Uşile patului-cabină în care dormea acesta s-au întredeschis şi capul lui s-a ivit degrabă.

— Ce fel de vas? a întrebat.

— Nu am putut vedea destul de limpede, a răspuns Ing.

Nu era de mirare. Se ştia că Ing nu vede prea bine. Dacă un uliu străbătea cerul pe deasupra lui, îl vedea rareori, chiar şi după ce i-l arătai.

— Dar Ubbe a spus că se mişcă prea repede ca să fie o corabie de negoţ, a adăugat el. A zis că trebuie să fie o navă de război.

Harald şi-a tras capul înapoi. Imediat a ieşit îmbrăcat doar în pantaloni. Stând în picioare lângă pat, şi-a tras tunica peste cap, apoi s-a aşezat pe marginea patului, şi-a pus încălţările şi a legat şireturile în jurul gleznelor. În acest timp, trei nobili care locuiau pe proprietate au dat năvală în locul unde erau agăţate scuturile şi armele şi şi-au dat jos săbiile. Unul a scos şi sabia lui Ubbe. Harald s-a ridicat şi şi-a prins cureaua şi sabia.

— Halfdan! m-a strigat el. Adu-ţi sabia şi săgeţile şi urmează-mă la ţărm.

Harald deja ieşea în fugă.

Când am trecut pe lângă uşile deschise ale patului lui Harald, ducându-mă să-mi iau arcul, am văzut-o pe Astrid înăuntru, aranjându-şi hainele.

Harald şi cei trei nobili nu mai alergau, dar mergeau iute. I-am prins din urmă înainte să ajungă la ţărm.

— Crezi că sunt invadatori? am întrebat. N-ar trebui să ai armură şi scut?

Harald a scuturat din cap.

— Este puţin probabil să fie invadatori. Ar fi o neghiobie să se apropie aşa, ziua în amiaza mare, pe aici, unde sunt şi alte sate, şi domenii, nu foarte departe. Ar putea fi o cunoştinţă de-a lui Hrorik sau un vas viking care acum are bunuri de vândut sau la schimb.

— Atunci de ce v-aţi adus săbiile? l-am întrebat.

— Un om înţelept îşi ţine tot timpul armele asupra lui şi are grijă atunci când intră pe o uşă, dacă nu ştie ce se află dincolo de ea. Nu ştim cine vine pe vas. Dacă îl întâmpinăm neînarmaţi, fără să arătăm că suntem precauţi şi stăm de veghe, slăbiciunea noastră i-ar putea ispiti pe corăbieri să o folosească.

Ubbe stătea pe mica movilă dintre pontoane, cu mâna streaşină la ochi.

— Cred că recunosc pânzele, a spus. Pare să fie *Armăsarul Mării.*

În glasul lui se simţea dezgustul.

Harald a privit nava cu ochii mijiţi o vreme, apoi a răspuns.

— Ubbe, întotdeauna ai avut ochi de vultur. Acum, că mi-ai spus, pot să desluşesc modelul pânzelor. Fratele Toke s-a întors, a zis el oftând.

Harald s-a răsucit şi a văzut că Sigrid şi Gunhild stăteau la distanţă, aproape de casa cea lungă.

— Gunhild! a strigat el. Fiul tău a venit acasă!

Trecuseră aproape doi ani de când plecase Toke. Îmi aminteam foarte limpede. Fusese o iarnă grea, cu multă zăpadă, şi adesea ne adunaserăm în casa cea lungă, lângă

vatră. Era greu pentru toată lumea, dar mai ales pentru Toke. Era un *berserk.*

Unii cred că aceşti *berserk* nu sunt oameni şi că îşi schimbă înfăţişarea, uneori mergând prin lume luându-şi chip de fiinţă omenească. Însă noaptea se prefac în jivine. Se spune că sunt capricioşi şi sălbatici în luptă. Eu unul nu cred, dar este sigur că *berserk* nu sunt precum ceilalţi oameni. Majoritatea bărbaţilor, în toiul luptei, se pierd la un moment dat, în tumultul acela de sânge şi omoruri. Dar *berserk* sunt tot timpul în această stare, care îi bântuie în străfundul lor, aşa cum o ştiucă stă ascunsă sub apă, aşteptând să atace.

În iarna aceea, sclavii şi chiar şi câţiva nobili simţiseră greutatea pumnilor lui Toke, în accesele lui de furie cumplită. Toke şi Harald se contraseră adesea, dar nu ajunseseră niciodată să se lovească.

Văzând vasul lui Toke venind înspre noi, mi-am amintit de neînţelegerea dintre acesta şi Hrorik, ce dusese la plecarea lui. Începuse într-o noapte târziu, când, beat fiind, fiul lui Gunhild dăduse peste Astrid, care era singură. Acoperindu-i gura cu palma ca să o facă să tacă, o trăsese după el în staulul vitelor şi o siluise cu sălbăticie. Apoi fata fugise plângând şi strigând la Sigrid care, înfuriată la culme, îl trezise pe Hrorik.

Când el l-a înfruntat, Toke – care pe atunci era deja o brută uriaşă, chiar dacă era doar cu un an mai mare decât Harald – i-a râs în faţă şi l-a provocat pe Hrorik să facă ce-o pofti în privinţa fetei necinstite. Cred că în noaptea aceea căpetenia şi-a dat seama că, într-o luptă fără arme, Toke ar putea să câştige. Altfel, nu văd de ce nu s-a năpustit asupra fiului vitreg după asemenea neobrăzare. Oricum, Hrorik nu a făcut decât să ţipe şi să ameninţe, iar Toke, la fel.

După aceea în casă a plutit un aer otrăvit, dar violenţa nu s-a mai stârnit vreme de mai multe săptămâni. Apoi, într-o după-amiază, când mama a mers în coteţ să caute

ouă în cuiburile găinilor, l-a întâlnit pe Toke, care dădea târcoale, tot beat. Fără îndoială că nu s-a aşteptat la atâta rezistenţă din partea unei femei atât de firave. Când a cuprins-o din spate, rupându-i hainele şi apucând-o cu mâinile sale aspre, mama şi-a înfipt unghiile în faţa lui, zgâriindu-i obrajii şi orbindu-l pe moment. S-a smuls din strânsoarea lui, dar el a urlat şi s-a aruncat asupra ei ca un urs înfuriat.

Mama a apucat o furcă dintr-o căpiţă de fân, s-a întors şi i-a înfipt-o în coapsă chiar când s-a întors şi a plesnit-o peste faţă cu podul palmei. Mama, aproape inconştientă, s-a dat înapoi împleticindu-se şi a căzut pe fânul răspândit pe podea, în faţa clăii. Ar fi fost complet lipsită de apărare, dacă Toke şi-ar fi continuat atacul, dar n-a mai putut din cauza rănii.

Mă aflam în sala principală a casei când ea a ieşit din coteţ împleticindu-se, plângând şi strângându-şi rochia sfâşiată. Faţa deja i se înroşise şi i se umflase din cauza loviturii. Hrorik şi Harald stăteau la masa cea mare, lângă foc, şi jucau hnefatafl, în timp ce Sigrid, Gunhild şi Astrid pregăteau masa de seară la vatră. Eu eram prin preajmă, smulgând penele unei raţe.

Toţi ochii s-au întors spre uşa coteţului, auzind plânsetul mamei. Sigrid a aruncat vasul pe care îl ţinea în mâini şi a fugit spre ea. Hrorik a rămas nemişcat şi tăcut, dar am văzut cum faţa i se înroşea tot mai tare. Când Sigrid a adus-o pe mama, a şoptit un singur cuvânt, sugrumat de furie:

— Cine?

— Toke, a răspuns mama gâfâind.

Când i-a rostit numele, Toke a ieşit înjurând din coteţ, ţinându-şi piciorul cu mâna, ca să oprească sângele, şi a străbătut sala şchiopătând, până la patul-cabină. Văzând că era rănit, Gunhild a scos un strigăt de disperare şi a alergat la el.

Hrorik s-a ridicat de la masă şi s-a îndreptat spre

camera lui de dormit. Când s-a întors, avea în mână securea de război. Mânerul era lung cât piciorul unui bărbat, iar lama, chiar dacă subţire şi uşoară, avea o margine curbată, lată cât o palmă.

Toke zăcea de-a curmezişul pe patul său şi înjura de mama focului, cu picioarele pe podea. Pantalonii îi erau traşi în jos, iar Gunhild îngenunchease în faţa lui, legându-i rana cu o bucată de pânză pe care o rupsese din rochie. A ridicat privirea şi l-a văzut pe Hrorik apropiindu-se, cu securea în mână.

— Nu, Hrorik! Nu face asta! a ţipat ea şi a fugit să-l oprească.

Hrorik a înlăturat-o cu braţul, cu atâta forţă că ea a căzut pe podea. Toţi cei din casă – nobilii aşezaţi pe bănci şi sclavii la munca lor – priveau împietriţi. Eram sigur şi plin de speranţă că aveam să-l văd pe Toke ciopârţit. Nu puteam să-mi dezlipesc ochii de la cele ce se întâmplau.

Când a ajuns la patul-cabină, Hrorik a legănat securea, lovind cu putere plăcile dintr-o parte a cabinei, sus, umplându-l pe Toke de aşchii. Acesta a încercat să se ridice înainte ca tatăl lui vitreg să-şi ridice din nou arma, dar Hrorik l-a lovit în faţă, doborându-l din nou în pat. A lovit cu securea iar, o dată, de două ori, de trei ori, ciopârţind uşile laterale şi spatele, în timp ce Toke se ascundea ca un laş înăuntru, până când plăcile de pe toate părţile s-au făcut pulbere, iar cele de deasupra s-au prăbuşit peste Toke.

Hrorik a ridicat un picior şi a lovit plăcile căzute pe pieptul fiului său vitreg. Cred că am auzit un geamăt de sub lemnele împrăştiate.

— Ascultă-mă! a strigat căpetenia, aplecându-se înainte, ca să-şi apropie faţa de a lui Toke. De când m-am căsătorit cu mama ta, te-am crescut ca pe fiul meu şi am încercat să-ţi arăt toată bunătatea. Dar tu eşti ca un animal sălbatic din pădurile mele. Nu respecţi nimic şi pe nimeni. Nu voi mai îngădui aşa ceva. Îţi dau vasul meu cel

mic, *Armăsarul Mării.* Este un dar de despărţire mult mai generos decât meriţi. Ia-l şi mâine să nu te mai găsesc aici. După aceea, să nu-mi mai ceri nimic. Dacă nu pleci, dacă alegi să rămâi şi mai au loc sfade, nu mă voi mai stăpâni, aşa cum am făcut astăzi. Va fi vărsare de sânge.

A fost o noapte încărcată. Mama nu a dormit deloc. A stat lângă vatra principală şi a întreţinut focul. Eu am rămas lângă ea, ajutând-o să mai pună vreascuri. I-am stat alături şi i-am spus să nu se teamă şi că eu nu voi lăsa să i se întâmple nimic. Era o făgăduială în van, pentru că şi eu mă temeam. Speram că Toke ne va lăsa în pace, întrucât ştiam că eram neputincios în faţa lui. Majoritatea bărbaţilor ar fi fost, iar eu nu eram decât un copil. Toke mă bătuse de prea multe ori până atunci, doar pentru plăcerea de a-mi provoca durere, ca să-mi fac iluzii că aş putea ţine piept forţei şi hotărârii lui.

A plecat în ziua următoare, cu un echipaj de doar zece oameni. Nici unul dintre nobilii lui Hrorik care locuiau în vecinătatea lui Toke nu au vrut să-l însoţească. Corăbierii lui erau săteni, fii care nu se înţelegeau cu părinţii sau fraţi mai tineri care nu aveau speranţe să facă avere acasă.

Nici Hrorik, nici Harald şi nici Sigrid nu au venit să-l vadă pe Toke plecând în ziua aceea posomorâtă de iarnă. Doar Gunhild a coborât pe mal, ca să-l conducă. De fapt, doar Gunhild şi cu mine, căci curiozitatea mă împinsese să mă strecor până la ţărm şi să privesc din spatele pontonului.

— Unde o să te duci? am auzit-o pe Gunhild văicărindu-se. Cum o să supravieţuieşti cu un echipaj atât de mic?

— O să izbândesc, a răspuns el înţepat. Vom călători până la Dublintown, în Irlanda. Am auzit că acolo au nevoie de bărbaţi buni de luptă. Îmi voi duce echipajul în Dublin.

La porunca lui, oamenii au început să vâslească, îndepărtându-se de debarcader. Un vânt îngheţat bătea

spre mal. Şi-au ridicat catargul, lăsând pânzele să se umfle, şi au tras de ele, ca să le potrivească în bătaia vântului. Vasul s-a îndepărtat, prinzând viteză, cu Toke la pupa, cârmind. Am văzut că a rămas nemişcat la cârmă şi nu a mai privit nici măcar o dată înapoi. Speram să nu-l mai văd niciodată.

Nu s-a mai întors de atunci vreme de doi ani. Mă întrebam ce anume îl făcuse să vină acum.

Când vasul s-a apropiat, am putut să desluşesc semnul de pe capul din lemn al calului, ridicat pe provă, de la care îi provenea numele. Fusese cioplit de Gudrod, dulgherul, cu grijă şi în amănunt, aşa că era uşor de recunoscut şi, în acelaşi timp, o creatură ciudată şi fantastică, sălbatică şi primejdioasă.

O astfel de fiară, mult mai înspăimântătoare şi mai periculoasă decât o statuie cioplită, se afla la pupa. Acolo stătea Toke, cu braţele încrucişate la piept, lângă cârmaci.

Dacă Harald era slab şi suplu, având graţia ameninţătoare a unei feline, Toke avea înfăţişare, fire şi putere de urs. Umerii îi erau atât de laţi, iar pieptul atât de gros, încât capul lui părea prea mic pentru un asemenea trup. Poate că la fel credea şi Toke, de vreme ce îşi lăsase barba neagră şi părul să-i crească. Fluturau în vânt asemenea unei coame.

Pe măsură ce vasul continua să se apropie de mal, am putut vedea că, judecând după comorile pe care le purta, cei doi ani de când plecase fuseseră buni. Cercei de argint îi atârnau la fiecare ureche şi încheieturile groase ale mâinilor erau acoperite cu mai multe brăţări. Pe fiecare umăr purta câte un colier din argint răsucit. Dacă ar fi avut gât, cu siguranţă că şi l-ar fi împodobit şi pe acesta cu un colier de argint. În afară de giuvaiere, era îmbrăcat cu o tunică fără mâneci, făcută din blană aspră şi maronie de urs, trasă peste cămaşă, şi pantaloni din lână, vişinii. Purta cizme înalte din piele neagră.

Toke şi-a îndreptat corabia drept spre debarcader.

Vulturul Roşu, vasul lui Hrorik – acum, al lui Harald –, fusese tras de mult la mal şi dus la adăpostul pontonului. Corăbierii lui Toke păreau grosolani, dar mânuiau nava cu îndemânare şi au adus-o cu uşurinţă şi pricepere la mal. Ubbe i-a îndemnat pe doi dintre oamenii noştri să-i ajute să lege vasul.

Toke a venit singur şi a coborât fudul pe pontonul îngust. L-am întâmpinat când a ajuns la mal. Harald a dat din cap cu răceală.

— Toke, a spus el, mă aşteptam să ne întâlnim din nou în Anglia, dar soarta a vrut altfel.

— Fiule, a adăugat Gunhild, tatăl tău a murit.

El a privit-o nepăsător pe mama pe care nu o mai văzuse de doi ani şi a răspuns:

— Tatăl meu a murit cu mulţi ani în urmă, în primul atac din Dorestad. Am auzit, totuşi, că bărbatul cu care te-ai căsătorit şi-a dat duhul sau e în agonie şi de aceea *Vulturul Roşu* a fugit din mijlocul bătăliei cu englezii sau i-a abandonat pe cei care se luptau acolo.

Era clar, timpul nu îl îmbunase pe Toke. Îl uram. Îl uram şi mă temeam de el.

Sigrid stătea în spatele meu. I-am simţit trupul crispându-se şi am auzit-o icnind când Toke a spus că *Vulturul Roşu* a fugit din mijlocul bătăliei. Harald omorâse oameni pentru insulte mai puţin grave.

Am rămas cu toţii tăcuţi, aşteptând să vedem ce avea să se mai întâmple. Toke stătea rânjind, cu mâinile în şolduri, privindu-l pe Harald şi aşteptându-i reacţia. Acesta stătea nemişcat, fără nici o expresie pe chip, uitându-se la fratele lui vitreg de parcă s-ar fi hotărât unde era mai bine să-l străpungă.

Deodată, Harald a zâmbit şi a vorbit. Se purta ca şi cum nu ar fi auzit nici o ocară.

— Cum ai aflat despre bătălie? Din ziua aceea m-am tot întrebat câte alte vase au scăpat din capcană.

Am auzit-o pe Sigrid răsuflând lung, uşurată. Toke a

părut nedumerit, ca şi cum n-ar fi fost sigur cum să ia răspunsul lui Harald, căci acesta nu părea nici furios în urma jignirii, nici temător din cauza provocării lui.

— Alte două vase au scăpat de englezi în acea zi, a răspuns el în cele din urmă. O parte din echipajul unuia a văzut cum Hrorik a fost ridicat la bordul *Vulturului Roşu.* Sângera. Am bănuit că era mort sau în agonie.

— Hrorik a murit în noaptea după ce a sosit aici, a spus Harald încet. De ce ai venit? Doreşti să-i vizitezi mormântul şi să-l cinsteşti aşa cum n-ai făcut-o niciodată când era în viaţă?

Toke şi-a dres glasul şi a scuipat pe jos.

— La două zile după bătălie, vasele noastre din Dublin au găsit cele două corăbii rămase din flota daneză care se luptase cu englezii şi ne-am unit forţele. Armata engleză se retrăsese deja, dar noi le-am devastat pământurile. Dacă a trebuit să-l cinstesc pe Hrorik, am făcut-o vărsând sângele englezilor.

— Atunci, a întrebat Harald, zâmbind amuzat, dacă morţii au fost slăviţi cum se cuvine, ce cauţi aici? Cu siguranţă nu te aştepţi, nici acum, când Hrorik nu mai este, să fii primit bine.

Asprimea răspunsului l-a luat pe Toke prin surprindere.

— Adică ani întregi casa mea n-a fost aici? s-a burzuluit el.

— Ba a fost. Tu ai ales, prin faptele tale, să faci în aşa fel încât să nu mai fie casa ta.

— Am venit, a spus Toke, să văd dacă am partea mea de moştenire.

Harald a scuturat din cap, surâzând dispreţuitor.

— Aşadar, ai venit să iei moştenire de la un bărbat despre care zici că nu a fost tatăl tău, ci doar bărbatul cu care s-a căsătorit mama ta? Un bărbat pe care l-ai ocărât, faţă de care nu ai arătat nici respect, nici cinste, deşi te-a crescut ca pe un fiu şi te-a tratat cum se cuvine? Din partea unuia care în cele din urmă te-a alungat de pe

aceste pământuri şi ţi-a spus să nu te mai întorci niciodată aştepţi tu moştenire? Ai o viziune ciudată asupra lumii, Toke. Călătoria ta a fost în van. Singura moştenire pe care Hrorik ţi-a lăsat-o este cea care te-a adus aici. *Armăsarul Mării* a fost moştenirea ta. Şi, dându-ţi atât de mult, Hrorik a fost un om şi un tată vitreg mult mai bun decât ai fi meritat.

Harald şi Toke s-au privit în ochi. Se urau de ani buni. Pe când erau băieţandri, Toke – un taur încă de pe atunci – se lua fără încetare de Harald, care era mai plăpând şi nu la fel de puternic. Bătăile au încetat în anul în care Harald a împlinit nouă ani. Acela a fost anul în care a renunţat să mai încerce să-şi măsoare puterea cu Toke.

Într-o după-amiază, când Toke i-a umplut nasul de sânge şi l-a lovit de prea multe ori, Harald s-a ridicat ţinând o piatră în mână, mare cât un pumn de bărbat, şi i-a aruncat-o în faţă. Toke a căzut pe spate, fără simţire. Harald s-a urcat pe pieptul lui şi a început să-l lovească până când faţa i s-a umplut de sânge. Doar duritatea craniului lui Toke şi faptul că Hrorik a venit repede şi l-a îndepărtat pe Harald i-au salvat viaţa. A zăcut fără simţire întreaga zi, iar chipul lui încă mai purta urmele bătăii.

Încăierarea lor s-a prefăcut într-o amintire pe care am preţuit-o în anii care au urmat, când Toke şi-a revărsat pumnii asupra mea. Se lua de oricine era mai mic decât el – oricine se temea de el –, dar părea să nutrească o ură specială faţă de mine. Poate pentru că fusesem martorul înfrângerii şi umilirii lui de către Harald. Când i-am văzut luptându-se, mi-am dat seama pentru prima dată că în spatele blândeţii lui Harald se afla o hotărâre ucigătoare, care ieşea la iveală dacă era îndeajuns de aţâţat.

Gunhild a păşit în faţă.

— Doar nu ai de gând să-l alungi pe Toke fără să-i oferi ospitalitatea casei noastre la noapte, i-a spus ea lui Harald. Ai face asta şi pentru un străin, care a călătorit atât de mult. Toke este fiul meu. Nu l-am văzut de doi ani. Nu îl

întoarce. Lasă-l pe el şi pe oamenii săi să se odihnească, numai noaptea asta. Dacă nu, n-o să fie bine.

Harald a oftat. Exista un cod al ospitalităţii care trebuia respectat. Personal, cred că ar fi trebuit să nu ţină seama de el. Era mult mai manierat decât aş fi fost eu. Şi mult mai curajos.

— Tu şi oamenii tăi vă puteţi odihni aici la noapte, i-a spus lui Toke. Puteţi lua cina împreună cu noi în casa cea lungă. Dar veţi dormi pe vas şi veţi pleca în zori.

Harald s-a întors spre mine şi a spus:

— Haide, Halfdan. Să ne întoarcem acasă. Trebuie să vorbim.

Pentru prima dată de când sosise, Toke m-a privit.

— Lucrurile s-au schimbat mult de când am plecat, a spus el surprins. Acum sclavii poartă straie fine şi au arme. Întotdeauna am crezut că Hrorik nu ştie să îşi ţină casa prea bine, dar asta mă uimeşte până şi pe mine.

Sigrid şi-a pus braţul în jurul umerilor mei şi a vorbit astfel:

— Halfdan este un om liber şi fratele nostru. Hrorik l-a recunoscut înainte de a muri.

— Nebun bătrân! a exclamat Toke, scuturând din cap scârbit. Cu cât sunt mai mulţi porcuşori care să sugă la ţâţă, cu atât rămâne mai puţin lapte pentru toţi. Iar mama băiatului?

— L-a însoţit pe Hrorik pe ultimul drum, pe vasul morţii, a răspuns Sigrid.

— Asta, a comentat Toke, este un păcat şi o pierdere. De abia aşteptam să o cunosc mai bine pe Derdriu cu ocazia acestei vizite, acum, că bătrânul nu mai este.

Am simţit cum mi se urcă sângele la cap. Toke şi-a lăsat capul pe spate şi a râs văzându-mi reacţia. În acel moment, dacă aş fi avut îndemânarea şi curajul lui Harald, l-aş fi provocat pe Toke şi l-aş fi omorât atunci şi acolo, pe plajă. Dar nu aveam nici îndemânarea şi nici curajul lui. Nu aveam decât furie, iar mâinile îmi tremurau din pricina

asta. Dar încă mai puternică decât furia era frica. Toke încă mă înspăimânta. Ştiam că nu am putere în faţa ocărilor sale, aşa cum în anii trecuţi fusesem neajutorat în faţa bătăilor sale. Ştiam că, dacă l-aş fi provocat pe Toke la duel, aş fi murit.

Toke s-a întors şi a strigat spre cârmaciul său:

— Snorre! Tu şi oamenii tăi rămâneţi pe vas pentru moment. Eu merg în casa cea lungă, ca să o vizitez pe mama.

Pentru prima dată am observat încărcătura vasului. Aproape douăzeci de femei şi fetiţe, iar bărbaţi pe jumătate dintr-atât erau înghesuiţi în mijlocul corabiei, legaţi cu lanţuri. Toke a văzut cum mă holbam la ei.

— Sunt sclavi, băiete, mi-a spus el. Aşa cum ai fost şi tu. Cum ar trebui să fii încă. I-am luat din Anglia. Mergem la târgul de sclavi de la Birka pentru a-i vinde. Femeile cu părul blond se vând cel mai bine acolo, iar cumpărătorii provin din ţările arabe.

— Bărbaţii par războinici, remarcă Ubbe. Asemenea bărbaţi să ajungă bieţi robi.

— Varegii îi vor cumpăra, răspunse Toke. Le plac sclavii cu spinarea puternică, în stare să sape în minele de fier.

I-am privit pe prizonierii de pe nava lui Toke. Cu toţii erau murdari şi cu părul încâlcit. Unii dintre ei aveau tăieturi şi răni proaspete, de parcă ar fi fost bătuţi de curând. Ştiam pe propria mea piele că Toke se repezea cu pumnii sau biciul la sclavi. Captivii mă priveau disperaţi şi îngroziţi, demni de toată mila. Mi-am întors privirea. Nu puteam face nimic pentru ei, după cum nimeni nu putea. Îi aparţineau lui Toke acum. Soarta ţesută de ursitoare le fusese deja pecetluită.

După ce ne-am întors în casa cea lungă, Toke s-a retras cu Gunhild în camera ei. Harald nu îi ceruse să se mute de acolo după moartea lui Hrorik, deşi, ca stăpân, ar fi avut dreptul să ia încăperea aceea pentru el. Pentru moment

cel puţin, se mulţumea cu patul-cabină.

Harald s-a aşezat la masa principală, lângă vatră.

— Sigrid, Halfdan, veniţi lângă mine, a spus el. Trebuie să discutăm o chestiune de familie.

M-am aşezat în faţa lui Harald. Sigrid a adus căni şi o carafă cu bere. După ce a umplut şi a împărţit cănile, a venit lângă Harald.

— Iată cum stau lucrurile, mi-a zis Harald. Sigrid ştie deja, dar este timpul să îţi spunem şi ţie. Am sperat să alegem noi momentul, dar venirea lui Toke m-a luat pe nepregătite. Fără îndoială că Gunhild îi destăinuieşte acum lui Toke ceea ce îţi voi spune.

După cum ştii, Hrorik a murit chiar înainte de zorii zilei de după întoarcerea din Anglia. În toiul nopţii de dinainte, a dat porunci pentru împărţirea moştenirii: lui Gunhild i-a dat dreptul de a locui pe domeniu cât timp doreşte, până la moarte sau până când se căsătoreşte. De asemenea, i-a lăsat un cufăr din lemn, împodobit cu fildeş şi argint, pe care Hrorik l-a capturat în atacul său din Dorestad şi pe care i l-a dat atunci când s-au căsătorit, ca dar de nuntă. Înainte de a muri, i-a dat dreptul să umple cufărul cu ce giuvaiere, monede de argint sau alte valori doreşte din comoara lui. Gunhild e prima care are dreptul de a alege dintre obiectele preţioase ale lui Hrorik, înainte ca oricine altcineva să-şi ia partea.

Sigrid oftă.

— Iar Gunhild deja a luat. Şi-a ales ce a vrut şi a umplut cufărul.

— Lui Sigrid, Hrorik i-a lăsat două cufere mici din lemn sculptat, pe care le-a luat din Irlanda. Şi ea urmează să le umple cu podoabele şi monedele care îi plac, după ce Gunhild şi-a luat partea. Aceste cufere cu comori vor fi zestrea ei. Domeniul, a continuat Harald, şi *Vulturul Roşu* mi le-a lăsat mie, plus orice mai rămâne după împărţirea celorlalte daruri.

— Aşa este, adăugă Sigrid, dând din cap. Şi eu mi-am

ales deja partea.

Nu înţelegeam de ce Harald îmi spunea mie aceste lucruri. Nu părea să fie treaba mea. Dar ce mi-a dezvăluit după aceea m-a lămurit.

— Hrorik ţi-a lăsat şi ţie o moştenire, Halfdan. Avea o bucată de pământ în nordul Iutlandei, pe Limfjord, deşi în ultimii ani a dat rareori pe acolo. Ţi-a dat-o ţie.

Am rămas cu ochii aţintiţi asupra lui Harald, neştiind ce să spun. Nu mă aşteptasem ca Hrorik să îmi dea altceva în afara libertăţii. Mintea mea nu putea să înţeleagă aşa ceva. Eu, un fost sclav, deţineam acum pământ? Şi nu era deloc puţin.

Vocea furioasă a lui Toke a răsunat deodată dinspre camera de dormit a lui Gunhild.

— De ce sunt mânios? striga acesta. De ce nu înţelegi, mamă? Soţul tău nu mi-a lăsat nimic! Nimic! Dar i-a dat pământ unui sclav!

Gunhild i-a răspuns destul de tare cât să o aud şi pe ea.

— Ţi-a dat un vas, Toke. Iar tu eşti singurul moştenitor al tatălui meu, contele Eirik, ce deţine proprietăţi vaste pe insula Fyn. Când va muri tata, regele ţi-ar putea lăsa ţie totul.

— Ei! strigă Toke. Bătrânul pare hotărât să trăiască o veşnicie. În plus, tu, dragă mamă, fără îndoială că te vei căsători din nou şi îi vei face noului soţ plozi cu care să-mi împart moştenirea. Iar bărbatul pe care îl vei lua ar putea să fie pe placul regelui şi să fie considerat un nobil mai potrivit decât mine. Nu am răbdarea să intru în graţii la curtea unui monarh.

Şi nici maniere n-ai, mi-am spus. Într-o săptămână petrecută la curtea unui rege, grosolănia l-ar duce, fără îndoială, pe câmpul de execuţie, iar capul i-ar fi înfipt într-o ţepuşă.

— Toke pare foarte nemulţumit de cum a fost împărţită averea, comentă Sigrid.

Harald ridică din umeri.

— Toke este un *berserk,* răspunse el. Încă din fragedă copilărie avea minţile întunecate. În general, este un om nefericit, furios pe orice… sau pe nimic.

O vreme, Toke şi Gunhild au vorbit în şoaptă şi nu am putut desluşi nimic din locul în care stăteam. Apoi vocea lui s-a auzit din nou, plină de mânie, străbătând casa.

— Ai ars sabia lui Hrorik? Nu te-ai gândit la mine? Casa asta e plină de netoţi!

Când i-a răspuns, glasul lui Gunhild era aspru şi, de data asta, ţipa şi ea de furie.

— Da, Hrorik şi-a luat sabia cu el pe ultimul drum. Chiar eu i-am aşezat-o pe trup. A fost un căpitan şi un războinic măreţ. I se cuvine să aibă arme care se potrivesc rangului său în Walhalla.

Cred că a fost singura dată când am auzit-o pe Gunhild apărându-l pe Hrorik. Toke avea un talent special. Putea jigni pe oricine, chiar şi pe propria lui mamă. Seara promitea să fie una sumbră.

Nu pot descrie cina de atunci ca pe o sărbătoare, deşi în mod normal am fi numit-o astfel, căci era o bucurie să avem oaspeţi. În aer plutea ceva amenințător chiar de la început. Gunhild a făcut tot ce i-a stat în putinţă. A pus să fie tăiată o oaie grasă şi a pregătit o tocană bună cu orz. De asemenea, a adus carne de cerb. Friptura specială de cerb pe care Sigrid fusese atât de încântată să o pregătească a fost servită la masa principală, la care stăteam în seara asta Harald, Sigrid, Gunhild, Ubbe, Ase şi eu, plus Toke şi cârmaciul său, Snorre.

Lucrurile au mers prost de la bun început. Membrii echipajului lui Toke au sosit la poartă, înarmaţi. Harald a rămas în dreptul uşii şi nu i-a lăsat să intre.

— Nu este obiceiul acestei case să luăm cina de parcă ne-am aştepta la un atac, i-a spus el lui Toke. Oamenii tăi trebuie să-şi lase armele afară înainte să intre.

— În Dublin nu se obişnuieşte aşa, s-a împotrivit Toke.

Suntem războinici şi ne aşteptăm să fim trataţi ca atare.

— Aici nu sunteţi în Dublin, a răspuns Harald. Vă aflaţi sub acoperişul meu şi trebuie să respectaţi regulile casei. Dacă nu vă place, nu intraţi. Tu, fiind căpitan, îţi poţi aduce sabia, dar oamenii tăi trebuie să-şi lase armele aici, altminteri acest acoperiş nu îi va găzdui.

Cei doi s-au privit câteva clipe. Apoi Toke a făcut un semn, şi ai lui şi-au lăsat armele grămadă la uşă şi au intrat. Mesele de petrecere fuseseră aşezate de-a lungul sălii şi la fiecare masă luptătorii noştri erau aşezaţi de o parte, iar oamenii lui Toke, de cealaltă. Înainte să-şi ocupe locul în capul mesei, Harald a mers la patul său cabină, şi-a scos sabia şi şi-a prins-o la brâu.

În timpul cinei, Harald nu a avut nici un chef de vorbă. Răbdarea lui faţă de mitocănia lui Toke se isprăvise şi părea ameninţător, ca un vas cu apă care începe să dea în clocot. Snorre a încercat să o atragă pe Sigrid în conversaţie, dar încercările sale au constat mai degrabă în priviri pofticioase şi cuvinte îndrăzneţe. Destul de repede Sigrid a plecat de la masă pentru a o ajuta pe Astrid la vatră.

Eu stăteam între Harald şi Ubbe. Acesta din urmă era un om taciturn, dar m-a surprins pentru că l-a ţinut pe Toke de vorbă, punându-i întrebări despre Irlanda, cerându-i amănunte despre atacurile pe care le dăduse acolo. Toke a părut măgulit de această atenţie şi dornic să-şi povestească faptele glorioase. A mărturisit până şi faptul că în Dublin a ajuns să aibă reputaţie de poet şi a recitat câteva versuri:

Lupi irlandezi
Mergând în haite,
Dinţii lor – oţel ascuţit –,
Vânează navigatorii,
Războinici din Nord –
Prinzându-i departe de roibul oceanului.

Prea târziu descoperă jivinele
Că au încolţit un urs
Care se întoarce asupra haitei
Şi pictează dealurile înverzite
Cu sângele lupilor.

Poemul a stârnit aplauze politicoase din partea oamenilor noştri şi urale din partea echipajului lui Toke. Până şi Harald a părut impresionat, deşi îi era silă. Am început să sper că seara se va scurge în linişte.

Dar n-a fost să fie aşa. Voci furioase au izbucnit la una dintre mesele din sală. Unul dintre membrii echipajului lui Toke, un bărbat cu părul roşu din Dublin, i-a aruncat berea din cană în faţă unui om de-al nostru, aşezat vizavi de el. Se înfuriase, se pare, din cauza unui cuvânt al acestuia. Omul nostru – Ulf îl chema – a răspuns întinzând braţele peste masă, apucând părul bărbatului cu ambele mâini şi îndesându-i faţa în farfuria cu mâncare.

Irlandezul s-a ridicat în picioare înjurând. A scos un cuţit lung de la brâu şi s-a urcat pe masă.

— Vâră sabia în teacă! a urlat Harald, ridicându-se în picioare.

Bărbatul s-a uitat la Harald, a ezitat, apoi s-a întors spre Toke.

Harald şi-a scos pe jumătate sabia din teacă.

— Lasă sabia acum sau te ucid! i-a poruncit el.

Bărbatul, roşu de furie, a lăsat arma şi s-a dat jos de pe masă. Atunci Toke s-a ridicat şi a bătut cu pumnul în masă.

— Nimeni nu dă ordine oamenilor mei, aşa să-mi ajute zeii! a urlat el.

Unii dintre ai noştri au început să se dea înapoi de la mese, îndreptându-se spre armele lăsate lângă ziduri. O parte din oamenii lui Toke, cei aşezaţi aproape de uşă, au început să-şi privească şi ei armele.

— Eu sunt stăpânul casei, Toke! l-a prevenit Harald, cu voce puternică. Eu hotărăsc cine îmi place sub acest

acoperiş. Ai grijă şi nu îmi pune prea mult la încercare răbdarea!

Toke şi-a pus mâna pe mânerul sabiei, dar s-a ridicat nehotărât şi nu a scos-o din teacă. A privit în jur, de parcă ar fi măsurat forţa taberei sale comparând-o cu a noastră. Toke avea mai mulţi oameni, dar ai noştri se înarmaseră deja.

M-am ridicat de la masă şi m-am strecurat pe lângă perete până la patul meu cabină. Stomacul mi se strânsese de frică şi îmi tremurau mâinile. Cât de repede am putut, mi-am pus tolba cu săgeţi pe umăr, mi-am încordat arcul şi am aşezat o săgeată pe coardă. Ştiusem, chiar de când Harald începuse lecţiile cu mine, că într-o bună zi aveam să mă lupt de-adevăratelea, omorând în loc să exersez. Nu mă aşteptasem să se întâmple chiar în propria noastră casă.

Rămânând în umbră, m-am mişcat până când am văzut clar poarta, unde se aflau armele oamenilor lui Toke. Dacă începea o luptă, eram sigur că Harald avea să îl atace pe fratele lui vitreg. Mă temeam că zdrahonii lui Toke vor ajunge la arme înainte ca ai noştri, mult mai puţini ca număr, să apuce să-i doboare.

Am văzut că Ubbe luase deja poziţie lângă grămada de arme, învârtind o suliţă. Între noi fie vorba, nici unul dintre oamenii lui Toke nu putea ajunge la arme viu. Poate doar dacă porneau cu toţii în acelaşi timp.

Toke a rămas în picioare multă vreme, nehotărât, scrutându-l pe Harald şi privind prin încăpere, de parcă ar fi comparat încă puterea alor săi cu forţa alor noştri. Ochii i s-au oprit asupra mea şi a încercat să mă sperie, dar eu n-am întors privirea.

Deodată, a urlat spre oamenii lui:

— La vas! Aerul din latrina asta este prea scârbos ca să pot respira!

Primul dintre ai lui care a ajuns la uşă s-a aplecat să-şi ia arma. Ubbe i-a pus vârful suliţei la gât şi a spus încet:

— Vezi-ţi de drum. O să vă aducem noi armele la mal, după ce vă urcaţi pe corabie.

Oamenii noştri formaseră deja un şir înarmat, din mijlocul sălii până la uşă. Unul câte unul, membrii echipajului lui Toke au trecut printre ei şi au ieşit în beznă. Toke a fost ultimul. Când a ajuns la uşă, Harald l-a strigat.

— Nu eşti bine-venit aici, Toke. Pleacă în zori şi să nu mai treci pe aici vreodată.

Toke l-a privit, dar nu a spus nimic şi a ieşit în noapte. După ce s-a dus, singurul sunet care s-a auzit în hol a fost plânsetul înfundat al lui Gunhild.

În noaptea aceea am făcut un foc pe dâmbul de unde se poate vedea debarcaderul şi am făcut de strajă până în zori, de frică să nu trădeze careva. Pesemne că Toke s-a temut de acelaşi lucru, pentru că i-am văzut santinelele patrulând pe vas, armele lor strălucind în lumina focului nostru.

Când întunericul nopţii a început să facă loc zorilor, pe când aerul era liniştit, iar ceaţa dimineţii încă mai zăbovea deasupra apei, *Armăsarul Mării* s-a îndepărtat de debarcader. Vâslele plesneau suprafaţa apei la intervale egale, iar vasul a alunecat prin ceaţă, ajungând la fiord şi apoi dispărând cu totul. Am oftat uşurat când nu s-a mai văzut.

9. Dansul lui Harald

Confruntarea cu Toke a făcut ca luptătorii din casa noastră şi bărbaţii din satul învecinat să cerceteze starea în care erau armele. În urma bătăliei din Anglia, unde Hrorik şi mulţi alţii şi-au găsit sfârşitul, unii aveau coifuri găurite sau îndoite şi scuturi care necesitau plăci noi, de înlocuirea sau repararea marginilor şi vârfului. Mulţi îşi pierduseră suliţele şi săgeţile în luptă. În plus, mai erau şi unelte pentru fermă care trebuiau făurite sau reparate. Totul rămăsese de izbelişte, pentru că Gunnar, fierarul domeniului şi unul dintre luptătorii lui Hrorik, murise în ultima bătălie.

Încă de la vârsta de zece ani, aproape toată munca mea pe proprietate se împărţise între ajutorul pe care i-l dădeam lui Gudrod dulgherul şi cel pentru Gunnar. Gudrod fusese primul care mă folosise. Îl privisem îndeplinind dificila sarcină de a despica lemnul pentru săgeţi şi de a le meşteşugi. Mă lăsase şi pe mine să încerc. Amândoi am fost surprinşi văzând cât de repede se obişnuiseră mâinile mele cu această îndeletnicire, aşa că, după puţin timp, Gudrod m-a folosit tot mai mult. Gunnar m-a văzut trudind cu Gudrod într-o zi când sclavul care îl ajutase – fără prea mare pricepere – rupsese mânerul unui ciocan. M-a împrumutat pe mine pentru ziua aceea, dar a fost atât de fascinat de dorinţa mea de a învăţa şi de iuţeala mâinilor mele în lucrul cu metalul fierbinte, încât s-a dus la Ubbe şi l-a întrebat dacă aş putea lucra ca ajutor al său, aşa cum munceam şi pentru Gudrod.

Aşa că m-am împărţit între cei doi. Cu timpul, amândoi m-au învăţat tot ce ştiau despre meşteşugul lor. Nimeni altcineva din sat, în afară de Gunnar şi de mine, nu avea cunoştinţele necesare prelucrării metalului încins. Aşa că, acum, măcar până când Harald avea să găsească un nou

fierar care să lucreze pe domeniu, treaba a căzut pe umerii mei.

Ubbe l-a convins pe Harald că trebuie să facem o pauză în pregătirile noastre, căci era nevoie de îndată de iscusinţa mea de fierar. Ubbe m-a îndemnat să-mi aleg un ajutor dintre oamenii din gospodărie, pentru ca treaba să meargă mai repede. Spera ca noul ucenic să capete îndemânare şi să vrea să primească ordine de la mine. M-am gândit că nu pot avea sorţi de izbândă cu luptătorii de pe proprietatea noastră. Eram încă prea nou ca om liber, iar ei îmi fuseseră până de curând stăpâni, aşa că nu m-aş fi simţit bine dându-le porunci. Ajutorul meu trebuia, de asemenea, să fie isteţ pentru a învăţa ştiinţa complicată şi misterele forjării fierului. Aşadar nu era o treabă pentru sclavii noştri întrucât, dacă faci o viaţă întreagă doar ce ţi se spune, mintea ţi se leneveşte.

L-am ales pe Fasti, care îmi arătase bunătate pe vremea când eram copil. El fusese cândva un om liber, care îşi rânduise propriile pământuri, şi ştiam că poate gândi singur. Fasti a fost recunoscător şi doritor să înveţe pentru că ştia că, stăpânind un meşteşug valoros, şansele de a-şi câştiga libertatea într-o bună zi erau mult mai mari.

Timp de şase zile am muncit din greu, asemenea piticilor din inima munţilor – Fasti la foale, ţinând focul aprins, iar eu cu ciocanul şi cleştii pe nicovală. În timp ce munceam, îl dăscăleam încontinuu, arătându-i cum fierul, atunci când se face roşu-portocaliu, se îndoaie ca o ramură verde şi cum două bucăţi de fier, când sunt încinse suficient, pot fi bătute împreună până devin una. I-am arătat cum să stingă fierul încins, ca să-l întărească, sau să-l încingă şi apoi să-l răcească uşor, ca să poată fi mânuit.

Am reparat cuţite, coase, lame de săbii, un vas din fier pentru gătit, coifuri şi părţi din metal pentru scuturi. Am făcut, de asemenea, multe suliţe noi şi vârfuri pentru săgeţi. Din această muncă Fasti a învăţat cel mai mult,

căci i-am arătat cum să folosească magia căldurii şi cărbunii încinşi pentru a preface o bucată de fier brut în oţel şi să folosească lovituri de ciocan diferite pentru a-i da formă, până când prindea viaţă o armă, asemenea vlăstarilor care ies din pământ.

Bărbaţii îl plătiseră întotdeauna pe Gunnar pentru munca pe care o făcea pentru ei, uneori cu bucăţi de argint, dar de cele mai multe ori făceau schimb de mărfuri. Nu ştiam ce să cer pentru mine, deoarece, sclav fiind, nu cumpărasem şi nu vândusem nimic. I-am lăsat lui Ubbe sarcina de a face troc cu sătenii pentru lucrările pe care le cereau.

Harald mi-a poruncit să mă opresc după cea de-a şasea zi.

— Mi-a ajuns cât ai lipsit, a spus el. Am planuri care nu mai pot fi amânate. Vreau să merg la Limfjord, ca să văd proprietatea din Nord. Este a ta acum. La început, sperasem să facem această călătorie şi să te surprind spunându-ţi că pământul e al tău după ce îl vei vedea. Ferma se află într-un loc foarte plăcut. Totuşi, când Toke a venit aici cerându-şi partea, am găsit de cuviinţă că ar trebui să afli de la mine şi nu din urletele lui furioase că Hrorik ţi-a lăsat ţie pământurile. Însă, deşi nu te mai pot surprinde cu darul lui, ar trebui să mergem şi să cercetăm domeniul. Toate terenurile sunt mai frumoase primăvara.

Ideea unei călătorii m-a încântat. Eu însumi fusesem o proprietate în stăpânirea altcuiva până de curând. Încă nu-mi venea să cred că acum eu, Halfdan, fostul sclav, aveam pământurile mele.

Harald dorea să călătorim pe apă.

— Ne putem continua lecţiile pe drum, a spus el. Pot începe să te învăţ cum să citeşti semnele mării şi ale vântului şi cum să navighezi. Printre oamenii noştri sunt puţini de vârsta ta şi poate nici unul de rangul tău care să nu fi făcut nici o călătorie pe mare.

Se pare că lista lucrurilor pe care nu ştiam să le fac, în

calitatea mea de om liber, şi pe care ar fi trebuit să le cunosc era nesfârşită.

Urma să mergem cu barca mică a *Vulturului Roşu.* Deoarece călătoria noastră nu urma să aducă nici un beneficiu, Harald nu voia să ia atât de mulţi oameni de pe domeniu şi din sat cât să manevreze vasul cel mare, căci ar fi fost nevoie de un echipaj destul de numeros.

Aveau să ne însoţească patru luptători de pe proprietatea noastră. Ulf, care îl hrănise cu forţa pe unul dintre oamenii lui Toke şi aproape stârnise o bătălie, mergea cu noi, alături de Odd, Rolf şi Lodver. Fiecare dintre ei îşi adusese echipamentul complet de război – scut, coif şi arme – şi îl pusese în barcă. Rolf venise şi cu o vestă grea din piele, cu mici plăcuţe metalice prinse de ea, iar Ulf adusese o cămaşă de zale. Harald îşi luase şi el zalele, împăturite cu grijă în lână înmuiată în ulei şi aşezate într-un sac din piele de focă, plus coiful, sabia sa, Biter, şi o suliţă. Mi-a dat un scut şi un coif pe care le purtasem în timpul exerciţiilor noastre şi o sabie într-o teacă.

— Este cu aproape o palmă mai scurtă decât majoritatea săbiilor, mi-a spus el, şi nu are o lamă fin bătută, ca Biter. Dar este bine făurită, din oţel bun, destul de moale să nu se spargă şi destul de tare să taie uşor. Are şi un balans bun. Te va sluji până când vom găsi ceva mai bun pentru tine. Ar trebui să-ţi aduci şi arcul.

Am scos sabia din teacă. Lama era lată – mai lată decât a lui Biter, cam cât trei degete unul lângă altul. Spre deosebire de Biter şi de cele mai multe săbii mai lungi, ale căror lame se subţiau de la mâner spre vârf, marginile celei pe care mi-o dăduse Harald mergeau drept până la vârf, unde se curbau abrupt. În mijlocul lamei fusese bătut un şanţ cu un ciocan cu capul rotund pentru a o uşura. Mânerul era din lemn înfăşurat în piele, iar măciulia era făcută dintr-un singur lob ascuţit din bronz, destul de greu să echilibreze sabia. I-am încercat tăişul. Era foarte

ascuţit.

— Sunt surprins că are un balans atât de bun, pentru că nu este ascuţită spre vârf, a spus Harald. Probabil asta se datorează scurtimii lamei şi mânerului mare şi greu. Echilibrul îi dă iuţeală, deşi e scurtă. După părerea mea, este cea mai bună sabie pe care o avem. Dar sunt convins că nu va fi şi ultima ta sabie. A zâmbit. Prevăd că, într-o bună zi, vei câştiga o sabie minunată, faimoasă, pentru o faptă eroică.

Era prima mea sabie şi îmi plăcea enorm.

— De ce călătorim aşa de înarmaţi? am întrebat.

— Suntem doar şase bărbaţi într-o barcă mică şi mergem la mare distanţă. Există oameni pe pământ şi pe mare care ne-ar omorî doar ca să ne ia armele sau chiar hainele de pe noi. Şi mai este un motiv. Am ucis pentru prima dată într-un duel, în urmă cu patru ani. Adversarul era fiul unei căpetenii pe nume Ragnvald, care locuieşte pe Limfjord. A fost o luptă dreaptă, cu martori, în urma unor jigniri pe care mi le adusese, dar familia sa a fost foarte supărată pentru moartea lui. Au pregătit o judecată împotriva mea la întrunirea de la Limfjord din anul acela. Au cerut adunării să mă declare proscris sau cel puţin să-l silească pe Hrorik să plătească o răscumpărare, dar cazul lor nu avea temei, aşa că au pierdut. Totuşi, ori de câte ori merg la Limfjord, îmi iau mai multe măsuri de siguranţă, ca să nu vină Ragnvald şi oamenii săi căutând răzbunare.

M-am întrebat dacă voi fi vreodată un luptător asemenea lui Harald. Îmi părea neînfricat şi sigur pe el în tot ce făcea. Mă întrebam cum m-aş comporta dacă m-ar jigni cineva. Mi-aş struni mândria şi aş merge mai departe, aşa cum făcusem în cazul lui Toke, sau m-aş lupta ca să îmi apăr onoarea? Iar, dacă aş lupta, aş câştiga?

Aveam puţine lucruri de pregătit. Am scos săgeţile din taşca lui Hrorik şi le-am pus într-a mea, căci eu aveam doar câteva. Mi-am lăsat hainele de sărbătoare şi tunica veche, de sclav, în patul-cabină şi mi-am pus straiele noi

pe care le cosise Sigrid pentru mine. La cingătoare, într-o pungă din piele pe care mi-o făcusem, aveam cremenea şi amnarul, o coardă de rezervă pentru arc şi, învelit într-o bucată de pânză, pieptenele pe care mi-l dăduse mama. Îl purtam ca să-mi amintească de ea, dar şi ca să-mi descurc părul, căci era încă mult mai scurt decât al celorlalţi bărbaţi liberi.

Am pornit în dimineaţa următoare, devreme. Domeniul lui Hrorik – acum al lui Harald – se afla la o treime din drum, în jos de capătul nordic al Iutlandei, în zona de mijloc a Danemarcei. Un grup mare de insule se întindeau în mare, în coasta de răsărit a Iutlandei, deasupra insulelor Samso, Fyn şi Sjaelland. Pe latura adăpostită din Sud a acestui grup se aflau numeroase fiorduri, în stăpânirea multor căpetenii, şi sătucuri. Aici se afla locul care ne slujea drept cămin şi am pornit din unul dintre fiorduri. Pe când ne îndreptam spre gura fiordului, o briză rece a străbătut apa şi m-am bucurat că aveam pelerina groasă din lână pe care mi-o făcuse Sigrid.

Fiordul şi pădurea care îl înconjura erau hotarele singurei lumi pe care o cunoscusem vreodată. După ce am trecut de gura fiordului şi am ajuns în largul mării, m-am simţit ca şi cum aş fi trecut un prag, având acum acces la întreaga lume de dincolo – o lume pe care, ca sclav, nu crezusem că o voi vedea vreodată. Vântul a devenit mai aspru, iar bărcuţa noastră s-a avântat pe valurile înalte ca un cal abia scos din grajd care trage nerăbdător de frâu. Soarele strălucea cu putere, iar aerul era proaspăt şi curat, mirosind a sare. Rolf a pescuit în timpul călătoriei şi, în cursul zilei, a prins trei peşti mărişori. Am aflat că pescuitul era pasiunea lui Rolf. Am rămas tot timpul la o depărtare care ne îngăduia să vedem malul şi, aproape întreaga zi, am mers împotriva vântului, aşa că am înaintat destul de greu, dar asta îi oferea lui Harald ocazia de a mă învăţa cum să mă folosesc de puterea lui ca să navighez.

După-amiaza târziu am trecut de ultimul fiord şi am ocolit promontoriul cu care se sfârşea zona sudică protejată. Am luat-o spre nord, iar coasta a devenit lină şi fără crestături. Parcursesem doar o scurtă distanţă, când am dat peste o bucată de plajă părăsită, iar Harald ne-a dus spre ea ca să înnoptăm. Am tras barca pe plajă, am întors-o pe o latură şi am aprins un foc în spatele ei, la adăpost de vântul mării şi de ochii curioşi ai celor din vasele care treceau. Din pânze, catarg şi vâsle am făcut un adăpost pentru foc.

La cină, am fript pe ţepuşe peştii prinşi de Rolf şi am împărţit o taşcă plină cu butelci cu vin franc. Vântul alungase norii, iar cerul de deasupra noastră era acoperit cu stele strălucitoare ca nişte nestemate. Lumina lor era atât de puternică, încât, chiar dacă luna era doar o cojiţă palidă atârnată de cer, puteam vedea cu uşurinţă prin întuneric, ori de câte ori mă îndepărtam de foc pentru a mă uşura.

— Spune-mi la ce te gândeşti, mi-a cerut Harald, după ce am mâncat.

Stăteam întins pe nisip, cu mâinile sub cap, şi priveam cerul.

— Mă gândeam că cerul de deasupra noastră este la fel cum a fost întotdeauna, am spus, şi totuşi, pentru mine cel puţin, lumea s-a schimbat nespus. Cum este cu putinţă o asemenea schimbare fără ca nimeni acolo sus să bage de seamă?

Ulf a râs.

— Lucrurile omeneşti nu au nici o importanţă pentru ceruri, după cum nici nouă nu ne pasă de viaţa furnicilor.

Când a vorbit, o stea a căzut din cer, urmată de o coadă de foc.

— Totuşi, unii cred că cerul are semne şi prevestiri ale lucrurilor care se vor întâmpla aici, pe pământ, spuse Harald. Soţia lui Ubbe, Ase, preoteasa care le venerează pe Freyja şi pe soţia lui Odin, Frigg, citeşte adesea în

stele. Ea poate spune, de exemplu, că, atunci când cade o anumită stea, ea anunţă moartea unui om mare.

Ulf îşi scutură capul.

— N-ai decât să crezi în asemenea lucruri, dacă vrei. După mine, tot timpul moare câte un om mare, fie că stelele cad sau nu. Dacă m-ar preocupa ce se întâmplă în ceruri – lucru asupra căruia eu n-am nici o putere –, s-ar întâmpla să nu văd un semn aici pe pământ, care îmi dă un avertisment şi cu ajutorul căruia aş putea avea grijă de mine.

— Zeilor le pasă de oameni, Ulf, spuse Harald. Dacă nu îi cinstim prin jertfe, vor deveni *berserk.* Şi, uneori, din motive pe care poate nu le înţelegem, fac favoruri speciale unui om sau altuia.

— Este bine să crezi asta, Harald, îi răspunse Ulf. Acum, că Hrorik a murit, tu eşti preotul conducător peste domeniu şi sat. Sunt fericit că te vei ocupa de zei pentru noi. Eu mă voi îngriji doar de treburile lumeşti. Şi, pentru moment, mă voi duce la culcare. A fost o zi lungă.

În dimineaţa următoare, am alungat somnul nopţii cu pâine şi brânză, iar Rolf a copt nişte alune de pădure în cărbunii focului. Înainte să apuc să mă înfrupt, Harald şi-a pus mâna pe braţul meu şi m-a tras înapoi.

— Ar fi mai bine să nu mănânci în dimineaţa asta, a spus el. Marea de lângă coasta aceasta nu este niciodată liniştită şi, cum vântul bate puternic astăzi, va fi foarte zbuciumată. Nu ai mai mers niciodată cu barca pe asemenea ape. Ar trebui să aştepţi şi să vezi cum te simţi.

Cu toate că stomacul meu mârâia de foame, am făcut cum m-a sfătuit.

Am călătorit spre nord întreaga zi. Aşa cum prevăzuse Harald, marea a fost foarte tulburată. Micuţa noastră barcă se apleca şi se legăna printre valurile tăioase.

Pe la mijlocul dimineţii, am înţeles avertizarea lui Harald. Stomacul meu se zbuciuma asemenea mării şi mă

simţeam îngrozitor. Rolf, Ulf şi ceilalţi făceau glume, spunând că nuanţa chipului meu se potrivea cu verdele apei. La prânz, peştii pe care îi mâncasem în noaptea de dinainte s-au întors în mare. Apoi m-am înfăşurat în mantie, i-am tras marginile peste cap, ca şi cum ar fi fost o glugă, şi am zăcut nenorocit în capătul bărcii, nemaipăsându-mi de ceea ce se întâmpla în jurul meu.

Când cerul a început să se întunece, mi-am dat seama că mă simţeam ceva mai bine. M-am ridicat, am privit în jur şi am orăcăit:

— Am pierdut ceva?

Harald a zâmbit.

— Doar un cer nesfârşit, gol, apa care îşi schimba culoarea pe măsură ce soarele intra sau ieşea din nori şi zborul multor păsări. Ai pierdut liniştea pe care o poate simţi omul când se află în largul mării.

Nu mi s-a părut că merită să îndur chinurile acelea pentru aşa ceva şi mi-am spus părerea, sprijinindu-mă de o latură a bărcii, gemând.

— Nu cred că sunt făcut să fiu marinar, am adăugat.

Ulf a râs.

— Cu toţii am avut rău de mare în primele călătorii. Mai tuturor li se întâmplă o dată, şi atât. Deja a trecut şi la tine.

Se părea că Ulf avea dreptate. Când am ajuns la mal şi am pregătit o masă uşoară din carne de porc sărată şi fiertură de orz, gătită într-un vas din fier atârnat deasupra focului, pofta îmi revenise.

Ne-am oprit pe un mal golaş, bătut de vânt, unde coasta de miazănoapte se îndrepta spre apus.

— Am ocolit un vârf mare, care iese din apă în această parte a ţinutului, a spus Harald. Cu *Vulturul Roşu* am fi parcurs distanţa într-o zi. Dar acum va mai dura două zile, poate şi mai puţin, până să ajungem la Limfjord.

Am ajuns la deschiderea răsăriteană a fiordului în

după-amiaza celei de-a doua zile. Deja ne simţeam cu toţii greoi din pricina lipsei de mişcare şi a spaţiului înghesuit din barcă.

— Limfjord este un loc minunat, mi-a spus Harald, când am intrat în el. Aici se deschide în mare printr-un canal nu mai lat decât un râu, dar taie drept prin Iutlanda. Şi există zone din ţinut unde apa are o lăţime atât de mare, încât un om care stă într-o parte nu poate vedea malul celălalt. Se întinde atât de mult, că vom ajunge la domeniu abia mâine şi, chiar şi atunci, vom fi parcurs mai puţin de jumătate din lungimea lui. Ase mi-a spus că, după părerea ei, Freyr şi Freyja au adus primul bărbat şi prima femeie dani, strămoşii danezilor, în ţinutul de la Limfjord, iar danii s-au răspândit, din timpuri imemoriale, în Iutlanda şi insulele de aici.

Inima mi s-a strâns când am aflat că nu vom ajunge la destinaţie în acea zi. Călătoria pe mare mă obosise.

— Uite, a spus Rolf deodată, arătând un pâlc de copaci din faţa noastră, pe malul sudic al canalului. Cerbi venind să se adape.

Nu cred că animalele pe care le văzuse Rolf veneau să se adape, dar n-am comentat. După patru zile pe mare, într-o barcă mică, nu îmi păsa de ce se aflau acolo. Poate că veniseră să admire priveliştea.

— Harald, am şoptit, trage la mal repede şi aşteaptă aici. Voi face astfel încât să avem carne proaspătă. Nu vă mişcaţi şi nu faceţi zgomot. Când mă vedeţi ieşind pe mal, veniţi cu barca până la mine.

Bărbaţii l-au privit pe Harald, întrebându-se dacă eu eram cel care lua deciziile. Dar fratele meu a încuviinţat întâi spre mine, apoi spre ei.

— Du-te, mi-a spus. Vom aştepta aici semnalul tău.

Când chila a atins malul, am sărit peste marginea bărcii, înarmat cu arcul şi săgeţile. Odată ajuns în pădure, m-am oprit să-mi strâng arcul, apoi am parcurs distanţa de la mal mergând în cerc în direcţia în care văzusem cerbii.

Miresmele şi sunetele pădurii, precum şi pământul zdravăn de sub picioare îmi erau cu mult mai plăcute decât berea pentru un călător obosit.

Mă îndepărtasem bine de ţărm când am trecut pârâul care curgea spre fiord. Am văzut o potecă îngustă acolo unde pământul era curăţat de frunzele căzute şi ferigile crescuseră de-a lungul celuilalt mal. Ştiam că o făcuseră creaturile pădurii. Urmele proaspete de cerbi se vedeau în pământul moale care ducea spre fiord. Am sfărâmat nişte frunze uscate în mână şi le-am lăsat să cadă. Aerul părea nemişcat, dar briza, oricât de uşoară, avea să-mi ducă mirosul în josul râului. Nu puteam să vânez mergând pe cărare, căci mirosul meu avea să ajungă înaintea mea.

Am intrat mai adânc în pădure, îndepărtându-mă cât mai mult de cursul apei şi de potecă, dar rămânând într-o poziţie care să îmi îngăduie să trag dintr-o parte atunci când cerbul avea să se întoarcă de la mal, în adăpostul codrului. Şi aveau să se întoarcă pe cărare, eram sigur. Sanctuarul lor se afla în adâncul pădurii, iar această urmă fusese lăsată de desele lor treceri, într-o direcţie sau în alta. Harald putea citi în stele şi în mare, iar eu puteam citi pădurea şi calea făpturilor sale. Am pus o săgeată pe coardă, apoi m-am lăsat pe vine lângă un copac, aşteptând. Eram stană de piatră şi, cu pelerina mea gri, de la depărtare, chiar trebuie să fi şi părut una.

De abia după-amiaza târziu am ieşit din pădure şi le-am făcut semn lui Harald şi celorlalţi care aşteptau lângă barcă. De îndată ce fratele meu a adus barca pe plajă, lângă locul în care aşteptam, le-a spus lui Odd şi Lover:

— Urmaţi-l pe Halfdan şi ajutaţi-l să aducă cerbul pe care l-a doborât.

— Încă nu a zis nimic, s-a împotrivit Lodver. De unde ştii că i-a mers bine la vânătoare?

— Dacă Halfdan intră în pădure să vâneze, atunci avem carne, a spus Harald. Este sigur precum soarele dimineţii.

Lauda şi încrederea lui Harald în iscusinţa mea m-au umplut de mândrie, dar am avut grijă să nu o arăt. Eram un om liber acum şi un războinic care stă cu bărbaţii. Harald mă învăţase că un luptător primeşte cu demnitate laude din partea căpitanului său.

Harald s-a înveselit când a văzut că-i venisem de hac animalului. L-a proptit în barcă, având capul sprijinit de provă, ca şi cum ar fi fost capul de balaur al unui vas. Apoi el şi Ulf au glumit pe seama numelui pe care ar fi trebuit să-l aibă acum barca noastră. Având în vedere cât timp durase călătoria noastră pe mare, Ulf a insistat că doar *Cerbul Încet* s-ar potrivi. Am râs, dar am simţit şi o nelinişte în suflet. Ştiam că pădurea era vie, de o sălbăticie pe care oamenii nu o puteau vedea sau înţelege. Un zeu sau un spirit ne dăruise cu generozitate una dintre creaturile sale pentru a ne potoli foamea. Prin urmare, era un comportament nepotrivit să faci din jivina fără noroc obiect de batjocură. Aş fi vrut să spun ceva, dar erau războinici încercaţi şi simţeam că nu aveam dreptul să-i dojenesc.

În acea noapte am fript ficatul şi o parte din carnea cerbului deasupra focului şi am băut ultimele butelci cu vin pe care Harald le adusese.

Dimineaţa devreme, la puţin timp după ce am pornit, soarele a ieşit din nori şi ne-a încălzit. Ulf a zâmbit şi l-a înghiontit pe Harald cu piciorul.

— Semne şi prevestiri din ceruri, Harald, a spus el. Soarele străluceşte la prima vizită a lui Halfdan pe noile sale pământuri.

Pe când vâsleam în amonte, Harald ne-a spus numele căpeteniilor satelor şi domeniilor pe lângă care treceam. Cele mai multe se aflau pe malul sudic, mult mai împădurit decât partea nordică a marelui fiord.

Când ne-am apropiat de unul dintre ele, Harald a îndreptat barca astfel încât atunci când treceam ne aflam

lângă ţărmul opus.

— Iată ţinutul lui Ragnvald, căpetenia despre care ţi-am vorbit ieri, a spus el. Din partea asta a fiordului, nu va putea vedea cine se află în barca noastră.

Aş fi dorit ca Harald să se lase mai jos în barcă. Nu voiam să fie văzut. Totuşi, nu i-am zis acest lucru. Aş fi arătat că mă tem, iar Harald, dacă simţea vreodată frică, nu o arăta. Dar eu mă temeam. Mă temeam pentru el, deoarece avea un duşman puternic care voia să-l omoare. Nu mă gândisem niciodată, până în acel moment, că Harald se va stinge într-o zi. Voiam să trăiască veşnic. Era fratele meu şi un prieten prea bun ca să îl pierd, acum că ne găsisem unul pe celălalt.

Din când în când, treceam pe lângă un alt vas. Majoritatea erau bărci mici – ca a noastră –, iar mulţi dintre cei aflaţi în ele păreau să pescuiască. Unul foarte mare, încărcat cu marfă în butoaie şi baloţi, a trecut pe lângă noi cu pânzele ridicate, înaintând mult mai repede.

Rolf ţinuse în fiecare zi un fir în apă. De dimineaţă, pusese o momeală ciudată, făcută din coada cerbului pe care îl ucisesem. Acum stătea, aproape moţăind din pricina căldurii, cu firul aruncat în spatele bărcii. Deodată, undiţa lui s-a smucit. A sărit şi a nimerit în fundul bărcii. Ulf a apucat-o.

— Ai grijă! l-a sfătuit Rolf. Nu rupe firul!

Ulf i-a înmânat băţul.

— Ia-l, i-a spus. Nu ştiu ce ai prins, dar pare foarte puternic.

Rolf a lăsat băţul să se răsucească încet în mâinile lui, apăsând doar cu degetele mari pentru a stabili viteza cu care se desfăşura firul, ca să obosească vietatea care trăgea de la celălalt capăt.

— Pe ciocanul lui Thor! a strigat el. E din pricina momelii pe care am făcut-o. Mă gândeam că va atrage un peşte mare, dar am impresia că am prins un monstru marin.

— Sau un buştean uriaş, a sugerat Ulf.

După o străduanie care a durat destul de mult, s-a dovedit că nu era nici un buştean, nici un monstru marin, ci un somon – un somon foarte, foarte mare, lung aproape cât un braţ de om.

— Bătrânului îi va plăcea, a spus Rolf. Îi ducem somon proaspăt şi carne de cerb.

— Da, a răspuns Ulf. Lui Aidan îi place să mănânce bine, asta-i sigur.

L-am privit pe Harald surprins. Aidan era un nume irlandez, iar eu auzisem o singură dată de un om cu acest nume.

— Aidan? am întrebat. Mama mi-a vorbit despre un om pe care-l cheamă aşa.

Harald a oftat.

— Când vom ajunge, nu voi mai avea nici o surpriză pentru tine. Este acelaşi Aidan despre care ţi-a vorbit ea. Este foarte bătrân acum, dar încă sănătos. Aidan este păzitorul domeniului, la fel ca Ubbe peste ţinutul meu.

— Dar cum? am întrebat. E sclav. Mama spunea că a fost capturat în Irlanda în acelaşi atac în care a fost răpită şi ea.

— Când era tânăr, mi-a explicat Harald, Aidan a trăit mulţi ani printre francii din oraşul negustoresc Dorestad, aflat lângă coastă, pe pământurile de la sud de Frisia. Când Hrorik a aflat, l-a întrebat adesea pe Aidan cum era aşezat oraşul pe râu şi ce sistem de apărare construiseră francii. Aidan s-a gândit că tata este doar curios şi nu a intuit cum avea să se folosească de cele aflate de la el. Poate s-a gândit că cetatea era prea puternică pentru a fi asediată. Hrorik s-a folosit de cunoştinţele dobândite pentru a convinge alte căpetenii să i se alăture şi să pună la cale un atac. Invazia a fost o mare victorie, pentru că era prima oară când Dorestad cădea sub asediu. Iar oraşul era plin de bogăţii. Atacul i-a adus lui Hrorik multă faimă şi avere.

Ulf a încuviinţat.

— Fiecare membru al echipajului a venit cu prăzi consistente. A fost o invazie reuşită, una care nu va fi uitată niciodată.

— Ca să-i mulţumească lui Aidan pentru ajutor – cu toate că el nu urmărise acest lucru – Hrorik l-a eliberat. Mai târziu, când Hrorik a cumpărat proprietatea cea mare din Sud, i-a dat lui Aidan în grijă ţinutul, care nu este nici mare, nici greu de păzit.

Cu siguranţă, m-am gândit, tatăl meu preţuia bogăţia şi renumele mai mult decât iubirea. Aidan a fost recompensat cu libertatea pentru că l-a ajutat fără să vrea pe Hrorik în această cotropire, dar mama – care avusese doar dragoste de dat – a rămas toată viaţa sclavă şi a murit tot aşa. Asemenea cărbunilor care au fost daţi deoparte noaptea, dar care izbucnesc din nou când sunt scoşi din cenuşă, am simţit din nou amărăciune pentru moartea ei. Astfel că eram furios atunci când am ajuns, în sfârşit, la proprietate, la puţin timp după prânz. Harald a simţit că mă supără ceva şi a încercat de mai multe ori să mă tragă de limbă, dar nu m-am lăsat nici în ruptul capului.

Deşi, pentru că eram alături de suferinţa mamei, mă aşteptam ca Aidan să nu-mi fie pe plac, n-a fost deloc aşa. Era un om scund, vesel, cu o burtă mare şi ochi scânteietori. Era chel, dar avea smocuri de păr alb şi rebel în jurul capului. Vorbea încontinuu, oprindu-se doar pentru a-şi puncta cuvintele cu hohote ori ca să-şi tragă suflarea.

— Harald! a exclamat el, când am tras pe mal, sub casa cea lungă, şi am ieşit din barcă, amorţiţi din pricina drumului. Dacă aş fi ştiut că vii, aş fi pregătit o petrecere. Aş fi adus delicatesele tale preferate: toate tinerele din ţinut.

Spunând acestea, şi-a lăsat capul pe spate şi a râs. Apoi ochii i-au poposit asupra somonului lui Rolf.

— Pe toţi sfinţii din Irlanda! Ai prins balena lui Iona!

Rolf a părut nedumerit.

— Este un somon, Aidan. Unul mare, asta-i sigur, dar nu o balenă.

Aidan a râs din nou.

— Mă gândeam la o poveste interesantă, despre un peşte mare care a înghiţit un om cu totul. O să v-o spun diseară, când îl vom răzbuna pe Iona cu măreaţa bestie de mare pe care aţi adus-o.

— Avem şi carne de cerb, a spus Harald. Vânătorul nostru este cel care ţi-o aduce.

Aidan m-a privit pentru prima oară. A rămas cu gura căscată, nemaiputând să scoată o vorbă câteva clipe.

— Uită-te la faţa lui, a zis el încet. Nu poţi fi decât băiatul lui Derdriu. Şi uite ce haine ai! Sunt bune. Cu siguranţă nu mai eşti sclav.

Fără să stea pe gânduri, m-a luat în braţe. În ciuda vârstei, forţa lui m-a uluit, căci m-a ridicat de la pământ, m-a învârtit – spre uimirea lui Harald, a lui Ulf şi a celorlalţi –, m-a lăsat jos şi s-a dat câţiva paşi înapoi.

— Ah, Halfdan, Halfdan! Lasă-mă să-mi bucur ochii privindu-te.

Apoi s-a întors spre Harald.

— Aşadar s-a întâmplat până la urmă? Mândria n-a mai lăsat-o pe Gunhild să-l împartă pe Hrorik şi s-a despărţit de el? Hrorik şi Derdriu s-au căsătorit, în sfârşit? Întotdeauna am crezut că voi, nordicii, aveţi ciudatul obicei care îi dă voie unei femei să pună capăt căsătoriei, dar, în acest caz, vă spun din toată inima: mă bucur că îl aveţi.

Harald a devenit serios.

— Nu e aşa Aidan. Hrorik a murit. La fel şi Derdriu. L-a însoţit pe vasul morţii.

Aidan s-a înnegrit la faţă.

— O, Dumnezeule! Am iubit-o ca pe o fiică!

A căzut în genunchi, împreunându-şi mâinile, şi şi-a ridicat privirea către cer.

— O, Tată Sfânt! Binecuvântează sufletul nemuritor al

lui Derdriu, care a fost botezată şi crescută în dragostea pentru fiul tău, Iisus Hristos. A avut o viaţă grea şi a murit departe de casa ei, într-un ţinut străin. Ai grijă de ea şi ţine-o în rai, lângă Tine.

Mă întrebam dacă mama ar fi preferat să fie împreună cu Hristosul cel Alb sau în Walhalla, alături de Hrorik. Dacă alegea Walhalla, speram ca rugăciunea lui Aidan să nu o smulgă de acolo. Nu cunoşteam puterea rugăciunilor creştine, neştiind dacă se răsfrâng asupra celor din Lumea de Dincolo. Fără tăgadă că, în viaţa lumească, pe care şi-o trăise pe pământul dovezilor şi al zeilor lor, rugăciunile ei către Hristosul cel Alb nu fuseseră ascultate.

Mama îmi povestise despre Hristosul cel Alb şi încercase să mă convingă să îl preamăresc. Însă mie nu îmi părea un Dumnezeu puternic. Nu semăna câtuşi de puţin cu zeii veneraţi în satul nostru. Nu era o zeitate a furtunilor, asemenea lui Thor, sau a războiului, a morţii şi a înţelepciunii, ca Odin, şi nici măcar a căsătoriei şi a vindecării, ca Frigg. Hristosul cel Alb îmi părea să nu aibă puteri speciale. Deşi mama spunea că este un Dumnezeu al iubirii, nu era un zeu al dragostei dintre bărbat şi femeie, ca zeiţa Freyja. Îmi părea mai degrabă un zeu care simte plăcere, dar nu iubire. Sigur că putea fi un lucru bun, dar nu era de ajuns.

Am stat în soare, pe o bancă din faţa casei celei lungi, bând bere din căni de lemn, pe care le aducea o servitoare, la semnul lui Aidan. Harald i-a povestit despre bătălia din Anglia, despre călătoria înapoi acasă, cu Hrorik pe moarte, despre înţelegerea pe care a făcut-o acesta cu mama şi despre înmormântare. Aidan a tăcut tot timpul, dar când Harald a terminat, a scos un oftat lung.

— Este îngrozitor, îngrozitor! Este ceea ce m-am temut toţi aceşti ani că se va întâmpla. A venit timpul să plătesc pentru numeroasele mele păcate. Nu m-am gândit niciodată că draga şi dulcea Derdriu va fi parte din preţ.

Habar nu aveam despre ce vorbea bătrânul. Parcă se

repezea să tragă concluzii fără temei.

Şi Harald a fost uluit de cuvintele lui.

— Ce tot spui? l-a întrebat el, încruntându-se. Ce legătură are moartea lui Derdriu cu tine?

— Nebănuite sunt căile Domnului meu, a răspuns Aidan.

— Care sminteşte minţile bătrânilor, din câte îmi pare, a sugerat Ulf.

— Despre ce păcate vorbeşti? l-am întrebat.

— I-am ajutat pe păgânii aceştia să asedieze oraşul creştin Dorestad. Eu, care am jurat că îmi voi sluji Dumnezeul şi că voi fi un păstor al turmei sale, i-a ajutat pe lupi să intre în ţarc şi să ajungă la oi. Fapta asta m-a chinuit de atunci şi am tot aşteptat să mă ajungă pedeapsa divină.

M-a uimit credinţa lui Aidan că înţelegerea dintre mama şi Hrorik şi moartea ei curajoasă pentru a mă scăpa de sclavie aveau vreo legătură cu el. Mă gândeam că se crede mult prea important.

— Atunci, trebuie să aştepţi în continuare, i-am spus. Mama şi-a ales soarta de bunăvoie, pentru că a dorit să mă facă om liber, recunoscut ca fiu al lui Hrorik. De asemenea, mai cred că a vrut să moară şi pentru că, mergând pe vasul morţii, şi-a putut ocupa, în sfârşit, locul cuvenit alături de Hrorik, ceva ce nu i s-a dat în această viaţă. Dacă spui că toată treaba are de-a face cu tine, înseamnă că nesocoteşti vitejia şi bunătatea faptelor ei.

— Cerul să aibă milă, a spus Aidan. Atunci, este mai rău decât mi-am închipuit. Crezusem că a murit ca o martiră sfântă, că nu a avut de ales. Nu înţelegi, băiete? Nu există nici o Walhalla. Există doar raiul şi iadul şi mă tem că, dacă Derdriu şi-a sacrificat de bunăvoie viaţa într-o ceremonie păgână, sufletul ei este osândit pentru totdeauna la iad.

Cuvintele prosteşti ale lui Aidan m-au umplut de furie. Dar, înainte să mă gândesc la vreun răspuns, Harald a

sărit în picioare şi a urlat:

— Tăcere! Asta e blasfemie!

Pe un ton mai potolit, dar la fel de supărat, a continuat:

— În toţi anii de când ai părăsit Irlanda, Hrorik şi cu mine ţi-am îngăduit obiceiurile religioase, ciudata credinţă în Hristosul cel Alb. Nu ţi-am insultat niciodată Dumnezeul, cu toate că pare slab şi crud, căci nu a fost niciodată războinic şi s-a lăsat luat şi ucis fără să lupte. Dar acum mergi prea departe spunând că Walhalla nu există. Nu voi îngădui să vorbeşti astfel. De unde ştii? Nu ai văzut lumea cealaltă, deşi, dacă preoţii religiei tale aud prostiile pe care le îndrugi, s-ar putea să o vezi. Acum eu sunt preot peste satul nostru, după moartea lui Hrorik. Este datoria mea să am grijă ca zeilor să li se arate respectul cuvenit. Aiurelile pe care le-ai rostit cu siguranţă vor stârni mânia celor de sus. Nu voi îngădui. De acum înainte nu vreau să mai aud de religia ta. Dacă trebuie să o păstrezi, fă asta singur, în patul tău, noaptea.

Mi s-a părut că vizita noastră nu începea tocmai bine.

Harald a inspirat adânc şi a scuturat din cap. Şi-a umplut cana cu bere şi a băut-o aproape pe toată dintr-o suflare, apoi a râgâit şi a oftat.

— Berea potoleşte focul furiei, a spus.

De fapt, văzusem că berea îi făcea pe oameni pătimaşi, dar nu era un moment potrivit ca să-l contrazic pe Harald. S-a întors spre Aidan, care îl privea neliniştit.

— Haide, a spus el, din nou calm. Nu trebuie să ne certăm. Vreau ca aceasta să fie o ocazie fericită. Hrorik i-a lăsat proprietatea lui Halfdan, ca dar de la tată la fiu. Iată de ce am venit – pentru ca Halfdan să-şi vadă noile pământuri.

Harald era ca Thor, zeul tunetului, a cărui mânie putea întuneca cerul, pentru ca, peste puţin timp, soarele să strălucească din nou cu putere. Când am început să dăm roată ţinutului, Harald parcă nu s-ar fi înfuriat niciodată. După o vreme, Aidan a scăpat de frica pe care i-o

provocase ieşirea lui Harald şi s-a comportat la fel.

Proprietatea era deasupra unei peşteri, dincolo de Limfjord. Fusese despădurită cu mulţi ani în urmă, iar acum copacii înconjurau pământurile ca nişte braţe protectoare. Un pârâu îngust curgea chiar prin mijloc, trecând printre câmpuri şi intrând în peşteră. De o parte a peşterii, lângă intrare, o lespede mare din piatră se ridica din apă, sprijinindu-se de ţărm.

— Acolo! a spus Harald, arătând înspre bolovanul mare. Sigrid şi cu mine obişnuiam să stăm pe piatră, când eram copii. Pescuiam şi ne uitam la vasele care treceau. Mama ta, Derdriu, ne-a învăţat să pescuim chiar acolo, pe stânca aceea.

O plajă cu nisip, unde ne lăsasem barca, se întindea de la mal până la capătul stâncii din gura pârâului.

— Mai ţii minte, Aidan? Într-o vară, mi-ai cioplit un vas lung de jucărie, iar eu îi dădeam drumul pe apă de pe plajă.

Peste tot unde mergeam, pe măsură ce Harald şi Aidan îmi arătau izlazurile, câmpurile şi casa cea lungă, Harald povestea din amintirile sale şi ale lui Sigrid din copilărie şi, uneori, vorbeau şi despre mama. Era ca şi cum ar fi văzut spiritele trecutului care prindeau din nou viaţă pentru el, pe când străbăteam locurile pe care le bântuiau.

Casa cea lungă era mult mai simplă şi mai mică decât cea de pe proprietatea din Sud. Pe pământurile lui Harald, staulul animalelor şi baia se aflau în aripi separate, care porneau de lângă corpul principal. Aici era o singură clădire lungă, dreptunghiulară, cu staulul într-un capăt, ocupând probabil o treime din întreaga construcţie, separată de zona de locuit printr-un perete de cherestea. Era o alcătuire simplă, practică, deşi porţiunea cu cele mai importante încăperi mirosea mai tare a animale decât cea din casa lui Hrorik.

Casa fusese construită cu faţa spre peşteră, iar uşa principală, aflată în mijlocul uneia dintre laturi, dădea

înspre plajă. Cea de-a doua uşă, în capătul casei lungi, se deschidea din staul. Cărări bătătorite duceau de acolo până la privată, construită la marginea pădurii, şi la cele două păşuni ale fermei.

În afară de Aidan şi de soţia sa – o femeie plinuţă, prietenoasă, pe nume Tove, care crescuse în satul învecinat – pe proprietate mai locuiau opt lucrători, cinci cu familiile, şi şase sclavi. Păreau oameni viguroşi şi muncitori, dar fermieri, şi nimic mai mult. Cu siguranţă nu moştenisem un grup de războinici. Hrorik îşi păstrase luptătorii pe proprietatea din Sud. Zidurile casei lungi erau acoperite cu scuturile muncitorilor, dar singurele arme la vedere erau câteva securi cu mânerul scurt, nişte arcuri şi suliţe care cred că de ani buni fuseseră folosite doar pentru vânătoare.

Speram că lipsa armelor de război – şi a bărbaţilor cu priceperea de a le mânui – era dovada că Limfjord era un ţinut sigur şi paşnic. Încă nu eram un războinic şi cu siguranţă nu mă pricepeam să conduc o ceată de luptători. Liniştea de pe proprietate mă făcea să visez la o viaţă acolo, o viaţă simplă de fermier, în armonie cu anotimpurile. Dacă ferma era a mea, dacă nu eram un sclav care trudea doar în folosul altora, putea fi o viaţă frumoasă.

După ce am străbătut câmpurile şi păşunile şi i-am cunoscut pe toţi oamenii de la fermă, Aidan s-a scuzat şi s-a întors în casa cea lungă pentru a supraveghea pregătirea petrecerii prin care se serba sosirea noastră. Ulf şi Rolf se retrăseseră, de asemenea, în casă, în colţul pentru îmbăiere, în timp ce Lodver şi Odd începuseră un joc împreună cu mai mulţi muncitori de la fermă, luptându-se corp la corp.

Harald m-a apucat de braţ.

— Mai este un loc pe care aş dori să îl vezi, mi-a spus.

Am mers pe un drum pentru căruţe care, după ce trecea pârâul deloc adânc, devenea ca un hotar între

marginea câmpurilor şi întunericul pădurii. După o vreme, cărarea s-a întors şi a pornit spre copaci. Am parcurs o mică distanţă printre pomi, îndepărtându-ne de câmpia deschisă, până am dat de un deal nu foarte înalt, împădurit, care pornea de lângă drumul îngust.

— Iată! a spus Harald ieşind de pe drum şi luând-o printre copaci, în susul dealului.

Vârful fusese despădurit şi acolo se aflau patru vase funerare, precum cel pe care îl construisem pentru Hrorik şi mama mea.

— Mormintele strămoşilor tăi, a spus Harald.

A arătat înspre cel de lângă noi.

— Aici a fost incinerat tatăl lui Hrorik, Offa, iar acolo se află Gorm, tatăl tatălui lui Hrorik. Offa a murit de bătrâneţe în somn, dar Gorm a pierit în floarea vârstei, din cauza febrei. A fost rănit într-un duel, iar rana nu s-a vindecat. Mormântul din stânga este vasul mortuar al lui Haldar Greycloak, care a venit la Limfjord din Vestfold, aflat în Nord, de-a lungul apei, pe pământurile din Norse. A fost primul dintre strămoşii noştri care s-a stabilit aici. S-a căsătorit cu fiica unei căpetenii şi a fost tatăl lui Gorm. Haldar a fost un mare războinic. L-au omorât lupii, într-o iarnă. Hrorik mi-a spus o poveste, aşa cum i-a fost istorisită de tatăl lui. Iarna aceea a fost foarte grea, cu viscol. Porţiuni întregi din Limfjord au îngheţat. Frigul şi zăpezile au făcut haitele să iasă din adâncurile pădurii şi să se apropie de ferme şi de sate, în căutarea hranei. Haldar era singur la vânătoare într-o zi, iar lupii l-au găsit şi l-au ucis. Hrorik a zis că, atunci când oamenii de pe proprietate i-au găsit stârvul, era înconjurat de cadavrele a patru lupi. Murise luptând şi îşi pedepsise amarnic ucigaşii.

Harald a arătat înspre vasul mortuar aflat cel mai departe de noi.

— Acest ultim mormânt îi aparţine lui Harald, de la care mi-am luat numele. A fost fratele lui Hrorik. A murit

tânăr, apărându-se în faţa unui atac pe Limfjord, împotriva a patru vase de varegi şi de gotari. Dacă n-ar fi fost curajul său, nimeni din casă nu ar fi scăpat.

Înaintea mea se aflau mormintele unor căpetenii şi oameni de vază. O parte din sângele lor curgea şi în venele mele. Mă întrebam dacă spiritul vreunuia dintre ei se plimba noaptea, pe vârful dealului, precum draugr, morţii vii – spiritele lor sunt încă legate de această lume şi locuiesc în mormintele lor. Sau oare vasele mortuare nu mai sunt decât pietre ce arată locul de unde şi-au început călătoria spre Lumea de Apoi?

În noaptea aceea, la petrecere, Harald a insistat să stau la mijlocul mesei principale.

— Acum tu eşti stăpânul acestei proprietăţi, a spus el. Ţi se cuvine locul de onoare.

M-am aşezat şovăind. Mă simţeam ciudat. Cumva nelalocul meu. Fusese o zi plină de simţăminte stranii. Cu siguranţă fusese foarte ciudat să străbat câmpuri şi păşuni şi să înţeleg că eu, Halfdan, până nu de mult sclav, le eram stăpân. Iar acum mă aflam la o petrecere într-o casă lungă, iar eu eram aşezat în capul mesei principale. Până în urmă cu doar câteva săptămâni, nu mâncasem la o masă – înghiţeam resturi împreună cu sclavii.

Aidan şi soţia sa, Tove, pregătiseră multe bucate. Când trăise printre franci şi irlandezi, Aidan învăţase multe feluri de a găti şi a da gust mâncărurilor, pe lângă cele obişnuite ale danezilor. Deşi la noi mai mult femeile pregăteau hrana, Aidan a muncit ca un sclav lângă vatră. El şi Tove au tăiat carnea de cerb în bucăţi mici, pe care le-au fiert în vin franc şi ierburi, până când carnea a devenit atât de moale, încât nici nu mai era nevoie să o mesteci. A tăiat, de asemenea, felii subţiri, fără os, din părţile laterale ale somonului, le-a fript în unt, într-o tigaie din fier, şi le-a pus pe bucăţi de pâine proaspătă.

— Mâine-noapte, a făgăduit el, vom găti mijlocul

acestui peşte minunat. Îl voi marina în bere şi îl voi face la foc mic, cum am învăţat în Dorestad. Tot mâine vă voi duce în sat şi vă voi prezenta localnicilor.

Au mai fost multe alte bunătăţi, pe lângă cerb şi peşte. Aidan şi Tove erau bucătari pricepuţi. Fără îndoială, a fost cea mai bună mâncare din care gustasem vreodată şi am udat-o cu un mied bun, pe care Aidan îl pusese la maturat de luni bune.

Când ne-am săturat cu toţii, iar pântecele gemeau, Harald s-a ridicat.

— Iată o ocazie specială, a vestit el, pentru că azi Halfdan, fiul lui Hrorik, intră în posesia acestei proprietăţi.

Şi-au ridicat cu toţii cupele, au strigat cu veselie şi niţel ameţiţi „Halfdan!” şi au băut în cinstea mea. Sclavii care slujeau s-au strecurat printre noi, umplând paharele goale.

— Mai există un motiv pentru care e o zi deosebită, a continuat el. Ne aflăm în a treia lună nouă de după sărbătoarea Jul. La această fermă, în urmă cu cincisprezece ani, în timpul celei de-a treia luni noi de după sărbătoarea Jul, Derdriu l-a născut pe Halfdan. Are acum cincisprezece ani şi s-a făcut cu adevărat mare.

De data aceasta, de abia am auzit uralele care străbăteau încăperea. Eram uluit. Ca sclav, nu îmi măsurasem niciodată viaţa decât de la o zi la alta. Spre deosebire de oamenii liberi, sclavii nu au vârstă. Datele de naştere nu sunt sărbătorite. Obişnuindu-mă astfel, de când eram slobod nu mă gândisem că lucrurile se vor schimba. Deodată, mi-am dat seama că Harald vorbea din nou.

— Deşi a trecut puţină vreme de când am recunoscut că Halfdan mi-e frate, am ajuns să-l cunosc bine. Hrorik mi-a poruncit să am grijă de el şi de iniţierea lui. Mi-am dat seama repede că eu am pierdut, că nu ne-am dus viaţa ca fraţii încă din prima zi a vieţii sale.

Mi-au dat lacrimile. Stânjenit, mi-am lăsat capul în jos, ca să le ascund. Speram că mama putea auzi cuvintele lui Harald, ca să ştie ce binecuvântare îmi adusese jertfa ei.

Harald a aşezat pe masă, în faţa mea, un obiect învelit în piele de focă.

— Primeşte asta din partea mea, fratele meu, Halfdan, ca dar în amintirea naşterii tale, căci de acum eşti matur, şi pentru bucuria mea că suntem fraţi.

Înfăşurat în pielea de focă era un pumnal. Avea plăselele scurte, din oţel şlefuit, strălucitor, conice la ambele capete. Mânerul era dintr-un lemn întunecat, neted şi cald, iar lama era de argint masiv, înfăţişând forme complicate, cu vase, figurine şi rune. Teaca era din lemn acoperit cu piele moale, cu o bandă de blană înmuiată în ulei şi trecută peste gâtul cu margini de metal. Dar abia când am scos lama din teacă mi-am dat seama de valoarea adevărată a pumnalului. Lama era sudată după un model, pe suprafaţa lui şerpuind desene misterioase, ca nişte curenţi de apă îngheţaţi în oţel. Mi-am dat seama îndată că Harald trebuie să fi cumpărat pumnalul ca să fie pereche cu sabia lui, Biter. Îmi făcuse o mare cinste dăruindu-mi-l.

Am sărbătorit până târziu în noapte. Aşa cum ne făgăduise, Aidan a spus povestea balenei care a înghiţit un om. Pentru că a susţinut că aşa se întâmplase cu adevărat, s-a iscat o discuţie aprinsă, fiecare dându-şi cu părerea dacă cineva ar putea supravieţui astfel. Ulf credea că, şi de-ar supravieţui, ar duhni într-un asemenea hal, că nimeni nu ar suporta să stea lângă omul cu pricina. Harald a recitat un poem lung şi tumultuos despre lupta unui mare războinic împotriva sorţii. Am închinat cupele de multe ori şi am băut cu toţii. A fost o noapte minunată pe care o voi purta totdeauna în amintire.

Dis-de-dimineaţă, m-am trezit că trage cineva de mine. Încet, mi-am dat seama că era Harald, dar eram prea ameţit de miedul pe care îl băusem şi de nesomn ca să mă dezmeticesc de-a binelea. Harald a plecat şi aproape că adormisem din nou, când cineva mi-a turnat în cap nişte

apă rece dintr-o cană. M-am ridicat, scuipând.

— Trezeşte-te, Halfdan!

Harald stătea pe vine lângă mine.

— Şi nu face gălăgie. Suntem în primejdie. Ia-ţi armele şi vino cu mine lângă vatră.

Rămăşiţele focului din seara de dinainte zăceau acolo – acum doar nişte tăciuni strălucitori –, dar nişte flăcărui încă pâlpâiau în jurul unui buştean. În lumina slabă am văzut cum şi ceilalţi se trezeau, îşi luau armele şi porneau spre mijlocul sălii. Când au sosit cu toţii, Harald ne-a vorbit încet:

— S-ar putea să fie duşmani afară, în jurul casei. Ulf, spune-ne ce ai văzut.

— M-am trezit şi am simţit nevoia să mă uşurez, a spus Ulf. Şi poate mai mult decât atât. Am trecut prin staul, cu gândul să merg să-mi fac nevoile, dar înainte să ies din umbra uşii, am auzit glasuri afară şi m-am oprit. După o vreme, i-am văzut – siluete întunecate de bărbaţi ascunzându-se la marginea pădurii din spatele latrinei. Dacă nu s-ar fi dat în vileag din neatenţie, fără îndoială că acum aş fi fost mort, zăcând într-o baltă de urină şi sânge. Am privit o vreme. La un moment dat, unul dintre ei a ieşit din ascunzătoare şi a făcut semn cuiva din celălalt capăt al casei lungi. Chiar dacă nu este lună, am zărit la lumina stelelor strălucirea coifului şi a vârfului sabiei. Mi-am dat seama că purta scut. Suntem înconjuraţi de oameni înarmaţi.

Soţia unuia dintre fermieri a scos un scâncet.

Tove i-a acoperit gura cu mâna şi a şoptit:

— Linişte!

Harald şi Ulf îşi puseseră deja cămăşile de zale. Pe măsură ce Ulf dădea vestea, Rolf şi-a pus vesta din piele şi a strâns şireturile. Bărbaţii care aveau coifuri – doar doi dintre fermieri – şi le-au pus şi au strâns şnurul de sub bărbie. Am făcut la fel, apoi mi-am încordat arcul.

— Halfdan, tu, Ulf şi Lodver, precum şi voi trei, a spus

Harald, arătându-i pe lucrătorii de pe proprietate care stăteau cel mai aproape de mine, păziţi uşa principală aici, în sală. Este destul de strâmtă, aşa că poate trece prin ea un singur om o dată. Rolf, Odd şi voi ceilalţi veniţi cu mine. Trebuie să apărăm staulul. Dacă aveţi arcuri, aduceţi-le. Vom avea nevoie de toate.

Harald şi oamenii săi au plecat, îndreptându-se spre staul. Ulf i-a poruncit lui Aidan să stingă focul, să nu se vadă în casă nici o lumină. Apoi a dus femeile, copiii şi sclavii în capătul clădirii din partea opusă staulului. Acolo au întors o masă, au proptit-o într-un colţ al camerei şi s-au ghemuit în spatele ei.

Unul dintre lucrătorii pe care mi-i încredinţase Harald avea un arc şi o tolbă cu săgeţi. Speram că ştie să le folosească.

— Cum te cheamă? l-am întrebat.

Mi se spusese mai devreme, dar acum nu-mi puteam aduce aminte.

— Fret, mi-a răspuns.

— Fret, într-o clipă vom deschide uşa şi vom vedea ce se află dincolo. Dacă ne aşteaptă duşmani, aş vrea ca tu şi cu mine să-i ţinem la distanţă, dacă putem.

Pentru oamenii de afară, aveam să fim ascunşi în umbrele care învăluiau interiorul casei, dar speram ca lumina slabă a stelelor să ne ajute pe noi să-i dibuim pe ei.

Mi-am scuturat capul, încercând să alung urmele somnului. Mintea încă îmi mergea încet din pricină că băusem mult la petrecere şi trebuia să mă străduiesc să-mi concentrez gândurile asupra a ceea ce urma să fac. Probabil că era un lucru bun. Eram atât de atent la ceea ce se întâmpla, încât am uitat de frică.

Uşa principală se deschidea spre interior. Când am făcut semn că suntem gata, Ulf a deschis-o şi a lipit-o de perete. Fret şi cu mine stăteam cu arcurile şi săgeţile pregătite, la distanţă de o suliţă de ieşire, de-o parte şi de alta. Era bine că nu stăteam chiar în dreptul deschiderii

după ce Ulf a dat uşa la o parte, căci două săgeţi au zburat prin ea, şuierând şi înfigându-se în peretele din capăt.

Am mijit ochii, încercând să văd prin beznă, dar la început nu am zărit nimic. Deodată, din direcţia staulului, am auzit ţipătul de durere al unui bărbat, apoi strigăte de luptă şi sunetul lamelor de metal izbindu-se. Un grup întunecat s-a ridicat de la pământ, în faţa noastră – la doar o aruncătură de băţ de uşă –, alergând înspre noi. Mi-am dat seama că atacatorii se strecuraseră tot mai aproape şi stătuseră culcaţi la pământ, în umbra casei, aşteptând semnalul de atac.

Am dat drumul unei săgeţi, ţintind la genunchi, înspre grupul de bărbaţi. Cineva a urlat de durere şi a căzut. A tras şi Fret, dar am auzit cum săgeata s-a izbit de un scut.

— Trage jos, la picioare! i-am strigat.

Am pus iute o altă săgeată în arc şi am tras. Duşmanii se aflau destul de aproape acum, aşa că, până şi la lumina slabă, îi puteam vedea bine. Un bărbat purtând un coif strălucitor şi o cămaşă de zale conducea asaltul, scoţând strigăte de luptă. Îndrăzneala l-a costat viaţa. Săgeata mea a trecut pe deasupra scutului şi l-a izbit în gură. A căzut în faţă, din inerţie, şi s-a prăbuşit cu o bufnitură, rostogolindu-se până la zidul casei.

Lodver şi unul dintre muncitori erau pe vine, sprijiniţi de zidul din dreapta uşii, iar Ulf şi celălalt fermier stăteau pregătiţi la peretele din cealaltă parte a uşii. Când primii atacatori au ajuns aici, Ulf a păşit înainte şi le-a ţinut calea, astfel încât să poată păşi înăuntru un singur bărbat.

Un luptător cu părul blond, prins în două cozi lungi care îi atârnau în spatele coifului, s-a strecurat în interior. A prins sabia lui Ulf de scutul lui şi a împuns cu suliţa. Ulf a folosit scutul pentru a para lovitura, apoi Lodver, care încă stătea la perete, ascuns în umbră, şi-a vârât suliţa în spinarea bărbatului, omorându-l.

Atacatorii şi-au dat seama repede. Nici unul nu şi-a urmat camaradul ucis. Au rămas afară, sprijinindu-se de

ziduri, pentru ca Fret şi cu mine să nu îi putem vedea, împungându-şi suliţele orbeşte înspre uşă, în beznă. Muncitorul de lângă Lodver, aflat în dreapta uşii, a răcnit şi s-a dat înapoi, rănit în umăr.

Afară, un atacator s-a aşezat brusc în dreptul uşii şi şi-a ridicat suliţa ca să o arunce.

— Ulf, jos! am strigat.

Ulf s-a lăsat jos şi s-a rostogolit pe o parte, iar suliţa a zburat fără rost pe deasupra lui. Mi-am aruncat şi eu suliţa, nimerindu-l pe atacator chiar în faţă. S-a prăbuşit pe spate, fără să scoată un sunet. Fret a tras şi el, doborând alt duşman, care se apropiase de intrarea în casă, încercând să-l măcelărească pe Lodver. Se ghemuise în spatele scutului, dar îşi lăsase gâtul şi umerii expuşi.

Deodată, s-au întors şi au fugit. Fret şi cu mine am continuat să tragem înspre ei. L-am doborât pe unul înfigându-i o săgeată în spate şi l-am auzit pe altul ţipând, nimerit de Fret. Apoi au dispărut cu toţii.

Ulf a mers în patru labe înapoi în ascunzătoarea sa, din partea stângă a uşii. Lucrătorul care stătuse împreună cu el a păşit spre camaradul său rănit, aflat în cealaltă parte, sprijinit de perete şi examinat de Lodver. Când a trecut prin dreptul uşii, o săgeată a ţâşnit din întuneric şi i s-a înfipt într-o parte, doborându-l. Ulf a apucat picioarele bărbatului şi l-a tras înapoi în întuneric. Până să ajung la ei, Ulf îl sprijinise de zidul casei. Bărbatul gemea şi strângea în mână săgeata înfiptă în trup. Doar o jumătate din mânerul săgeţii şi din penele ei se vedeau. Aidan ni s-a alăturat.

— Mă pricep să tămăduiesc, a spus. O să mă ocup eu de el.

Ulf l-a oprit.

— Mai este un rănit dintre oamenii tăi. A primit o săgeată în umăr. Ai grijă de el întâi, încă ne mai este de ajutor în luptă. Ăsta nu mai poate continua şi s-ar putea să nu reziste.

Ulf s-a întors spre mine şi şi-a pus mâna pe umărul meu.

— Tragi cu arcul repede şi bine, a spus. Dacă am fi avut mai mulţi ca tine, m-aş fi simţit mai încrezător că vom apuca zorii zilei.

Părea calm. Dacă pericolul în care ne aflam îl înspăimânta, atunci îşi ascundea bine frica. Însă cuvintele lui au stârnit frica în mine. Ulf era unul dintre cei mai experimentaţi războinici ai lui Harald. Dacă el era îngrijorat, însemna că primejdia în care ne aflam era într-adevăr mare. Am simţit cum mă ia un val de greaţă de la stomac. M-am rugat să nu vomit şi să mă fac de râs. Broboane de sudoare îmi apăruseră pe frunte. Le-am şters cu mâneca tunicii şi am fost recunoscător pentru că întunericul casei ascundea de ceilalţi semnele fricii mele.

Muncitorul care fusese lovit de săgeată gemea încet. Una dintre femei se afla lângă el acum, încercând să-i dea apă. Tuşea, se îneca şi scutura din cap, dându-i de înţeles să înceteze.

Harald intră dinspre staul. Gâfâia şi se opri întâi să-şi tragă sufletul.

— A fost greu. Au ajuns la uşa staulului aproape odată cu noi şi mai mulţi au intrat cu forţa. Însă, pentru moment, s-au retras.

— Ai pierdut oameni? l-a întrebat Ulf.

Cu un gest, Harald a recunoscut.

— Da. Am doi morţi şi un rănit. Unul dintre fermierii de aici a fost primul care a ajuns la uşa staulului. A fost luat prin surprindere când atacatorii au dat năvală înăuntru. I-au înfipt o suliţă în gât. Capul altuia a fost sfărâmat de o secure – pe când luptam în bezna din dreptul uşii –, iar Odd are piciorul rănit, dar încă mai poate să lupte. Însă şase dintre duşmani zac morţi pe podeaua staulului.

Ulf a dat din cap.

— Plătim preţul, dar mă tem că ei au mai mulţi oameni cu care să plătească decât noi. Unul dintre fermierii noştri

e pe moarte, iar altul e rănit.

Ulf a arătat apoi înspre mine.

— Halfdan este un luptător foarte bun, merită să-l ai de partea ta într-o luptă, a spus. Am ucis sigur patru dintre oamenii lor, la uşă, şi am rănit şi omorât alţii în timp ce au atacat şi s-au retras. Cei mai mulţi au fost doborâţi de arcul lui Halfdan.

Harald şi-a pus mâna pe umărul meu.

— Venind din partea lui Ulf, este o laudă cu adevărat nepreţuită, fratele meu. A luptat mult la viaţa lui. Sunt mândru de tine.

Mă simţeam prea rău ca să fiu mulţumit, cu toate că mai târziu aveam să-mi aduc aminte cuvintele lui Harald, bucurându-mă.

— Ce crezi că vor face în continuare? am întrebat.

— Vor încerca să ne dea foc, a răspuns Harald. Nu cred că vor mai dori un asalt, după ce au pierdut atâţia oameni.

— Sunt invadatori? am fost eu curios să aflu.

Harald a scuturat din cap.

— Nu cred. N-au mai fost invadatori străini pe Limfjord de pe vremea când fratele lui Hrorik a fost omorât, în urmă cu mulţi ani. Atunci s-a dat alarma generală de-a lungul fiordului şi toate cele patru vase cu gotari şi varegi au fost nimicite. Nimeni nu a mai îndrăznit de atunci. Mă tem că este lucrarea lui Ragnvald, a oftat el. Dacă este o chestiune de răzbunare personală faţă de mine, atunci măcar vom putea negocia salvarea femeilor, a copiilor şi a sclavilor, înainte de următorul atac. S-ar putea să nu fie de acord, dar trebuie să încercăm.

Harald s-a apropiat de ieşire şi a strigat cu putere:

— Vreau să vorbesc cu căpetenia voastră!

După o vreme, o voce a răspuns din întuneric:

— Cine vrea să îmi vorbească?

— Sunt Harald Hroriksson. Tu eşti conducătorul acestei bande?

— Eu vorbesc în numele ei, a venit răspunsul.

Mă întrebam de ce nu vorbea chiar căpetenia.

Harald a mârâit.

— Nu recunosc vocea. Probabil că Ragnvald speră să-şi ţină secret rolul în atacul ăsta.

Apoi a strigat din nou spre ceilalţi:

— Avem femei, copii şi sclavi în casă. Ei nu iau parte la luptă. Îi lăsaţi să plece în siguranţă?

— Trimite-i de aici, a răspuns vocea.

— Vreau cuvântul de onoare al căpeteniei tale, a insistat Harald. Trebuie să avem jurământul său că oamenii nu vor păţi nimic şi că nu vor fi luaţi prizonieri.

A urmat o tăcere lungă. A spart-o Harald, strigând din nou:

— Oricare ar fi motivele voastre să luptaţi cu noi, femeile şi copiii nu v-au făcut nimic. N-ar fi cinstit să le faceţi rău.

În sfârşit, un glas fonfăit, diferit de primul, a răspuns:

— Eu sunt căpetenia acestor oameni. Aveţi jurământul meu. Trimiteţi-i afară acum, dacă asta aveţi de gând. Nu îmi voi mai amâna atacul multă vreme.

Le-am auzit pe multe femei plângând pe când se pregăteau să plece. Harald l-a îndemnat pe Aidan să le însoţească pentru că nu era luptător, dar el a răspuns:

— Nu sunt sclav. Locul meu este aici cu tine, cu Halfdan şi cu restul bărbaţilor.

Harald i-a adunat pe copii în faţa lui şi i-a întrebat:

— Care dintre voi aleargă cel mai repede?

Un băiat care părea să aibă zece ani şi-a privit tovarăşii, apoi a vorbit:

— Eu, domnule.

Harald s-a lăsat pe vine lângă el.

— Bravo, băiete! Cum te cheamă?

— Cummian, a răspuns el.

— Este fiul meu, a explicat Aidan.

— Ai fost vreodată în sat, Cummian? l-a întrebat Harald. Pe cărarea care duce pe lângă câmpuri şi prin

pădure?

Băiatul a dat din cap, în semn că da.

— Trebuie să fii foarte curajos, Cummian, şi foarte, foarte iute. Atacatorii de afară îi vor lăsa pe femei, copii şi sclavi să părăsească această casă, fără să le facă nimic rău. Cât de repede poţi, strecoară-te afară în întuneric şi aleargă în sat. Spune-le oamenilor că suntem atacaţi. Tatăl tău va fi aici, împreună cu mine şi cu ceilalţi. Vom aştepta ca tu să ne aduci ajutoare.

Femeile, copiii şi cei şase sclavi au ieşit pe uşă, strânşi unul într-altul, înspăimântaţi. În acest timp, patru torţe s-au aprins, una după alta, în partea dreaptă, unde se aflau atelierele.

— Pe aici! a strigat o voce. Veniţi aici, la lumină şi siguranţă!

Din spatele unui colţ al primului atelier a apărut un războinic uriaş, care ţinea o torţă în mână. La lumina flăcării, am văzut că avea o pânză neagră înfăşurată în jurul capului şi peste coif, astfel încât să formeze o glugă care îi masca întreaga faţă, mai puţin ochii. Pe când îl priveam, a strigat:

— Veniţi pe aici!

Avea vocea răguşită. Am recunoscut-o, chiar dacă era camuflată de pânza aceea. Era vocea căpeteniei care jurase mai devreme, în beznă.

Ultimii din grupul de femei, copii şi sclavi au trecut dincolo de marginea atelierului, în lumina primitoare a torţelor. Conducătorul atacatorilor a trecut înapoi, în spate, acum complet ascuns vederii mele.

Deodată, l-am auzit urlând:

— Omorâţi-i pe toţi! Să nu rămână nici unul care să poată povesti.

A durat doar câteva clipe. Am auzit ţipetele, dar nu am putut vedea aproape nimic. Am zărit o femeie apărând – semăna cu Tove – şi ţinând mâna deasupra unei pete de sânge de pe rochie. Un războinic a venit din spatele ei cu o

sabie şi a doborât-o.

Aidan a trecut în goană pe lângă mine, ţinând o secure mare în mână.

— V-aţi încălcat jurământul! ţipa el. V-aţi încălcat jurământul!

Ulf l-a apucat de mânecă să-l oprească, dar el s-a eliberat. Când s-a apropiat de ateliere, o săgeată a ţâşnit din întuneric şi i-a străpuns pieptul. Chiar din casă, unde mă aflam, i-am putut auzi şuieratul. Aidan a horcăit şi a căzut cu faţa în jos. În lumina tremurândă a torţelor, capul însângerat al săgeţii care îi ieşea prin spate scânteia umed.

Deodată, şi-a făcut apariţia Cummian. Trebuie să fi fugit la începutul masacrului, pentru că venea dinspre plajă spre noi, ca să ocolească un războinic masiv care îl urmărea fluturând o sabie însângerată. Urmăritorul s-a împiedicat şi a căzut, iar Cummian s-a întors şi a pornit drept spre casă.

— Hai, băiete, fugi! a strigat Ulf, îndemnându-l.

Căpetenia atacatorilor s-a ivit într-un colţ al atelierului, cu o suliţă sprijinită de umăr. Spre groaza noastră, şi-a dat braţul înapoi şi a ţintit. Suliţa l-a nimerit pe băiat chiar în spate, iar vârful armei a ţâşnit brusc din pieptul lui. Impactul l-a ridicat pe Cummian în aer. Mâinile şi picioarele îi atârnau. În cele din urmă, a căzut la pământ, cu faţa în jos, iar vârful suliţei s-a înfipt în pământ.

Chiar dacă părea de necrezut, băiatul încă trăia. Îl auzeam strigând şi gemând.

Am scos o săgeată din tolbă. Era o săgeată de vânătoare, cu vârful lat şi ascuţit. Puteam să pun capăt suferinţei lui Cummian. Am început să o potrivesc în arc, apoi m-am oprit şi am aruncat-o în pământ, în faţa mea.

Căpetenia atacatorilor pornise spre el, mergând pe vine şi acoperindu-se cu scutul. Fret a pus o săgeată în arc şi s-a pregătit să ţintească.

— Nu, am spus. Lasă-l să vină mai aproape.

Am scos altă săgeată, una dintre cele pe care le luasem din tolba lui Hrorik. O făcusem cu mult timp în urmă, la sfaturile lui. Era o săgeată specială pentru război, nu pentru vânătoare, şi avea vârful îngust, lung şi foarte ascuţit, astfel încât putea străpunge armuri sau scuturi.

Ticălosul a ajuns la Cummian. Cu o mână a ridicat torţa, privindu-şi opera. Cu cealaltă, a apucat mânerul suliţei. Punându-şi un picior pe spatele băiatului, a scos arma. Atunci, Cummian a scos un ultim ţipăt şi a rămas nemişcat.

Speram să mi se ivească o şansă atunci când va scoate suliţa, şi s-a ivit. Cu torţa într-o mână şi suliţa în cealaltă, ucigaşul lui Cummian a trebuit să dea drumul scutului, lăsându-l să-i atârne de umeri. Scutul încă îl acoperea de la bărbie până la mijlocul coapselor, dar atârna de pieptul lui acum, nu mai stătea la distanţă de trup.

Depărtarea era prea mare şi lumina prea palidă ca să-i pot ţinti faţa. Am tras săgeata spre pieptul lui.

Bărbatul trebuie să-şi fi dat seama că era o ţintă, în ciuda întunericului şi a distanţei de casă. Nu reacţionase la sunetul arcului meu, pentru că a făcut-o în aceeaşi clipă în care am dat drumul săgeţii. Şi-a aruncat torţa într-o parte şi a păşit în direcţia cealaltă. Şi-a salvat viaţa prin această mişcare, dar a fost prea târziu ca să-mi evite săgeata cu totul. Am auzit cum vârful a străpuns lemnul scutului şi, după geamătul său, mi-am dat seama că a trecut şi prin cămaşa de zale.

— *Acum,* Fret! am spus.

Fret a slobozit săgeata, apoi am tras şi eu o a doua săgeată înspre corpul masiv, care căuta să se ascundă în beznă. Am ştiut că am ratat amândoi, pentru că nu am mai auzit nici un strigăt.

O vreme nu s-a mai întâmplat nimic. Apoi, vocea căpeteniei atacatorului, acum şi mai răguşită din cauza furiei şi a durerii, a strigat în noapte:

— Voi, de-acolo! O să vă pun la frigare ca pe şobolani!

Apoi le-a spus oamenilor săi:

— Daţi foc la casă!

Patru bărbaţi de lângă ateliere s-au arătat privirii noastre. Fiecare ţinea un arc cu o cârpă aprinsă în vârful săgeţii. Au tras, iar flăcările au zburat prin întuneric, asemenea unor stele căzătoare. Le-am auzit lovind acoperişul din stuf de deasupra noastră.

— Cunosc vocea aia, a spus Harald. Dar cine-i?

— Harald, nu avem timp! a strigat Ulf.

A închis uşa din faţă şi a barat-o.

— Pădurea este mai aproape de uşa staulului decât dacă o luăm pe aici. Trebuie să încercăm să ieşim pe acolo.

Fuioare de fum începeau deja să se strecoare prin stuf.

— Şi cu el ce facem? am întrebat, arătând înspre fermierul rănit – acum aproape inconştient – care se sprijinea de peretele casei, de după uşă.

— Nu-l putem căra cu noi, a răspuns Ulf. Ne-ar încetini prea mult. Tot ce putem face este să nu-l lăsăm să ardă de viu.

Şi-a scos cuţitul, s-a lăsat pe vine lângă bărbatul rănit şi i-a tăiat gâtul cu o mişcare iute.

Animalele din staul ţipau şi gemeau de frică. Rolf a apărut la intrarea dintre staul şi partea principală a casei, strigând:

— Acoperişul de deasupra noastră arde. Încep să cadă scântei. Dacă paiele din grajd încep să ardă, animalele o vor lua razna.

— La staul! a spus Harald. Vom folosi animalele ca pe un scut, atâta vreme cât le vom putea stăpâni.

În staul, caii se agitau şi dădeau din picioare în ţarcurile lor. Găinile zburau înnebunite, lovindu-se de oameni, de animale şi de pereţi. Deasupra noastră, o gaură se deschisese în acoperiş, focul mistuindu-i marginile, iar stuful aprins cădea în ţarcul oilor. Rolf şi-a aruncat pelerina peste el şi a stins flăcările.

Staulul se umplea repede cu fum. Mă usturau ochii şi

tuşeam ori de câte ori inhalam aer. Mă temeam că, dacă mai stăm mult timp în fum şi flăcări, voi fi copleşit de groază, ca şi animalele.

— Halfdan! m-a strigat Harald. Caii sunt prea înfricoşaţi ca să ne fie de folos. Deschide uşa şi dă-le drumul afară. Atacatorii vor crede că pe spinările lor se află oameni şi vor ieşi din ascunzişuri ca să-i oprească. Dacă fac aşa, tu şi Fret să omorâţi cât de mulţi puteţi.

Ulf şi cu mine am ridicat buşteanul greu care bara uşa staulului, iar Ulf l-a dus înapoi, acolo unde Harald şi ceilalţi stăteau lângă oi. De îndată ce am deschis uşa, săgeţile au început să ţâşnească din întuneric. Unul dintre cai a fost lovit şi a scos un urlet de durere şi de groază.

Rolf a deschis porţile ţarcurilor. Caii nu trebuiau îndemnaţi. Împingându-se şi lovind, au pornit afară, pe uşa staulului.

Aşa cum prevăzuse Harald, patru sau cinci bărbaţi au ieşit din ascunzători, pornind spre ei. Fret l-a doborât pe unul care se îndepărta de copaci, cu coarda arcului pe jumătate întinsă. Altul, alergând înspre cai, a aruncat o suliţă, lovind primul animal în spatele umărului. Săgeata mea l-a străpuns pe acest atacator, în timp ce calul se prăbuşea la pământ. Ceilalţi războinici s-au întors şi au fugit spre ascunzători, dar am reuşit să-l mai învinge pe unul cu o săgeată, nimerindu-l în spate chiar când se apropia de copaci.

Staulul era acum plin de fum şi tot mai mult stuf aprins cădea în jurul nostru de pe marginile găurii tot mai mari din acoperişul de deasupra. Am rămas aproape de uşă, încercând să inhalez aer de afară. Un cocoş cu penele în flăcări a zburat pe lângă mine şi s-a izbit de perete.

— Halfdan, la mine! a strigat Harald.

El şi Ulf prinseseră bara uşii de la staul de gâturile a doi boi, ca pe un jug de mari dimensiuni. Între cele două animale uriaşe era destul spaţiu cât să stăm în picioare.

— Vom folosi boii ca pe un scut, atât timp cât vor

rezista, a spus Harald. Dacă putem să ajungem la o aruncătură de suliţă de copaci, apoi fiecare dintre noi va alerga. Poate că în întunericul pădurii unii dintre noi vor scăpa.

Ne-am strâns în spaţiul dintre cele două animale. Mi-am rulat pelerina şi am pus-o pe un umăr, astfel încât să-mi atârne pe piept şi pe spate. Apoi mi-am scos cingătoarea şi am prins-o din nou, peste capetele pelerinei rulate, strângând-o bine de corp. Poate avea să mă protejeze un pic. Sabia, pe care nu o scosesem încă din teacă, îmi atârna la cingătoare, în partea stângă. Şi tolba cu săgeţi îmi atârna în acea parte, de şnurul trecut peste umărul drept. La şoldul drept aveam pumnalul pe care mi-l dăduse Harald cu doar câteva ore înainte. Mi-am atârnat scutul în spate şi i-am strâns bine cureaua, apoi mi-am luat poziţia între boi, cu arcul în mână şi cu o săgeată pregătită.

— Să pornim! a strigat Harald.

Rolf, în capătul fortăreţei noastre cornute, a izbit coastele boilor cu patul sabiei, iar animalele apatice au pornit spre ieşire, în timp ce noi mergeam pe vine, între ele. Rolf şi unul dintre fermieri s-au aşezat lângă picioarele dinapoi ale animalelor, mergând cu spatele, cu scuturile aşezate astfel încât să ne apere de atacurile cu foc.

Odată ajunşi afară, am tras cu lăcomie aer curat. Întregul acoperiş al casei era acum în flăcări. Vâlvătăile înalte luminau zona prin care ne mişcam, prefăcând noaptea în zi, şi urlau asemenea unei bestii furioase. În spatele nostru, oile, încă prizoniere în ţarcurile lor, behăiau jalnic.

Nici n-am părăsit bine staulul, că săgeţile au început să ţâşnească dintre copaci, înfigându-se în spinarea boului aflat mai aproape de pădure. Bietul animal gemea la fiecare impact, dar continua să meargă.

Nu-i puteam vedea pe arcaşii care trăgeau în noi, dar îmi dădeam seama de unde veneau săgeţile. Strigându-l pe

Fret să facă şi el ca mine, am lansat o săgeată de după gâtul boului, înspre pomi, şi m-am ascuns repede, înainte ca săgeţile lor să mă găsească. La a treia săgeată, am fost răsplătit cu un strigăt de durere dinspre copaci.

Fret, care rămăsese ascuns între cele două animale, a părut încurajat de izbânda mea, s-a ridicat şi şi-a scos arcul. Chiar atunci, o săgeată a trecut prin spatele boului şi i-a străpuns gâtul. Fret s-a bălăbănit niţel, apoi a căzut, înecându-se în propriul sânge şi strângând săgeata în mână. Am păşit peste trupul chircit de durere, în timp ce grupul nostru mergea mai departe.

Rolf m-a prevenit:

— Vin din spate!

Am privit peste umăr şi i-am văzut pe războinici încercuind colţul casei în fugă. Trebuie să fi fost atacatorii din faţa clădirii.

— Jos, Rolf! am ţipat.

Când s-a lăsat pe vine, am tras pe deasupra lui şi l-am doborât pe luptătorul din faţă, înfigându-i o săgeată în piept. Cei doi din spatele lui şi-au azvârlit suliţele, apoi s-au ascuns după scuturi. Atunci am mai aruncat o săgeată, fără să ţintesc. A căzut între ei.

Ambele suliţe fuseseră aruncate înspre boul din partea mai îndepărtată de pădure. Animalul nu fusese rănit până acum. O suliţă l-a nimerit în pulpă şi ar fi ajuns până la noi, dacă Rolf nu ar fi prins-o în scut. Fusese azvârlită cu putere, iar vârful străpunsese placa subţire din lemn a scutului, ieşind prin spate. Cealaltă suliţă s-a arcuit în sus şi a căzut în spinarea boului, chiar dincolo de grumaz. Vietatea a urlat de durere şi am auzit strigăte de bucurie din spatele nostru.

Am pus încă o săgeată în arc, dar ceva a căzut cu putere peste mine, din spate, aruncându-mi-o din arc. Am privit cu furie peste umăr şi am văzut un chip de mort. Unul dintre fermieri, cu o săgeată ieşindu-i din ceafă, se prăbuşise peste mine. Avea ochii larg deschişi, iar gura

căscată îi exprima uluirea. I-am dat corpul la o parte, care a lunecat pe lângă mine, la pământ.

Boul lovit căzuse în genunchi gemând, iar sângele îi curgea din nări şi din gură. Tovarăşul lui se oprise, legat fiind de celălalt prin buştean. Şi el era rănit grav. Mai mult de o duzină de săgeţi i se înfipsese în corp. Nefericita creatură a scos un oftat prelung, apoi picioarele s-au frânt sub ea.

În lumina casei care ardea am văzut că pădurea din apropierea noastră era plină de războinici inamici. Feţele albe li se zăreau printre copaci şi frunze, iar coifurile străluceau la lumina pâlpâitoare. Pentru moment, nu atacaseră, dar săgeţile continuau să zboare spre noi. Ne-am lăsat pe vine, ne-am lipit unii de alţii între trupurile animalelor şi ne-am strâns sub scuturi, astfel încât săgeţile să nu ne poată nimeri.

Deşi în clipa aia eram teferi, eram prinşi în capcană şi mai puţini decât duşmanii noştri. Nici unul dintre cei care veniseră cu noi de la ferma din Sud nu căzuse încă, deşi Odd era rănit la un picior. Dintre fermierii de aici – luptători mai puţin încercaţi decât oamenii lui Harald – doar trei mai trăiau. De îndată ce atacatorii noştri se reaşezau suficient ca să lanseze un atac ordonat, soarta noastră era pecetluită.

În spatele nostru, începuseră să se adune războinicii care veniseră din faţa casei. Păream osândiţi.

— Vor ataca în curând, Harald, a spus Ulf. Din ambele direcţii. Iar noi am mai rămas doar nouă.

Şi-a întors capul în ambele părţi, supraveghind zona.

— Acolo, în dreapta, a spus el, arătând cu degetul. Vezi zidul acela scund din piatră, dintre păşune şi câmpuri? Vom încerca să ajungem acolo. Se vor aştepta să pornim spre pădure, pentru că este mai aproape. Zidul e în partea cealaltă, dar, dacă ajungem la el, vom putea lupta acoperiţi în timp ce ne retragem. În plus, capătul zidului ajunge în pădure.

Harald s-a aplecat lângă mine şi mi-a şoptit la ureche:

— Nu cred că vom ajunge la zid. Dacă va veni momentul în care îţi voi spune să fugi, trebuie să faci întocmai. Fugi cât de repede poţi şi nu te mai uita în urmă.

— Nu! M-am împotrivit eu. Tu eşti fratele meu. Voi rămâne şi voi lupta cu tine. Dacă murim, vom muri împreună.

— Cineva trebuie să supravieţuiască pentru a ne răzbuna, a spus Harald. Dacă reuşeşti să ajungi în pădure, nu vor mai da de tine. Nimeni nu stăpâneşte codrul mai bine decât tine. Trebuie să faci asta pentru mine. Pentru noi toţi. Supravieţuieşte şi răzbună-ne!

Ulf, care auzise schimbul de replici, a încuviinţat din cap.

— Halfdan, nu este nici o ruşine în ceea ce îţi cere Harald. Voi muri mai uşor, ştiind că cineva va trăi şi va plăti sângele nostru cu sânge. Acum pune-ţi arcul deoparte şi pregăteşte-ţi sabia şi scutul. Vom lupta corp la corp de acum încolo.

În ciuda îndemnurilor lui Ulf, nu mi-am lăsat arcul. Dacă izbuteam să ajung în pădure, aveam nevoie de el. În schimb, mi-am desprins scutul şi l-am apucat de mâner cu mâna dreaptă, în care aveam şi arcul, scoţând sabia cu mâna stângă.

Ne-am ridicat ca unul şi am început să alergăm spre zid, rămânând cât mai grupaţi. Odd nu prea putea, din cauza rănii şi, după scurt timp, s-a prăbuşit în urma noastră. Arcaşii din ambele grupuri şi-au ţintit săgeţile asupra lui. A fost lovit de două ori, în picior şi în spate, şi doborât la pământ. Am privit în urma mea, pe când alergam. Încerca să se ridice, când primul dintre urmăritorii noştri l-a ajuns din urmă şi i-a vârât un topor în spate.

Dacă i-am fi avut de înfruntat doar pe atacatorii din pădure, poate am fi reuşit. Alergam în partea cealaltă şi nu ne-ar fi ajuns la timp. Duşmanii care veniseră dinspre casă

erau însă mai aproape. Cinci dintre cei mai iuţi ne-au ieşit în faţă dintr-o parte şi au încercat să ne ţină calea, când eram la o aruncătură de suliţă de zidul care ne-ar fi apărat.

Ne-am izbit de ei în fugă. Rolf, care scosese suliţa ce îi străpunsese scutul, a aruncat-o înspre războinicul cel mai apropiat. Bărbatul şi-a ridicat scutul, oprind arma, dar atunci Harald a lovit cu Biter, tăindu-i picioarele de deasupra genunchilor. Fără să se oprească, Harald a ridicat din nou sabia şi a ciopârţit braţul înarmat al unui luptător care stătea lângă tovarăşul lui căzut.

Un războinic înalt, cu coif, dar fără cămaşă de zale, şi-a fluturat sabia spre mine. Lăsându-mi arcul să cadă, am îngenuncheat şi mi-am ridicat scutul deasupra capului, oprindu-i lovitura, apoi mi-am împuns sabia în faţă, sub marginea scutului său, înfigându-i-o în vintre. S-a îndoit ţipând şi s-a prăbuşit la pământ, cu mâna pe rană, în timp ce eu mă ridicam din nou în picioare.

Şi Ulf omorâse un duşman, dar, trimiţându-şi oamenii să ne vină de hac, însă trezindu-se ucişi de noi, cei cu care ne luptaserăm câştigaseră timp pentru ca restul urmăritorilor noştri să ne ajungă din urmă. S-au aruncat asupra noastră asemenea unei haite de lupi, hăcuind şi înjunghiind din toate părţile. În câteva clipe, Lover şi ceilalţi trei fermieri au fost doborâţi.

— Halfdan, stai lângă mine! mi-a strigat Harald.

Rolf a căzut – o suliţă îi străpunsese gâtul şi un picior aproape îi fusese retezat de o sabie. Harald părea în mai multe locuri în acelaşi timp, răsucindu-se şi întorcându-se. S-a avântat în dreapta, cu Biter în faţă, apoi şi-a înfipt sabia într-un războinic din spatele lui şi alţi doi atacatori au fost astfel înfrânţi. Scutul lui se mişca de parcă ar fi avut viaţă, blocând, parând şi întorcând lovituri. Tot timpul Biter îşi făcea apariţia din spatele lui, ciopârţind mâini, tăind picioare şi braţe, ţinându-ne duşmanii departe. Lama ei, mânuită de Harald, şuiera prin aer, acum roşie de sânge, în toate părţile.

— Ulf, dă-mi o mână de ajutor! a strigat el şi a pornit din nou spre zid, încercând să-şi croiască drum.

Alţi trei urmăritori ne ocoliseră şi stăteau acum în faţa noastră, unul lângă altul, ţinându-ne calea. Harald s-a prefăcut că atacă spre stânga, apoi l-a lovit pe războinicul din mijloc. Bărbatul a parat şi a lovit la rândul lui, dar Harald plecase deja, lăsându-se în jos şi dându-se înapoi, în timp ce luptătorul din dreapta îşi împingea suliţa spre el.

În timp ce războinicul din stânga lui încerca să-l nimicească pe Harald, mi-am înfipt sabia în pieptul lui, dar cămaşa de zale a respins lovitura şi vârful a alunecat. Şi-a împins scutul, şi capătul lui mi-a izbit încheietura mâinii, azvârlindu-mi sabia. Războinicul şi-a ridicat propria sabie deasupra capului şi s-a năpustit asupra mea. Mi-am luat scutul cu o mişcare neîndemânatică. Mi-am ferit capul, dar lama a trecut prin marginea scutului meu şi m-a dezechilibrat. Picioarele mi-au alunecat în iarba însângerată şi am căzut. Mi-am aruncat mâna înapoi, ca să nu cad cu totul pe spate, şi am dat peste arc. Zăcea în iarbă, acolo unde îl lăsasem. L-am ridicat şi am înfipt vârful ascuţit în ochiul luptătorului, care tocmai îşi scotea sabia din scutul meu şi o ridica pentru a lovi din nou.

Bărbatul a ţipat şi s-a dat înapoi, nimerind peste luptătorul de lângă el. Atunci, Harald a sărit din nou în faţă, tăind picioarele bărbatului teafăr, apoi a ridicat sabia şi i-a vârât-o în gură, lăsându-şi scutul jos pentru a se apăra de un atac. Unul s-a dat înapoi, scuipând sânge şi dinţi. Harald a pornit spre dreapta, împingându-şi scutul în faţă, ca să întâmpine o altă suliţă aruncată de războinicul aflat acolo. Atunci, a descris cu sabia un arc, i-a tăiat gâtul celui pe care îl rănisem.

— Fugi! a strigat şi m-a ridicat în picioare.

În spatele nostru, bărbaţi cu suliţe îl atacau pe Ulf din trei părţi. I-a ţinut piept unuia, dar ceilalţi doi şi-au înfipt suliţele în el şi au continuat să înainteze. Ulf şi-a fluturat

sabia spre ei, dar în zadar, căci a căzut la pământ. Când am luat-o la fugă, luptătorul care mai rămăsese între noi şi zid şi-a ridicat sabia asupra capului lui Harald. Lovitura i-a azvârlit coiful. Harald s-a prăbuşit în genunchi, uluit, dar a ridicat-o pe Biter şi i-a secerat picioarele.

Harald se legăna, stând în genunchi, iar eu m-am oprit şi m-am întors cu faţa spre el. Ochii noştri s-au întâlnit pentru o clipă. Mi-a spus din nou, de data asta şoptit:

— Fugi!

Când m-am întors şi am luat-o la goană, un val de atacatori s-au năpustit asupra lui Harald din spate, punându-l cu faţa la pământ. Trei au trecut pe lângă el, urmărindu-mă.

Am avut noroc, pentru că nici unul dintre ei nu avea suliţă. Fugind, mi-am azvârlit scutul spre cel mai apropiat dintre ei. Acesta s-a dat într-o parte şi nu a fost lovit, dar astfel am reuşit să câştig câţiva paşi preţioşi.

Eram mai tânăr şi mai iute decât duşmanii care mă urmăreau şi nu eram împovărat de armură sau scut. Frica mă făcea să fiu încă şi mai rapid. Doi dintre urmăritori au rămas repede în urmă. Al treilea, cel înspre care îmi aruncasem scutul, reuşea să ţină pasul cu mine, fără să avanseze, dar şi fără să piardă teren. Pe când ne apropiam de zidul din piatră, am apucat o săgeată din tolba de la şold. Am depăşit zidul scund dintr-o săritură. Când am ajuns pe pământ, de partea cealaltă, m-am întors şi am pus săgeata în arc. Nu aveam răgaz să ţintesc, pentru că urmăritorul era aproape lângă mine. De-abia am avut timp să trag, dar am reuşit să nimeresc. Săgeata i se înfipsese în pântece, atunci când sărise zidul, cu sabia ridicată ca să mă doboare. M-am dat într-o parte, iar el a căzut dincolo de mine, nedumerit, apoi s-a prăbuşit la pământ, gemând.

Alţi adversari porniseră după mine, dar se aflau încă la distanţă. Primii doi se apropiau de zid acum şi au iuţit pasul când şi-au văzut camaradul la pământ. M-am lăsat pe vine în spatele zidului şi, cât am putut de repede, am

scos săgeţi din tolbă şi am tras trei, una după alta. Două şi-au nimerit ţintele – cei aflaţi cel mai aproape. Ce-a de-a treia a ţâşnit spre cei din spate, care alergau. Bărbatul la care a ajuns săgeata s-a apărat cu scutul, dar împreună cu cei din jurul său s-a oprit şi s-a lăsat pe vine, ascunzându-se în spatele scuturilor. Se aflau destul de aproape de mine să le văd ochii strălucind deasupra scuturilor, chiar şi în întuneric.

Am pus o altă săgeată în arc şi am strigat:

— Cine vrea să fie următorul?

Se pare că nici unul nu voia să moară, căci bărbatul pe care îl nimerisem a început să se dea înapoi, ascuns după scut, îndepărtându-se cât mai mult de arcul meu. După o clipă, ceilalţi au făcut la fel.

Netrebnicul pe care îl nimerisem în timp ce se năpustea asupra mea zăcea la pământ lângă mine, gemând şi blestemând. L-am înjunghiat în gât cu vârful ascuţit al arcului, acolo unde gâlgâie sângele, chiar sub piele. Viaţa îl părăsea în şuvoaie roşii. Mi-am smuls săgeata din trupul lui şi am luat-o la pas, pe vine, ascuns de zid, spre întunecimea pădurii din capăt.

10. Fuga lui Halfdan

Cei care veniseră după mine mă urmăreau de la depărtare, dar nu s-au străduit să mă prindă. Le era frică de arcul meu. Când am ajuns la capătul zidului şi am dispărut în pădure, au întors spatele şi li s-au alăturat camarazilor lor.

Am rămas în picioare, la câţiva paşi de copaci, ascuns printre umbre, şi am privit scena îngrozitoare din faţa mea. Cadrul din lemn şi pereţii din cherestea ai casei ardeau, iar flăcările luminau pământurile. Acolo unde zăceau trupurile lui Harald şi Ulf, precum şi pe câmp, unde căzuseră luptători, erau acum grupuri de duşmani prădând cadavrele, asemenea unor câini care se luptă pentru oase, luând armurile, armele şi chiar hainele.

Căpetenia lor a apărut din spatele casei în flăcări, strigându-i pe oamenii săi şi făcându-le semne cu braţele. Deşi se afla la o distanţă măricică de mine, am înţeles de ce vocea lui i se păruse atât de cunoscută lui Harald. Coiful şi masca pe care le avusese mai devreme pe faţă dispăruseră acum, scoţând la iveală coama sălbatică de păr negru şi barba. Căpetenia atacatorilor era Toke.

La început, inima şi mintea mi s-au oprit în loc. Am stat acolo, trăgându-mi suflarea după alergătură şi încercând să înţeleg ce se întâmplase. Totuşi, acum amorţeala începea să dispară. Îmi simţeam inima – întreaga fiinţă – umplându-se de ură. *Toke!* În acea clipă l-aş fi omorât cu mâinile goale şi cu dinţii, bucurându-mă să simt gustul sângelui său. Dar nu puteam face nimic. Depărtarea era prea mare pentru arcul meu. Şi, dacă aş fi ieşit din pădure şi aş fi încercat să îl atac, nu aş fi putut ajunge la el din cauza oamenilor săi. M-ar fi doborât, iar moartea lui Harald ar fi rămas nerăzbunată. Eram neputincios în furia mea. Dar acum măcar ştiam pe cine trebuia să ucid!

Credeam în zeii danezilor. Credeam că există, cu toate că nu mă rugasem niciodată la ei. Îmi părea că nesocotesc dorinţele oamenilor – chiar şi pe cele ale oamenilor de seamă. Întotdeauna mă îndoisem că aud măcar rugile sclavilor. De când eram slobod, nu mă preocupasem să învăţ cum să le vorbesc zeilor. Puţine fiinţe omeneşti se gândesc să le mulţumească atunci când soarta le zâmbeşte. În schimb, mulţi caută ajutorul în ceruri când totul pare pierdut. Dar, deşi nu ştiam cum să fac, în noaptea aceea m-am rugat. Mi-am întors gândurile şi inima spre Odin şi i-am căutat ajutorul pentru că el, ştiam, era zeul răzbunării şi al morţii.

Stejarii sunt sacri pentru Odin, măcar atât ştiam. El fusese prins cu o suliţă de un stejar, cândva, şi atârnase acolo vreme de nouă zile, dar supravieţuise. Prin suferinţa lui, câştigase pentru zei şi pentru oameni cunoaşterea poeziei şi a runelor. Ştiam că, drept amintire a chinului îndurat de dragul fiinţelor omeneşti, jertfele către Odin se agaţă de crengile stejarilor.

La marginea pădurii se afla un stejar falnic. Trunchiul său nu putea fi cuprins nici de trei bărbaţi cu braţele întinse. Am îmbrăţişat copacul, cu faţa lipită de scoarţa lui tare, şi i-am vorbit, dorindu-mi ca gigantul adormit al codrului să se trezească, să mă audă şi să-mi poarte rugăciunile către Odin.

— Tată Odin, am spus, ascultă-mi jurământul şi dă-mi puterea şi voinţa să-l îndeplinesc!

Am rostit fiecare cuvânt încet şi clar, în caz că vorbele oamenilor erau greu de înţeles pentru un copac.

— Jur să-i răzbun pe fratele meu, Harald, şi pe Ulf, Rolf şi Aidan, şi pe toţi ceilalţi care au murit împreună cu ei astă-noapte! Jur să-i măcelăresc pe Toke şi pe toţi cei care l-au ajutat! Ajută-mă, Tată Atotputernic! Dăruieşte-mi această răzbunare. Fă ca inima mea să nu aibă linişte până când jurământul nu-mi va fi îndeplinit!

Nu aveam nici o jertfă pe care s-o atârn de crengile

copacului. Am luat pumnalul pe care mi-l dăduse Harald şi mi-am tăiat palma. Când a început să curgă sânge, am lipit mâna de copac, să se îmbibe coaja.

Am simţit o adiere rece pe obraz. O briză trecuse brusc, vestind zorii, şoptind printre pomi. Deasupra mea, frunzele măreţului stejar foşneau, iar crengile trosneau şi se legănau. Copacul mă auzise – eram sigur – şi avea să-i spună lui Odin jurământul meu.

Afară, pe câmp, oamenii lui Toke au început să tragă cadavrele spre casa arzândă şi să le arunce înăuntru. În timp ce ei erau ocupaţi cu groaznica îndeletnicire, m-am strecurat afară din pădure şi am trecut pajiştea, mişcându-mă pe vine, prin fuioarele de ceaţă care se lăsau peste pământ, odată cu ivirea zorilor. Ajuns la pădurea din capăt, mi-am croit drum până în locul cu arborii cei mai apropiaţi de casă, în spatele latrinei. Din pâlcul acela trăseseră duşmanii atâtea săgeţi ucigaşe spre noi, atunci când încercaserăm să scăpăm din staul.

Fiind întuneric, m-am împiedicat de un cadavru. Era unul dintre arcaşii lui Toke, pentru că un arc zăcea alături de el, şi o tolbă cu săgeţi îi era agăţată de umăr. În beznă şi nedumerire, trebuie să fi fost uitat de camarazii săi. Provizia de săgeţi îmi scăzuse mult – mai aveam doar opt –, aşa că am luat săgeţile din tolba lui, plus pe cea care îi străpunsese pieptul şi care era a mea.

La marginea pădurii, m-am întins cu faţa în jos lângă un buştean căzut printre copaci, mi-am pus pelerina peste mine şi am acoperit-o cu frunze uscate. Dacă te uitai, nu eram tocmai bine ascuns, pentru că pământul era răvăşit în locurile de unde luasem frunzele. Dar eram ferit de ochii oricui privea copacii de la depărtare. Speram ca, la răsăritul soarelui, Toke să-mi dea prilejul să-l omor.

Pesemne că m-a răpus oboseala, pentru că m-a trezit brusc zgomotul cailor. Încă era dimineaţa devreme. Am aruncat un ochi pe sub pelerină şi am văzut un grup mare

de bărbaţi înarmaţi, pe cai, apropiindu-se de drumul pentru căruţe. În faţa mea, casa arsese cu totul. Nu mai rămăseseră decât şiruri de cioturi, flăcări mici sclipind încă deasupra lor, luminând zidurile. Era tot ce mai rămăsese din buştenii măreţi care susţinuseră temelia casei şi sprijiniseră acoperişul. Iar înăuntru nu mai erau decât movile de cenuşă fumegândă şi lemn ars. Uitându-mă dincolo de ruine, am văzut că *Armăsarul Mării,* vasul lui Toke, era acum ancorat în crevasă.

Am privit cum fuioarele de fum se ridicau din rămăşiţe, din şase puncte, risipite apoi de briza dimineţii care bătea dinspre apă. Tot în ruine zăceau viaţa şi visurile mele. Pentru scurtă vreme fusesem om liber, fermier şi războinic – aşa cum mă visam când eram sclav. Fusesem chiar crescut şi recunoscut ca fiu al unei căpetenii. Tot pentru scurtă vreme, cunoscusem căldura şi bucuria unei familii iubitoare. Pentru o singură noapte, proprietatea şi casa fuseseră ale mele şi păşisem pe pământurile al căror stăpân eram. Acum nu mai eram nimic. Rămăsesem doar o umbră care se ascundea printre copaci, asemenea unei creaturi sălbatice, sperând într-o răzbunare.

Căpetenia le-a făcut semn călăreţilor să se oprească şi ei au stat pe loc. Toke, chemat de un grup de oameni de-ai săi, s-a apropiat dinspre vas. Nici el şi nici vreunul dintre tovarăşii săi nu purta armură ori scut. Aveau la ei doar armele personale, băgate în teci sau prinse la brâu. Când s-a apropiat, Toke şi-a ridicat mâinile, cu palmele în sus, ca să arate că vine neînarmat şi paşnic.

Am căutat un moment prielnic. Mă gândeam să îl ucid acum. Dar în van. Intenţionat sau nu, Toke rămânea înconjurat de oamenii săi.

Căpetenia călăreţilor nu purta coif. Avea capul strălucitor, fără păr în mijloc, dar părul grizonant îi atârna în cozi groase pe spate, iar barba cenuşie era stufoasă şi lungă. Purta o cămaşă din zale scurtă, fără mâneci, şi avea scut. Era înarmat cu o suliţă lungă şi o sabie care îi atârna

la brâu, într-o teacă. Chiar dacă părea în vârstă, nu era nici o îndoială că le putea folosi pe amândouă.

— Eu sunt Hrodgar, căpetenia satului de acolo, de jos. Tu cine eşti? Ce s-a întâmplat aici? a întrebat el.

— Au atacat bandiţii, a răspuns Toke. Au dat foc casei şi i-au omorât pe oamenii de la fermă. Am văzut cerul luminat de flăcări, dar am sosit după ce se întâmplase ticăloşia, însă am ajuns la timp cât să ne răzbunăm puţin.

Conducătorul sătenilor a dat din cap către un războinic de lângă el. Bărbatul şi-a strunit calul şi a înconjurat casa încet, într-un cerc tot mai mare, aplecându-se în şa şi privind cu atenţie pământul.

— Bandiţi spui? a întrebat bătrânul. Nu am auzit de bandiţi pe aici. De ce aş înghiţi povestea şi nu aş crede că tu şi oamenii tăi aţi făcut asta?

— Hrodgar, nu mă recunoşti? Sunt Toke, fiul lui Hrorik. Ferma este a tatălui meu.

Hrodgar s-a aplecat în faţă şi l-a studiat pe Toke, apoi s-a lăsat înapoi în şa, mormăind.

— Pe ciocanul lui Thor, ai crescut cât un urs! Totuşi, te recunosc. Cum merg lucrurile cu Hrorik şi fratele tău, Harald?

Toke a scos un oftat zgomotos.

— Aşadar, veştile nu au ajuns până aici. Hrorik a fost rănit de moarte într-o bătălie, în timpul unui atac în Anglia, la începutul anului. Harald l-a adus înapoi, ca să-l înmormânteze aici, pe pământul danezilor.

S-a auzit un murmur printre călăreţi, iar Hrodgar a spus:

— Urâte veşti, într-adevăr. Hrorik a fost o mare căpetenie, îndrăgită de oamenii din zona Limfjord.

— Mă tem că mai sunt şi alte veşti proaste, a spus Toke. Oamenii mei şi cu mine ne-am întors de curând dintr-un atac în Anglia şi am sperat să ne odihnim aici după călătorie. Ne-am aşezat tabăra pentru seară, la o oarecare distanţă în jos de Limfjord, dar, în timpul nopţii,

am văzut focul strălucind pe cer şi am venit să vedem ce se întâmplă. Am găsit casa în flăcări şi nici unul dintre bandiţi nu era de găsit.

Toke s-a întors şi a făcut un semn spre un grup de bărbaţi care stăteau în spate, lângă ateliere. Aceştia au venit în faţă, trăgând după ei un om care se zbătea şi ale cărui mâini erau legate la spate. A început să strige cu un accent care mi se părea ciudat. Unul dintre oamenii lui Toke l-a lovit, reducându-l rapid la tăcere.

— Ce voia să spună? a întrebat Hrodgar. Nu i-am înţeles cuvintele.

— Asta pentru că este un englez saxon, a răspuns Toke şi mi-am dat seama că trebuie să fie unul dintre prizonierii pe care Toke îi capturase în Anglia. Limba lor este ca a noastră, dar sună diferit din cauza felului în care pronunţă cuvintele. L-am capturat pe omul ăsta în lupta cu bandiţii. Părea să fie căpetenia lor. După părerea mea, este un sclav fugar.

— Iar ei? a întrebat Hrodgar, arătând cu suliţa.

Pentru prima dată am văzut un şir de cadavre întinse în iarbă, dincolo de ruinele casei, lângă ateliere. Ştiam că oamenii lui Toke aruncaseră morţii noştri în clădirea arzândă. M-am gândit că erau stârvurile oamenilor lui Toke pe care îi uciseserăm noi.

— Ăştia sunt ceilalţi bandiţi pe care i-am omorât, a spus Toke. A fost o luptă crâncenă. Trei dintre propriii mei oameni au fost măcelăriţi şi mai mulţi, răniţi.

Hrodgar s-a uitat la *Armăsarul Mării,* apoi la bărbaţii din jurul lui Toke.

— Doar trei dintre ai tăi au fost ucişi? a întrebat el. Atunci, călătoreşti cu un echipaj mititel.

— Am pierdut suflete în Anglia, a răspuns Toke, ridicând din umeri.

Călăreţul trimis de Hrodgar s-a întors în galop.

— Pe pământ s-a vărsat mult sânge, a spus el. Se pare că cei dinăuntru au încercat să scape din staul, folosind

boii drept scut. Când animalele au căzut, s-a iscat o luptă în direcţia zidului dintre pajişte şi câmpuri. Cea mai aprigă înfruntare a avut loc la o aruncătură de suliţă de zid. Cred că mulţi au murit acolo, deşi, după sângele de pe jos, cel puţin unul a pierit de cealaltă parte a zidului.

Hrodgar l-a privit pe Toke bănuitor. Toke a ridicat din nou din umeri.

— Habar n-am ce s-a întâmplat, a zis el. Nu eram aici. Când am sosit cu ai mei, cadavrele fuseseră mutate de bandiţi şi aruncate deja în foc.

— Mai este un loc în care a curs mult sânge, a adăugat cercetaşul. Aici, lângă ateliere, e mult sânge pe jos.

— Ştiu despre ce e vorba, a explicat Toke. Acolo ne-am luptat cu bandiţii şi i-am măcelărit pe cei pe care îi vedeţi.

— Ai zis că mai ai alte veşti urâte, l-a zorit Hrodgar.

Toke a arătat spre englezul ţinut de cei doi.

— Vezi ce cămaşă de zale poartă? Ce margine din piele fină are la gât şi la mâneci? Am recunoscut-o, este cămaşa fratelui meu, Harald. Şi mai e şi asta, a adăugat, luând o sabie pe care unul dintre oamenii săi o ţinuse în mână.

A scos lama din teacă puţin şi i-a arătat-o lui Hrodgar.

— Este sabia lui Harald, fără îndoială. O numea Biter. Ticălosul ăsta o mânuia când l-am pus la pământ.

Hrodgar părea zguduit.

— Nu ştiam că Harald era aici. Am fi venit din sat, ca să-l salutăm respectuos. Şi cum este cu putinţă să fi călătorit de la o asemenea distanţă, de la proprietatea din Sud? Nu văd alt vas în afară de al vostru.

Toke a arătat înspre ţărm.

— Vezi barca aceea de pe plajă? O recunosc. Este cea mai mică barcă a *Vulturului Roşu.* Cu ea trebuie să fi venit Harald. Poate că a sosit de abia ieri-seară şi s-a gândit să te viziteze astăzi, dar soarta nu i-a mai îngăduit.

Hrodgar şi-a scuturat capul cu tristeţe.

— Chiar că este o veste rea! Odată cu Harald, a murit ultimul membru din familia sa. Şi au fost cu toţii bărbaţi

extraordinari, într-adevăr. Nu vreau să te jignesc, Toke, a adăugat Hrodgar, căci pari să devii un bărbat grozav şi tu. Dar sângele lui Hrorik nu curge şi în venele tale.

Toke a clătinat uşor din cap.

— Nu sunt jignit şi îţi mulţumesc pentru cuvintele tale, ele îmi fac cinste. Într-adevăr, neamul lui Hrorik, fiul lui Offa, urmaşul lui Gorm, a avut o soartă cruntă, care şi-a găsit sfârşitul astăzi cu moartea lui Harald.

Minciunile curgeau cu atâta uşurinţă din gura lui Toke. Aş fi vrut să strig că neamul lui Hrorik nu se isprăvea aici, că eu trăiam şi că eram fiul lui. Dar nu puteam. Dacă aş fi făcut asta, aş fi murit imediat de mâinile oamenilor lui Toke şi nu mă îndoiam că el putea ticlui alte minciuni pentru a desluşi ce aş fi spus şi de ce m-ar fi ucis. Dar, într-o bună zi, aveam să rostesc acele cuvinte. Într-o zi, aveam să i le spun lui Toke şi apoi aveam să îl omor.

Hrodgar s-a răsucit în şa înspre oamenii săi şi a spus cu voce puternică:

— Vom ridica o movilă peste cenuşa casei, în cinstea lui Harald Hroriksson şi a celor care au căzut aici, alături de el. Mâine după-amiază, după ce îndeplinim această sarcină, vom da un ospăţ în amintirea lor aici.

S-a întors apoi spre Toke.

— Cu îngăduinţa ta, la înmormântare, îl voi dărui pe prizonierul vostru ca jertfă de sânge zeilor şi morţilor.

Toke a încuviinţat din nou.

— Mai este ceva, a spus el. Unul dintre bandiţi a scăpat. L-am văzut fugind în pădure. Am prins trei dintre caii de la fermă şi vreau să-mi trimit trei oameni, toţi buni arcaşi, ca să-l vâneze. Ai tăi cunosc locurile. Ţi-aş rămâne îndatorat dacă m-ai putea ajuta.

Hrodgar s-a întors spre cercetaş, care părea să aibă în jur de patruzeci de ani. Avea o faţă lungă, subţire, un nas ascuţit şi ochi pătrunzători. Barba castanie era tunsă scurt, iar părul, ceva mai deschis, era dat pe spate şi strâns la ceafă cu un şnur de piele.

— Acesta este Einar, a spus Hrodgar. Este cel mai priceput la urme din satul nostru. Poate să citească o urmă de pe pământ mai bine decât citesc majoritatea oamenilor runele. Îl voi trimite şi pe Kar, a adăugat el, arătând spre alt călăreţ. Este cel mai iscusit arcaş al nostru. Einar, vei lua cei doi câini ai mei. Ceea ce nu văd ochii tăi vor găsi nasurile lor.

— E un om foarte primejdios, a spus Toke. Este foarte bun la mânuirea arcului. Săgeţile lui mi-au ucis trei oameni şi au rănit mulţi alţii.

— Îl vom vâna cu câinii şi cu cinci bărbaţi înarmaţi cu arcuri, a răspuns Hrodgar. Pentru un singur fugar, ar trebui să fie suficient.

Şi-a ridicat tonul, vorbindu-le alor săi:

— Acum ne întoarcem în sat. Trebuie să vestim moartea lui Harald Hroriksson şi să le spunem femeilor să înceapă pregătirile pentru datini.

Sătenii s-au întors şi au plecat. Hrodgar şi-a strunit şi el calul, dar, înainte să pornească, a vorbit din nou cu Toke.

— Mă voi întoarce mai târziu, în această dimineaţă, cu oameni, ca să începem să ridicăm movila. Ai tăi ne pot ajuta. Mai multe mâini vor isprăvi treaba mai repede. Einar şi Kar vor aduce câinii. Spune-le oamenilor tăi să fie gata. Cu cât mai curând încep vânătoarea, cu atât mai repede se vor apropia de radă.

A dat pinteni calului şi a plecat după ai lui. Ultimul dintre ei deja trecea pârâul.

Încrezător că Hrodgar era destul de departe să nu audă, Toke s-a întors spre unul dintre ai săi, care îi stătea alături.

— După ritual, vom porni vasul spre proprietatea din Sud. Dacă nu aţi prins băiatul şi nu l-aţi omorât până atunci, o luaţi călare spre Sud şi vă alăturaţi nouă după ce vă duceţi sarcina la îndeplinire.

După plecarea sătenilor, am renunţat la ideea de a-l omorî pe Toke acum. Chiar dacă aş fi izbutit, aş fi fost ucis

de oamenii lui câteva clipe mai târziu. Toke nu făcuse asta singur. Toţi ai lui fuseseră părtaşi. Voiam să plătească toţi. Doar rămânând în viaţă îi puteam răzbuna pe Harald şi pe cei care muriseră împreună cu el. Avea să fie o vânătoare îndelungată, dar am jurat că, la sfârşit, îi voi nimici pe toţi.

Trebuia să mă străduiesc să rămân în viaţă zilele următoare. Aveau să mă hăituiască cinci oameni înarmaţi cu arcuri şi ajutaţi de câini. Ei erau călare. Eu eram pe jos. Ei aveau provizii. Eu nu aveam nimic şi trebuia să-mi găsesc mijloacele de a supravieţui în pădure, în timp ce fugeam. Soarta îmi era potrivnică. Singurul meu avantaj era îndemânarea de pădurar şi de arcaş. Mi-era frică, o frică îngrozitoare. Mă întrebam dacă un cerb sau un mistreţ urmărit de vânători şi de câini simţea aceeaşi spaimă pe care o simţeam eu acum.

Mi-am spus că nu sunt un animal şi că nu trebuie să fac ca jivinele. Luptând orbeşte, mânat de teamă, aveam să mor. Trebuia să-mi înving temerile, altminteri, nu puteam supravieţui. Trebuia să mă bizui pe puţinul pe care îl aveam şi să mă descurc. Mă mai încredeam şi în speranţa că Odin îmi auzise rugăciunea şi jurământul şi nu-şi va întoarce spatele de la dorinţa mea de a-i răzbuna pe Harald şi pe ceilalţi.

După poziţia soarelui, trecuse bine de miezul zilei când am auzit, la distanţă, lătratul câinilor care mă căutau. Mă întrebam, în timp ce alergam de-a lungul urmelor de animale, prin umbrele copacilor, cum le dăduse Toke mirosul meu câinilor. Nu se potrivea cu povestea pe care o născocise pentru a le arăta sătenilor locul prin care intrasem în pădure. Îi spusese lui Hrodgar că lupta de pe câmp avusese loc înainte ca el şi oamenii lui să sosească şi că se luptaseră cu bandiţii între atelier şi ţărm.

Poate că oamenii lui Toke găsiseră teaca goală pe care o aruncasem. Sau coiful. Renunţasem la amândouă noaptea trecută, când căutasem pentru prima dată

adăpostul copacilor, la capătul zidului de piatră. De teacă nu aveam nevoie, fără sabie, şi mă temeam că sclipirea coifului m-ar fi putut da în vileag atunci când m-aş fi apropiat de casa în flăcări. Armele aveau mirosul meu şi erau suficiente pentru a asmuţi câinii prin pădurea din spatele casei, în căutarea mea. Mă întrebam dacă animalele sau cercetaşul cu ochi de vultur, Einar, aveau să descopere locul în care stătusem ascuns, ascultând minciunile lui Toke pentru Hrodgar. Mă mai întrebam dacă primul, dându-şi seama cât de aproape mă aflasem, va simţi vreun pic de frică. Oare un om ca Toke ştia ce e frica? Îmi doream să ştie. Îmi doream să ştie că moartea este pe urmele lui. Voiam să se simtă neliniştit ori de câte ori trecea pe lângă un pâlc din pădure şi să se întrebe dacă mă ascund în întuneric, aşteptând un moment prielnic să trag cu arcul în el.

Cu soarele drept călăuză, am pornit spre miazăzi şi spre apus. Ştiam din călătoria noastră în susul coastei că mai multe râuri se vărsau în mare din pământurile de la sud de Limfjord. Trebuia să rămân pe uscat, departe de coastă, astfel încât apele pe care le întâlneam în drumul meu să fie aproape de izvor şi cât mai înguste cu putinţă, pentru a le putea traversa. Nu mă puteam lăsa prins lângă malul unui râu pe care să nu-l pot trece din pricină că e prea mare.

Când îmi croiam drum prin pădure, ori de câte ori dădeam peste un pârâu, oricât de mic, mergeam prin apă multicel, chiar dacă mă abătea de la calea mea. De câte ori câinii îmi pierdeau urma, câştigam timp şi distanţă faţă de cei care mă hăituiau, căutând să dea din nou de urma mea.

S-a lăsat întunericul, iar urmăritorii se aflau încă departe în spate, judecând după lătrăturile câinilor. Nu mai mâncasem de la ospăţul dat în cinstea răposaţilor. Pentru că aveam burta goală, noaptea trecută mi se părea departe. Eram recunoscător că mă ghiftuisem cu bucatele

minunate pe care le pregătiseră Aidan şi Tove. Îmi părea rău de resturile pe care le lăsasem în strachină, pentru că mă simţisem prea plin ca să mai pot înghiţi.

Nu credeam că duşmanii mei aveau să-şi continue urmărirea pe întuneric. La adăpostul copacilor, era o beznă ca tăciunele. Aveau nevoie de torţe ca să poată înainta cu o oarecare viteză, dar ele i-ar fi luminat, prefăcându-i în ţinte, dacă se lăsa cu încleştare.

Şi eu înaintam încet din pricina întunericului. După ce am căzut a treia oară – împiedicându-mă de o rădăcină –, m-am dat bătut. Oricum, trebuia să mă odihnesc. Luptasem într-o bătălie în noaptea de dinainte – prima la care luasem parte –, apoi mă ascunsesem toată ziua de urmăritori, când mergând, când fugind, ritm în care străbătusem kilometri întregi, păstrându-mi suflul şi puterea. Acum eram istovit. Efortul mă lăsase fără vlagă, iar durerea resimţită din cauza morţii lui Harald îmi secătuise spiritul. Dacă nu mă opream, riscam să fiu prea obosit ca să mai gândesc limpede. Şi nu îmi îngăduiam să fac vreo greşeală.

În noaptea aceea, am dormit înfăşurat în pelerină, căutând căldură şi ascunziş sub o grămadă de frunze care fuseseră bătute de vânt şi adunate lângă trunchiul unui uriaş arbore căzut. Pământul era rece şi tare. De fiecare dată când bătea vântul, frunzele care mă acopereau fremătau şi tresăream, temându-mă că urmăritorii mă ajunseseră din urmă.

M-a trezit în toiul nopţii un animal care adulmeca în preajmă. Cu grijă şi cât de încet am putut, am tras marginea pelerinei şi am dat la o parte frunzele din faţa mea.

După ce m-am mişcat, am auzit un urlet puternic, răguşit. În faţa mea – la nici şase paşi depărtare – se afla un lup gri, măreţ. Mă simţise după miros şi ajunsese la frunze. În spatele lui, în cerc, cu faţa spre mine, ceilalţi lupi din haită.

Mi-am adus aminte de ce îmi spusese Harald când îmi arătase mormintele strămoşilor noştri, şi anume că lupii îl omorâseră pe primul din neamul lui Hrorik care se stabilise lângă Limfjord. Mă întrebam dacă lupii aveau să-l ucidă şi pe ultimul din neam, în această pădure întunecată. Soarta mi-ar juca o festă răutăcioasă, ceea ce ar fi fost pe placul ursitoarelor.

Îmi slăbisem arcul când mă culcasem, ca să se odihnească şi el. Dacă haita se hotăra să mă atace acum, mă puteam apăra doar cu pumnalul.

Căpetenia lor nu s-a mişcat. A continuat să stea în faţa mea, cu capul lăsat în jos, cu blana ridicată şi zburlită, mârâind şi privindu-mă precaut. Corpul îmi era încă sub pelerină şi stratul de frunze, dar mirosul meu îi spunea că o fiinţă mârşavă se ascundea în faţa lui: un om.

Blana lupului era alunecoasă şi părea bine hrănit. Iarna fusese blândă, iar cerbii erau peste tot. Ştiam că lupii nu mănâncă oameni decât în vremuri de mare foamete. Pe de altă parte, oamenii nu obişnuiesc să doarmă în pădure, fără foc.

Brusc, m-am ridicat în genunchi, răvăşind frunzele, şi am urlat la el. În acest timp, mi-am luat arcul şi am îndreptat vârful ascuţit înspre lup. Era prea departe. De fapt, voiam doar să-l sperii, nu să-l lovesc, pentru că altfel s-ar fi năpustit asupra mea.

Lupul a fost iute: s-a dat înapoi câţiva paşi, apoi a rămas acolo ghemuit, urlând mai tare. Am urlat din nou la el cu o voce – speram eu – ameninţătoare. Când am rămas faţă în faţă, amândoi căutând un semn de slăbiciune sau de atac, am ridicat uşor arcul în faţă, l-am sprijinit de genunchi şi l-am acordat.

Am scos o săgeată din tolbă, am pus-o pe coardă şi am simţit cum încep să-mi recapăt încrederea. Chiar dacă eram singur, eram om din nou. Aveam puterea de a omorî de departe. M-am ridicat încet, ca să privesc lupul de sus – un om privind un animal. Când am făcut asta, s-a mai dat

înapoi un pas şi a urlat mai tare. Eu m-am oprit din urlat şi i-am vorbit căpeteniei:

— Tu eşti căpetenia celor ca tine, i-am spus. Ai înţelepciunea necesară să îi conduci. Condu-i acum departe de primejdie.

Ţineam arcul în faţa mea.

— Ştii cum sunt oamenii. Ştii că asta este puterea morţii, care loveşte repede şi de departe. Dacă tu şi ai tăi atacaţi, eu aş putea muri, dar te voi omorî pe tine mai întâi. Tu şi cu mine nu avem nimic de împărţit. Ia-ţi haita şi pleacă!

Căpetenia lupilor stătea ghemuită în faţa mea, urlând, cu colţii dezveliţi. Mă întrebam dacă puteau înţelege vorbele oamenilor. În spatele lui, o femelă păşea neliniştită înainte şi înapoi, în faţa celorlalţi lupi, care acum stăteau nemişcaţi, pe vine, privind. Îmi doream să se hotărască. Aveam nevoie să mă trezesc, să-mi concentrez gândurile astfel încât să trag destul de rapid, dacă sărea. Dar prin minte îmi treceau tot felul de gânduri. Trebuia să fac rost de apă. Iar foamea îmi dădea de furcă. Începeam să mă întreb ce gust are carnea de lup.

S-a întors deodată şi a dispărut tăcut în întuneric, împreună cu haita.

După ce au plecat, am început să tremur. M-am aşezat pe spate, sprijinit de trunchi, încercând să-mi adun gândurile şi curajul. Poate, mi-am spus, era un semn de la Odin. Poate ar trebui să capăt încredere. Oare lui Odin nu i se spunea „cel care hrăneşte lupii”? Ca zeu al războiului, nu umplea el câmpurile de luptă cu hrană pentru lupi, vulpi şi corbi? Poate că trimisese lupii după mine în seara aceasta ca să-mi dea de înţeles că îmi auzise jurământul şi că mă sprijinea. Aceste gânduri m-au liniştit, chiar dacă nu credeam în ele pe de-a-ntregul.

Ştiam că nu aveam să mai dorm în noaptea aceea. Mi-am adunat puţinele lucruri pe care le aveam şi am pornit din nou prin pădure. Trebuia să-mi astâmpăr foamea cât

mai curând.

Cu puţin timp înainte de răsăritul soarelui, am dat de râu şi, cu o săgeată pregătită, am cutreierat malurile, în căutare de vânat.

În ceasurile gri de dinainte să se crape de ziuă, am ajuns la o cotitură a râului. Cândva, în trecut, un stejar mare, ale cărui rădăcini crescuseră sub cursul apei, căzuse peste râu, din cealaltă parte. Din nămolul care-şi făcuse culcuş printre ramurile falnicului copac, în partea de sus a trunchiului, prinsese formă o insulă, de la mijlocul râului şi până aproape de malul unde eram eu. Pesemne că arborele se prăbuşise cu multă vreme în urmă, căci în locul acela crescuseră iarbă, tufe, ba chiar şi puieţi.

Pe când priveam din spatele unui desiş de pe mal, două raţe, care petrecuseră noaptea dormind împreună în iarba grasă de pe marginea insuliţei, şi-au întins aripile şi au pornit clătinându-se spre uscat. Una a căzut atinsă de săgeata mea, iar cealaltă a scăpat, zburând pe deasupra apei şi dând sfoară-n ţară printr-un măcănit.

Vârful măreţului copac era pe malul pe care mă aflam. Asemenea coastelor unui schelet de pe care carnea a dispărut de mult, resturile crengilor ieşeau la întâmplare din trunchi. Rămăsese doar miezul cel gros din fiecare ramură. Capetele crengilor – toate rămurelele, nuielele şi frunzele moarte – putreziseră de mult.

Folosind trunchiul ca pe un pod, am trecut râul până la insulă şi mi-am încetat postul negru. Am jupuit pieptul raţei şi, la un foc mic, arzând doar două sau trei vreascuri o dată, ca să nu fac fum, am perpelit carnea până când a fost destul de pătrunsă. Am păstrat picioarele raţei pentru masa următoare.

După ce am mâncat, am amuşinat puţin insula şi împrejurimile. Mintea mea urzea un plan.

În acea parte a râului dinspre care venisem, acolo unde căzuseră vârful semeţului stejar, ramurile copacilor şi câţiva bolovani peste care ele se prăbuşiseră ridicaseră

trunchiul destul de mult deasupra apei, astfel încât curgerea râului nu fusese oprită. Cu toate că în mijloc trunchiul şi nămolul puseseră piedica aceea, un canal adânc şi lin curgea între insulă şi celălalt mal.

În partea îndepărtată a râului, un mănunchi de rădăcini încurcate căzuseră în apă împreună cu trunchiul. Vreme îndelungată râul trebuie să fi încremenit acolo, pentru că, de la marginea insulei şi până în capătul rădăcinilor, fundul apei fusese acoperit cu nămol. Astfel apa ajungea doar până la glezne şi niciodată nu urca mai mult de genunchi. Am ieşit şi am privit dincolo de rădăcini. În cele din urmă, şuvoaiele învolburate tăiaseră un canal îngust în jurul rădăcinilor schimonosite, iar râul curgea pe lângă ele, acum din nou egal, chiar dacă nu atât de adânc, de larg sau de iute precum canalul de sub vârful copacului, de cealaltă parte a insulei.

Între rădăcini şi malul de aici era un singur loc sigur unde puteai pune piciorul şi nu era mai mare de un metru şi jumătate. Copacul era un pod natural peste râu, pe care un om îl putea trece pe jos, dar nu şi călare. Am ridicat privirea şi am văzut altceva. Din pricina râului sau a ploii, cu timpul, pământul de sub trunchi se măcinase. Mi-am dat seama că ceea ce părea umbra rădăcinilor şi pământul de deasupra era, de fapt, o deschidere. M-am strecurat acolo şi am văzut o gaură destul de mare cât să stea ghemuit un om în ea şi nu l-ar fi văzut nimeni în afară de cel care găsea intrarea chiar dedesubt.

Într-o clipă mi-a fost clar întregul plan. Pădurea sau Odin – sau amândoi – îmi dădea o şansă. Dacă eram isteţ şi îndrăzneţ, îmi puteam reduce dezavantajele. Pentru o scurtă vreme aveam să fiu vânător în loc de vânat. Dar ştiam că trebuia să mă mişc iute, dacă voiam să întind o capcană, căci aveam multe urme de lăsat.

Am coborât din gaura de sub rădăcini şi am mers prin apa joasă până la insulă. Pentru ca planul să meargă, era esenţial ca nici o urmă de miros să nu ducă la

ascunzătoarea mea.

Am urcat pe copacul căzut şi m-am întors la malul de unde pornisem. Am alergat cât m-au ţinut picioarele şi plămânii la locul de unde venisem prima oară spre râu. De acolo am continuat în josul râului. Când câinii şi urmăritorii mei aveau să găsească zona pe unde am ajuns la râu, urmau să descopere că drumul meu ducea în ambele părţi, de-a lungul malului râului. Speram ca acele două urme să-i facă să creadă că a trebuit să caut în ambele direcţii un loc pe unde să pot trece apa. Trebuia să-i despart pe membrii grupului, să-i fac să pornească spre ambele părţi. Ştiam că nu îi pot doborî pe toţi odată.

Pesemne că m-a ajutat spiritul râului. Nu departe, în aval, am dat peste ape puţin adânci, până la mijlocul unui stat de om, acolo unde râul se mişca încet, ape ce puteau fi trecute prin vad. Am lăsat urme clare pe mal, pentru ca urmăritorii să le vadă, mi-am scos hainele şi, ţinându-le sus, împreună cu armele, am trecut râul. Odată ajuns pe malul celălalt, m-am îmbrăcat şi am început să alerg prin pădure, de-a lungul apei, în sus. Privind printre copaci, am ajuns într-un loc de unde puteam vedea buşteanul cel mare. Acolo m-am întors şi am lăsat o urmă care ducea departe de râu, în adâncul pădurii. Nu mai aveam prea mult timp, pentru că deja auzeam câinii lătrând şi urlând în depărtare. Nu pătrunsesem în inima codrului, eram cam la două-trei aruncături de săgeată, când am găsit un fir de apă curgătoare. Cum nu mai puteam pierde vremea cu urme înşelătoare, m-am oprit acolo. Am mers înapoi cu grijă ori de câte ori dădeam de pământ moale, în care rămâneau urme. Astfel am străbătut din nou cărarea pe care o făcusem.

Când m-am apropiat de locul în care urma-capcană se întorcea de la râu şi pornea spre pădure, am ştiut că am dat de ce era mai greu în planul meu. Acum trebuia să las urma falsă şi să ajung la insulă, dar trebuia să mă asigur că urmăritorii vor fi conduşi de câini departe de râu, în

inima pădurii. În apropiere de locul în care mă întorsesem şi o luasem printre copaci, am urinat lângă o tulpină. Speram ca mirosul puternic să atragă copoii şi să-i îndepărteze de drumul meu adevărat. Apoi am făcut cale întoarsă până când am ajuns în punctul în care am luat-o înapoi şi am pornit înspre adâncimile pădurii.

Prinzându-mi o piatră de picior, ca să nu las semne în pământ, am ţopăit cât mai departe de urmele pe care le lăsasem. Noua urmă, cea adevărată, începea la aproape un metru şi jumătate de cea veche. Era tot ce puteam face într-un timp atât de scurt. Ştiam că duşmanii aveau să-mi găsească cea de-a doua urmă, în cele din urmă. Nu puteam decât să sper ca atunci să o interpreteze greşit şi să nu îşi dea seama ce făcusem. Ca să-i zăpăcesc şi mai rău, la marginea râului, m-am întors cu spatele la apă şi mi-am înfipt picioarele în mâl, făcând nişte urme adânci şi clare. Nădăjduiam că oricine le-ar găsi ar crede că am sărit de pe copac pe mal, peste deschiderea îngustă a râului, dincolo de rădăcinile arborelui.

Stând din nou pe o piatră, ca să nu las urme care să-mi dezvăluie adevăratul drum, am sărit până la deschiderea de pe mal, până la rădăcini, m-am urcat peste ele, am străbătut trunchiul şi am alergat până în locul în care puteam face un salt pe insulă.

Câinii se auzeau tot mai tare acum. După sunet, cred că se aflau în punctul unde primele mele urme ajungeau la râu şi se despărţeau. M-am rugat la Odin, cerând victorie asupra duşmanilor mei.

Brusc mi-am dat seama că lătratul unui câine se auzea tot mai departe, în timp ce sunetele scoase de celălalt se apropiau. Urmăritorii mei o apucaseră pe căi diferite. Până aici planul meu dăduse roade.

Mişcându-mă iute, am legat un capăt al unei corzi de arc, pe care o aveam de rezervă, de vârful unui arbust, care creştea în pământul nisipos al insulei. Lăsându-mă pe vine în spatele unor tufişuri aflate la câţiva paşi depărtare,

am tras de coardă până când copăcelul s-a îndoit, apoi am prins capătul firului de pământ, sub picior. Am luat cinci săgeţi din tolbă şi le-am înfipt în faţă, apoi am aşezat-o pe a şasea în arc.

Câinele a apărut din spatele desişului unde, în zori, mă ascunsesem şi zărisem raţele. S-a ivit dintr-odată şi m-a speriat, întrucât cerceta urmele în tăcere, scoţând mici scâncete atunci când pornea în sus şi în jos, cu nasul în pământ, urmărindu-mi mirosul. A alergat de colo-colo pe mal, adulmecând pământul. Apoi s-a ridicat, punându-şi labele din faţă pe trunchiul copacului şi a lătrat cu putere. Descoperise locul pe unde mă urcasem prima dată pe trunchiul căzut, ca să trec râul, în dimineaţa aceea.

Câteva clipe mai târziu, au apărut doi călăreţi. Unul era omul lui Toke, iar celălalt era un sătean pe nume Kar. Amândoi aveau săgeţi în arcuri şi erau pregătiţi. M-am uitat la primul şi mi-am concentrat privirea până când am zărit chiar locul în care îi bătea inima ticăloasă.

Am dat drumul corzii de sub picior, iar arbustul s-a ridicat. Amândoi erau pricepuţi. Săgeţile lor au trecut prin crengi. Dacă un duşman s-ar fi ascuns printre frunzele lui, acum ar fi fost mort.

M-am ridicat. Prima săgeată l-a nimerit pe omul lui Toke drept în piept. Kar a scos o a doua săgeată din tolbă şi se pregătea să o potrivească în arc, dar săgeţile mele se aflau chiar în faţa mea şi, în plus, eram mai iute. Cea de-a doua lovitură a mea a trecut pe lângă piciorul lui şi săgeata s-a înfipt aproape până la pene în pieptul calului.

Bidiviul lui Kar s-a dat înapoi, iar el şi-a scăpat arcul, căci a dat să prindă hăţurile, încercând să-şi păstreze echilibrul ca să nu cadă. Câinele, care mă văzuse ridicându-mă, a sărit pe trunchiul copacului şi a pornit spre mine.

Nu-i prevăzusem asaltul. Am smuls o a treia săgeată şi am tras îndată, în timp ce animalul sărea. Aproape l-am nimerit, lovindu-l într-o parte cu o secundă înainte să cadă

peste mine şi să mă dărâme pe spate. Stătea peste mine, arătându-şi colţii lungi. Apoi, cu un mârâit, s-a întors să muşte săgeata care îl nimerise. Asta mi-a salvat beregata de dinţii lui. I-am apucat grumazul cu ambele mâini şi i-am dat capul pe spate. L-am ţinut aşa, cu mâna stângă îngropată în blana groasă, în timp ce cu dreapta îmi scoteam pumnalul. I-am vârât lama în piept de mai multe ori, până a murit.

L-am pierdut din ochi pe Kar când am căzut atacat de câine. Oare mă aştepta acum, cu arcul pregătit, în caz că apăream iar? Nu zăream nimic la marginea râului. Rămânând jos, am ieşit de sub stârvul copoiului, mi-am găsit arcul şi am pregătit o săgeată. Am ridicat o piatră şi am aruncat-o într-un tufiş, la câţiva paşi depărtare, apoi m-am ridicat cu arcul pregătit, în căutarea duşmanilor.

Omul lui Toke zăcea la pământ fără suflare. Calul său fugise. În spate, armăsarul lui Kar căzuse şi prinsese piciorul stăpânului dedesubt. Îl vedeam cum loveşte şi împinge bidiviul mort cu braţele şi cu celălalt picior, încercând să-l dea la o parte.

Mi-am adus aminte de rugăciunea către Odin. O auzise şi îmi dăruise izbânda. Un zeu care îi ascultă pe oameni şi răspunde la rugăciunile lor merita mulţumiri. Mi-am luat pumnalul şi am deschis burta câinelui mort. Am căutat înăuntru până i-am găsit inima şi am scos-o. Am agăţat-o ca pe o ofrandă de sânge în crengile arbustului pe care îl folosisem ca să-mi derutez duşmanii. Corbii, solii lui Odin, aveau să o găsească acolo, am sperat eu.

Pe mal, Kar striga după ajutor. Mi-am strâns armele, mi-am curăţat mâna de sânge în apa râului, apoi am trecut podul-copac şi m-am apropiat de locul unde zăcea prins sub greutatea calului. Voiam să îl omor. Mă vânase şi m-ar fi ucis fără milă. Aveam o săgeată pregătită în arc.

S-a sprijinit într-un cot şi a apucat o secure mică în cealaltă mână. Când m-am apropiat, şi-a dat braţul înapoi, de parcă ar fi fost gata să arunce. Era un gest curajos, dar

nu avea cum să-mi învingă săgeata. Ştia prea bine. Vedeam cum conştientizează moartea şi îi citeam frica în ochi.

Spaima lui m-a mişcat şi a potolit furia care clocotea în mine. El nu făcea parte din tagma lui Toke. Nu era un ucigaş. Era un sătean, care fusese prieten cu Harald şi Aidan multă vreme. Credea că îl hăituieşte pe cel care le venise de hac acestora.

— Aruncă securea, i-am spus. Uşor, dar repede şi te las să trăieşti. Am de făcut nişte lucruri şi nu vreau să se arunce cu securea în mine. Nu mă face să te omor. Nu vreau.

— De ce aş avea încredere în tine? m-a întrebat Kar, iar vocea îi tremura de teamă. Eşti un bandit şi un ucigaş.

— Nu sunt nici una, nici alta, i-am răspuns. Dar nu am timp să mă cert cu tine acum. Gândeşte-te la un lucru: dacă aş fi vrut să te omor, aş fi putut să o fac până acum, fără să încerc să te conving să renunţi la armă. Gândeşte-te la locul în care am ţintit dinspre tufiş. Crezi că a fost o întâmplare? Puteam să te omor pe tine în locul calului. Nu am nimic de împărţit cu oamenii din sat. Doar cu Toke şi ai lui.

Am minţit când am spus că am lovit calul intenţionat, dar el nu trebuia să ştie. Mă privea cu atenţie, de parcă ar fi încercat să-mi citească în ochi. M-am întrebat ce căuta şi ce a găsit. Orice ar fi fost, trebuie să-i fi părut suficient.

Kas a aruncat securea la picioarele mele. Era o secure mică, atât unealtă, cât şi armă, şi m-am hotărât să o păstrez. Am ridicat arcul lui şi pe cel al omului lui Toke. Le-am ciopârţit pe amândouă cu securea. Am lăsat corzile şi am luat săgeţile bune din tolbe, punându-le în a mea. Am distrus restul.

La omul lui Toke am găsit o pungă din piele, plină cu pâine şi carne de porc sărată, precum şi o butelcă din piele în care era apă. Am mai găsit mâncare şi în sacul de pe şaua calului lui Kar şi l-am pus lângă pungă, apoi le-am

săltat pe umăr, împreună cu butelca.

Kar mă privise tăcut.

— Ai păţit ceva la picior când a căzut calul peste el? l-am întrebat.

— Da. Îl simt de parcă ar fi rupt.

— Asta e bine, am spus. Când vor găsi calul celui ucis, foloseşte-l ca să te întorci în sat. Nu este războiul tău. Spune-i asta şi lui Einar.

Kar a tresărit.

— Cum de-i ştii numele? m-a întrebat.

Nu am răspuns.

— Iar când te duci în sat, i-am mai spus, ţine minte aceste cuvinte, ca să i le transmiţi lui Hrodgar. Limba mieroasă ascunde o inimă întunecată. Toke nu este demn de încredere. Neamul lui Hrorik nu s-a stins.

Mi-am dat seama că nu îl puteam lăsa pe Kar să le spună celorlalţi încotro o luam. Am pornit spre el cu securea în mână. În ochi i s-a citit din nou frica.

— Ai spus că nu mă vei omorî, s-a împotrivit el.

Am întors lama securii, astfel încât îmbinarea să vină în faţă.

— Nu te voi omorî, i-am răspuns. Dar trebuie să dormi o vreme.

Apoi l-am lovit în cap.

Auzeam tropotul cailor în depărtare. Voiam să las un mesaj pentru oamenii lui Toke. Nu învăţasem să citesc runele sau să le scriu, dar cunoşteam câteva semne. Ştiam runa „haegl”, pentru că Harald îşi scrijelise numele pe uşile patului-cabină de acasă şi îmi aminteam forma primei litere. M-am lăsat pe vine lângă cadavrul războinicului lui Toke şi am făcut semnul pe fruntea lui, cu vârful pumnalului. Îl răzbunam pe Harald şi voiam ca oamenii lui Toke să ştie şi să se teamă.

Mi-am băgat pumnalul în teacă, m-am întors şi am fugit de-a lungul buşteanului, coborând pe insulă, şi m-am ascuns în văgăuna de sub rădăcini.

Din gaura întunecată, din măruntaiele pământului, am încercat să-mi închipui cum înaintează vânătorii după sunetele pe care le puteam auzi. Caii s-au apropiat de mal, pe partea unde izvora râul, ieşind din pădure prin locul în care aflaseră, în sfârşit, că îmi părăsisem urmele false, îndreptându-mă apoi spre insulă. Ştiam că nu-i puteam păcăli la nesfârşit, dar îi ţinusem destul timp departe de mine. Veneau în urma câinelui, care lătra din când în când, în timp ce alerga. Am auzit strigăte şi mi-am dat seama că trebuie să fi zărit cadavrele tovarăşilor lor, de partea cealaltă a râului.

Am desluşit vocea lui Einar, cercetaşul din sat, care studia pământul, interpretând urmele pentru însoţitorii săi.

— Vedeţi semnele adânci de aici? Trebuie să fi sărit din capătul copacului până la canalul de aici.

— Dar urmele din pădure nu duc nicăieri, a spus altcineva.

— Poate. Poate că nu. Au fost mai multe urme de cercetat. Cel puţin una dintre ele a fost înşelătoare, lăsată drept capcană, a răspuns Einar. Poate că cele pe care le-am găsit sunt mincinoase şi încă nu am dat de cea adevărată. Nu vânăm un animal fără minte. Este om, şi încă unul deştept. Dacă nu avem grijă, o să ajungem noi vânat în locul lui.

Au pornit în galop de-a lungul malului, fără îndoială întorcându-se la vad, ca să treacă râul din nou şi să ajungă în locul unde fuseseră doborâţi camarazii lor.

De mai multe ori, în timpul după-amiezii, am auzit zgomotul paşilor pe nisipul insulei. O dată am auzit scheunatul unui câine, undeva deasupra capului meu, pe trunchiul copacului, şi o voce chemându-l. Mă întrebam cât de priceput era urmăritorul Einar. Fără îndoială, urmele duceau departe de locul încăierării, arătând drumul pe care îl străbătusem. Oare îşi va da seama că eram încă ascuns prin apropiere?

Şi-au aşezat tabăra pentru noapte pe mal, lângă locul unde căzuseră Kar şi omul lui Toke. O dată mi s-a părut că am auzit glasuri furioase, dar nu am înţeles ce spuneau. Mirosul cărnii fripte plutea peste râu, până în locul în care mă aflam, pitit în vizuina dintre rădăcini, la baza copacului. Îmi lăsa gura apă. Calul mort al lui Kar le asigurase un ospăţ neaşteptat. Eu am avut la cină carne de porc sărată, pâine râncedă şi apă. Era mâncare şi eram recunoscător, căci îmi era foame.

Pe când stăteam ghemuit în vizuina mea câtuşi de puţin primitoare, m-am minunat cât de repede mă transformasem într-un ucigaş. Când Harald mă învăţa să mânuiesc armele, mă întrebam uneori dacă, într-o luptă adevărată, voi avea hotărârea să le folosesc împotriva altcuiva. Când situaţia a cerut-o, am trecut linia fără să stau pe gânduri. De-abia acum înţelegeam că mă schimbasem. Fusesem supus unui test şi îl trecusem. Îmi pătasem mâinile de sânge. Nici măcar nu ştiam sigur câţi oameni omorâsem, pentru că, în timpul atacului de pe proprietate, trăsesem o mulţime de săgeţi spre forme sau zgomote din întuneric. Ştiam însă că, indiferent cât de mulţi ucisesem, nu regretam moartea nici unuia. Mai ştiam, de asemenea, că eram nerăbdător să-i mai omor şi pe alţii. Trebuia să-şi piardă viaţa mulţi pentru ca Harald şi ceilalţi să fie răzbunaţi.

Urmăritorii mei nu au pornit dis-de-dimineaţă, ci au aşteptat să se lumineze de-a binelea. Faptul ăsta m-a făcut să rânjesc. După ziua de ieri, se temeau de o încleştare. Chiar şi după ce au plecat, am rămas ascuns sub rădăcinile copacului căzut. Le întinsesem o capcană. Trebuia să am grijă acum, pentru că puteau recurge la un vicleşug sau îmi puteau întinde, la rândul lor, o capcană pentru a mă prinde.

După ce s-au îndepărtat de tabără, am auzit copitele cailor răsunând pe celălalt mal, venind dinspre vadul din josul râului. Când au ajuns în faţa apei, s-au întors şi s-au

îndreptat spre pădure.

Era o urmă scurtă, dar era singura care ducea departe de locul luptei. Aşa cum sperasem, Einar trebuie să fi crezut că trecusem râul pe copacul-pod şi fugisem în pădure după încăierare, iar apoi intrasem în pârâu, mergând o vreme prin apă, astfel încât câinele să îmi piardă urma. Ştiau că era un şiretlic pe care îl mai folosisem, acela de a deruta copoii. Einar, cei doi oameni ai lui Toke şi câinele au luat-o în sus şi în jos pe malul micului pârâu, căutând semnele pe care le lăsasem în albie şi o nouă urmă de miros. Nu aveam de unde să ştiu cât timp vor căuta până să-şi dea seama Einar că se înşelase. Dar, în cele din urmă, negăsind nici o urmă care să pornească de la pârâu, avea să înţeleagă. Nu aveam timp de pierdut.

Eram gata încă din zori. Am ieşit din ascunzătoare, am intrat în apa mică şi mi-am croit drum spre malul insulei. Aproape ieşisem pe malul nisipos, când ceva m-a făcut să mă opresc. Am rămas acolo ceva vreme, privind în faţă, încercând să înţeleg ce anume mă reţinuse, până când am înţeles. Ceva mă apărase de ceea ce ochii mei nu băgaseră de seamă la început. Poate că spiritul lui Harald sau cel al mamei mele mă veghea.

Cineva, pesemne Einar, luase o creangă şi şterse cu ea toate urmele de pe nisip. Ambele maluri ale râului aveau acum urme care duceau în cele două părţi, dar paşii mei aveau să lase urme noi în nisipul insulei, dovadă că trecusem de curând pe acolo.

M-am întors prin apă până la rădăcini şi, folosindu-le ca pe o scară, m-am urcat pe trunchi şi am trecut până la malul cel îndepărtat. Am lăsat urme ude câţiva metri, de-a lungul trunchiului, sperând că se vor usca înainte de întoarcerea lui Einar şi a celorlalţi. Trecând pe deasupra insulei, am văzut că nimeni nu dăduse jos inima de câine pe care o atârnasem ca jertfă. Doar un om foarte curajos sau un neghiob se atinge de un dar către zei.

Am privit cu poftă spre calul mort când am trecut prin locul în care urmăritorii mei îşi petrecuseră noaptea de dinainte. Îmi lăsa gura apă la carnea proaspătă. Mi-ar fi dat putere, dar mă temeam că, dacă tăiam din cal, ochii atenţi ai lui Einar aveau să-şi dea seama. Fără îndoială, avea să-mi găsească urma curând, dar, cu cât iscodeam mai mult, cu atât înaintam mai mult. Am pornit din nou prin pădure, destul de departe de râu să nu mă vadă nimeni de pe malul îndepărtat, dar destul de aproape cât să urmez cursul apei şi să pot alerga.

În timpul zilei, am trecut pe lângă două ape puţin adânci, acolo unde râul avea vad. La fiecare am lăsat urme pe mal şi am intrat în râu. Am mers o vreme în susul celor două pâraie înainte să mă caţăr din nou pe mal şi să-mi continui drumul pe aceeaşi parte a râului. Speram că fiecare urmă înşelătoare îi va face pe urmăritori să piardă vremea căutând în van pe malul îndepărtat, încercând să dea din nou de semnele paşilor mei. Încleștarea în care fusesem prins avea mai mulţi sorţi de izbândă, dar îi aducea şi pe duşmani mult mai aproape de mine. Voiam să fiu din nou înaintea lor.

De-abia la al treilea vad, la care am ajuns după-amiaza târziu, am traversat râul. Ţinându-mi hainele şi armele deasupra capului, am trecut apa care îmi ajungea până la mijloc. Odată ajuns aproape de malul îndepărtat, am înotat, lăsând curentul să mă poarte în josul apei, până când am ajuns în locul în care gura unui pârâiaş îşi vărsa apele în râu. Ţinându-mi straiele şi armele în sus cu o mână şi folosind-o pe cealaltă, am înotat până la mal, la gura pârâului.

Stând în picioare, în albia râului, m-am îmbrăcat şi, aprinzând nişte crengi, am fript copanele raţei şi le-am mâncat. După-amiaza era pe sfârşite. Eram istovit şi aveam nevoie de un loc în care să mă odihnesc peste noapte. Reuşisem să dau o lovitură bună, dar eram în continuare prada fugind înaintea vânătorilor, care

călăreau şi aveau un câine ca să-i ajute în căutare. Asta mă obosea foarte mult. Trebuia să-mi păstrez avansul câştigat. Dacă mă ajungeau, mă puteau înconjura şi doborî cu săgeţile, în timp ce fugeam să mă ascund, sau mă puteau hăitui din mai multe direcţii, aşa cum fac lupii când omoară un cerb. Oricum ar fi fost, pentru mine ar fi urmat moartea.

Mi-am croit drum prin albia pârâului până la lăsarea serii. Când aproape se întunecase, am zărit un deal, rotund şi ascuţit în vârf asemenea unui sân de femeie, care pornea din pădure. Ieşind din pârâu, m-am târât înspre deal. Pe versanţii lui erau pietre, copaci şi tufişuri. Culmea era aproape golaşă, căci acolo nu erau decât câteva tufişuri şi resturile unui frasin uriaş, care fusese retezat de trăsnet. Tulpina care rămăsese era de două ori mai înaltă decât mine şi stătea în vârful dealului ca o santinelă singuratică, privind pădurea de dedesubt. Resturile copacului erau împrăştiate, asemenea trupului unui gigant doborât, până în cealaltă parte a dealului.

M-am întrebat ce anume îi stârnise măreţului Thor o asemenea furie, încât să cheme tumultul furtunii şi să arunce un fulger care să distrugă copacul. Oare zeii se certaseră între ei, iar Thor îşi vărsase mânia asupra pădurii? Trebuie să se fi întâmplat vara trecută, când copacul avea frunziş bogat, pentru că multe frunze moarte încă mai stăteau prinse de crengi. În partea de sus a trunchiului căzut, ramurile erau încă întregi, dar pe laturi şi în partea de jos fuseseră rupte şi spulberate în cădere, formând un desiş încurcat în jurul tulpinii.

În noaptea aceea am dormit cu spatele lipit de buturuga uriaşă, înfăşurat strâns în pelerină. Eram ascuns de ochii iscoditori de tufişurile din vârful dealului, dar vedeam bine deasupra râului direcţia din care aveau să vină urmăritorii mei.

Când m-am trezit în dimineaţa următoare, am ştiut ce

aveam de făcut. Pesemne că un spiriduş binevoitor îmi şoptise planul, pe când dormeam, căci îl aveam foarte clar în minte când somnul mi-a fugit.

M-am ridicat şi am scrutat pământul şi lemnele din jurul meu. Vârful dealului era destul de înalt ca să pot vedea acoperişul pădurii. Am observat, undeva la distanţă, o zonă fără copaci, întinzându-se până departe. Acolo trebuia să fie un alt râu sau poate un drum. Pentru moment, se afla la îndemână.

Dacă nu cumva se întâmplase deja, urmăritorii mei aveau să descopere locul prin care trecusem râul. După ce lăsasem două urme false, fără îndoială că învăţaseră să caute pe acelaşi mal, în susul râului, ca să vadă dacă urmele se opreau acolo. Negăsind nimic pe mal, aveau să treacă apa şi să caute din nou.

Rămânând în albia râului, pe partea asta, câştigasem timp. Însă Einar era un om al pădurilor şi un urmăritor priceput şi tenace. Nu reuşisem să scap de el până acum şi nici nu mă aşteptasem să izbândesc. Eram sigur că, negăsind urme nici de partea asta a râului, îşi va da seama că m-am folosit de apă ca să-mi ascund mirosul şi trecerea şi vor începe să scotocească de-a lungul malului. Nu puteam să apuc pe alt drum.

Când vânătorii vor fi căutat destul pe acolo, câinele lor va ajunge în locul în care ieşisem din apă şi pornisem spre vârful acestui deal. O va lua pe urmele mirosului meu şi va veni până aici. Altă cale nu era. Acum trebuia să folosesc situaţia în avantajul meu.

Lăsând urme noi pentru copoi, am pornit în jos, pe coasta dealului, de-a lungul trunchiului căzut al frasinului. Am rămas pe partea mai apropiată de râu până când am dat de un loc unde erau mai multe ramuri. Deşi majoritatea lor se rupseseră în cădere, cioturile încă rămăseseră prinse de trunchi, ridicându-l cu câteva palme faţă de sol.

M-am lăsat pe burtă. Împingând cu picioarele şi

târându-mă pe braţe şi pe coate, m-am strecurat prin încrengătura de crengi rupte, până sub trunchi. Când am ieşit, pe partea cealaltă, am folosit securea pe care o luasem de la Kar şi am făcut o gaură lângă tulpină. Lăsându-mă în genunchi, lipit de sol, am descoperit că de acolo nu puteam vedea printre crengi pământul din partea cealaltă. Dacă eu nu vedeam în afară, atunci nici vânătorii nu puteau să vadă înăuntru.

Chiar deasupra locului în care mă târâsem, de sub trunchi pornea o ramură rămasă întreagă, mare cât piciorul meu. Capătul era îngropat în crengile, rupte şi încolăcite.

Am tăiat-o cu securea, dincolo de îmbinarea cu trunchiul. A căzut greoaie în locul din care pornea urma mirosului meu de sub copac. Ea avea să fie ciocanul, iar pământul, nicovala. Am tăiat două bucăţi dintr-o creangă mai subţire, lungi cât braţul meu. Ele aveau să-mi susţină capcana.

Încordându-mă, am ridicat creanga cea groasă şi am proptit-o cu cele două ramuri mai mici peste deschiderea în care mă strecurasem pe sub trunchi. Folosind coarda de rezervă pe care o luasem de la omul pe care îl omorâsem, am legat cei doi suporţi sus, lângă locul în care creanga cea groasă se balansa pe ele, apoi am înnodat firul, făcând un ochi. Am trecut laţul astfel încât să atârne peste gaura de sub trunchi şi am acoperit coarda cu frunze şi crenguţe. Orice fiinţă – om sau animal – care mi-ar fi luat-o pe urme trebuia să-şi treacă gâtul prin laţ ca să iasă de sub copac.

Cu cealaltă coardă am legat trei săgeţi de creanga din capcană, cu vârfurile ascuţite în jos, ieşind de o palmă dedesubt. Nu puteam să risc şi cel prins în capcană să fie doar rănit.

Când am terminat, m-am întors şi m-am târât printre crengile rupte şi învălmăşite, până când am ieşit de sub copac.

Nu aveam de gând să rămân şi să-mi văd roadele

muncii. Plănuisem ca această capcană să le vină de hac unora dintre duşmanii mei, în timp ce eu aveam să-mi continui drumul. Dar câinele şi cei trei oameni înaintaseră liniştiţi, până când ajunseseră la albia râului, în căutarea urmelor. De abia ieşisem dintre ramurile copacului, că lătratul copoiului a risipit tăcerea. Venea de la mică distanţă, dinspre locul prin care ieşisem din apă, noaptea trecută. Lătratul a continuat, câinele urcând sprinten dealul. În spatele lui auzeam strigătele încântate ale vânătorilor şi copitele cailor.

Trebuia să-mi găsesc repede un ascunziş. Am zărit un cedru în apropiere, crengile scunde ajungând aproape de pământ, precum fustele unei femei. O imagine mi-a trecut brusc prin minte: pe când eram copil, speriat de furia şi de ameninţările lui Toke, mă ascunsesem sub fustele mamei. Am alergat la adăpostul crengilor cedrului şi mi-am tras pelerina peste cap. Speram că, ascuns sub pânza gri, puteam trece drept o piatră mare. Dacă supravieţuia, şiretlicul meu nu avea să păcălească nasul copoiului.

Crengile din faţa mea lăsaseră o deschizătură îngustă. Am privit pe acolo şi am încercat să-mi ţin respiraţia.

O clipă mai târziu, trei călăreţi au apărut în vârful dealului. Unul dintre ei, membru al echipajului lui Toke, dădea ordine cu voce tare.

— Tord, coboară de-a lungul copacului, pe acolo! Eu o iau pe aici. Probabil că s-a ascuns jos, printre crengi. Einar, tu uită-te de aici şi zi-ne dacă vezi ceva!

Bărbatul care vorbise şi-a strunit calul în josul dealului, pe partea unde mă aflam. Câinele, pe care îl urmau, se vârâse deja printre crengile din jurul copacului. Deodată a scos un lătrat puternic, apoi a tăcut.

Bărbatul care se afla de aceeaşi parte cu mine purta coif şi o vestă grea, din piele, acoperită cu plăcuţe mici de metal. Avea o sabie prinsă la şold, un scut la spate şi o săgeată pregătită în arc.

— Tord, Einar! a strigat el neliniştit. Vedeţi ceva?

— Eu nu văd nimic! a răspuns Einar din vârful dealului.

— Nu ai auzit câinele lătrând? a întrebat bărbatul pe nume Tord, strigând nevăzut dinspre partea îndepărtată a trunchiului. Trebuie să fie acolo, dacă a omorât copoiul. Ai grijă cu săgeţile lui! Trebuie să dăm foc copacului.

Omul lui Toke se afla acum la doar treizeci de paşi de mine. Dacă ar fi fost Einar, ar fi observat că pământul era răvăşit unde mă târâsem pe sub crengi.

Am recunoscut vesta de piele pe care o purta. Fusese a lui Rolf. Imaginea lui Rolf, trăgând de undiţă în barca ce ne ducea spre miazănoapte, mi-a trecut prin minte. Mă întrebam dacă în Lumea de După se pescuia. Mi-am adus uşor arcul în faţă şi am scos o săgeată din tolbă.

— Einar! a strigat Tord. Se spune că eşti un mare vânător. Ce crezi? Se ascunde în ramurile copacului?

— Cred, a răspuns Einar, că văd doi oameni care din vânători au ajuns vânat.

— Taci, prostule! a strigat omul de lângă mine furios.

Mi-am lăsat pelerina să alunece de pe umeri şi, încă în genunchi printre crengile cedrului, am ridicat arcul. Omul lui Toke privea crengile din jurul frasinului căzut, dar trebuie să fi zărit mişcarea mea cu coada ochiului. Şi-a întors calul spre mine. Am văzut în mijlocul vestei lui Rolf o pată întunecată, pe unde viaţa se scursese din el, din rana de la gât. Omul lui Toke începuse să-şi ridice arcul. Înainte să-l aducă la înălţimea potrivită, am tras.

Distanţa era mică, iar ţinta, uşoară. Când am tras de coarda arcului, am avut de gând să înfig săgeata în mijlocul pieptului bărbatului, să fie o lovitură ucigătoare. Dar, văzând sângele lui Rolf, mi-am schimbat planul. Chiar înainte să dau drumul corzii, am coborât mâna şi am lăsat săgeata să-i străpungă pântecele. Omul a scăpat arcul din mână şi a început să urle de durere, apucând mânerul cu pene al săgeţii, care răsărise brusc din trupul lui.

— Asta a fost pentru tine, Rolf, am şoptit, şi pentru toţi peştii pe care nu îi vei mai prinde niciodată.

Calul lui a luat-o la sănătoasa, dar omul a rămas călare, aplecat şi încă urlând, gonind prin pădure.

Tord, în cealaltă parte a trunchiului, a strigat:

— Alf! Alf! Ce s-a întâmplat?

Am pregătit altă săgeată, aşteptându-mă ca Einar şi Tord să mă încercuiască şi să atace. Spre surprinderea mea, Einar rămăsese nemişcat pe calul lui, în vârful dealului. Am văzut că arcul îi era încă agăţat de umăr. A strigat spre Tord:

— S-a dat o luptă, a spus el. Banditul a fugit în pădure. Alf este rănit. Calul l-a dus în partea aia.

A arătat direcţia în care o luase armăsarul.

— Repede, trebuie să îl prinzi. Este rănit grav.

După cum răsunau copitele, calul lui Tord se îndepărta. Pornise în căutarea celui pe care îl rănisem. Einar stătea încă nemişcat pe armăsarul lui, privindu-mă. Mi-am pus săgeata înapoi în tolbă şi am pornit prin pădure.

11. Einar

Ştiam că acela în care înfipsesem săgeata era grav rănit şi pesemne că avea să moară, iar o rană în burtă nu înseamnă o moarte uşoară. Avea să-şi dea duhul greu, în chinuri. Şi-mi părea bine. Voiam ca Toke şi oamenii lui să sufere pentru crimele lor.

Dacă tovarăşii lui nu îi grăbeau moartea, rănitul era timp irosit. Timp pe care îl puteam folosi ca să mă îndepărtez de urmăritorii mei. Nu am făcut-o. Atitudinea lui Einar în încăierare mă intrigase. Poate că fusese aşa din pricina laşităţii, dar eu nu credeam asta. Din ceea ce văzusem, îmi părea un om pe picioarele lui şi iscusit şi ştiam că Hrodgar îl respecta îndeajuns pentru a-i încredinţa misiunea de a-l vâna pe ucigaşul lui Harald. Un asemenea om nu putea să fie laş.

Cu toate că eram încă doi la unu, bănuiam că numai unul dintre ei era acum duşmanul meu. Dacă era adevărat, nu mai era nevoie să fug. Era timpul să pun capăt vânătorii şi să îl omor pe celălalt om al lui Toke.

Când soarele a început să coboare la orizont, la sfârşitul după-amiezii, umplând pădurea cu umbre, m-am strecurat înapoi în codru, până la locul luptei.

Privind de la depărtare, am văzut că toţi cei trei cai erau priponiţi pe culme. Einar se afla la poalele dealului şi tăia crengi din copacul căzut cu o secure. După o vreme, l-am văzut pe omul lui Toke, Tord, în vârful dealului. Stătea pe vine lângă buturuga frasinului. Din când în când, îşi ridica niţel capul deasupra tufişului din vârf şi privea în jos şi la pădurea de dedesubt, căutându-mă. Dar căuta în van. Eu eram vânătorul acum şi îmi urmăream prada. M-am deplasat prin pădure invizibil şi tăcut ca un lup.

Toată după-amiaza l-am privit pe Einar cum taie crengi

şi le târăşte până în vârful dealului. La căderea nopţii, a aprins un foc uriaş. Imaginea aceea m-a făcut să zâmbesc. Lumina focului îl liniştea şi îl îmbărbăta, dar îl prefăcea în ţintă pentru arcul meu.

Când trecuse bine de miezul nopţii, iar bezna era mai grea ca niciodată şi somnul dădea târcoale pe la pleoapele oamenilor, am pornit pe deal, înspre foc, târându-mă pe burtă, ca un şarpe uriaş. Îmi lăsasem pelerina, punga din piele cu mâncare şi tolba cu săgeţi lângă un copac de la poalele dealului. Aveam cu mine arcul şi patru săgeţi într-o mână, iar pumnalul şi securea se aflau la brâu. Era timpul să pun capăt întregii poveşti.

Tord se aşezase cu spatele la buturugă. Ridicase în jurul său o apărătoare din crengi pe care Einar le târâse până în vârful dealului. Pusese harnaşamentul celor trei cai, plus scutul lui şi cel al omului rănit în faţa peretelui scund alcătuit din tufişuri, ca să întărească apărarea. Doar capul, apărat de un coif din oţel, se arăta din când în când deasupra fortăreţei. Atunci, privea în jur. Era de-ajuns. După ce aveam să mă apropii suficient, aveam să ţintesc acel cap de buturugă cu una dintre săgeţile mele.

Bărbatul pe care îl lovisem zăcea în faţa apărătorii lui Tord, acoperit cu o pelerină, lângă foc. Gemea încet şi, din când în când, scotea câte un urlet pătrunzător. Einar stătea pe scutul său, lângă foc, în partea opusă fortăreţei lui Tord.

Când m-am apropiat de vârf, rănitul a ţipat din nou.

— Gura! s-a răţoit Tord. De ce nu mori odată? De ce nu-l ajuţi să scape de chin?

— E camaradul tău, a răspuns Einar. Este treaba ta. Omoară-l tu, dacă asta vrei.

Tord şi-a ridicat arcul.

— Ucide-l acum! Omoară-l imediat... sau trag în tine!

Einar a chicotit şi a scuipat pe jos.

— Fără mine, singur în pădure, a spus el, cât timp crezi

că o să reziști?

— Vechiul drum militar nu poate fi departe, a răspuns Tord. Când îl găsesc, pot să o iau spre miazăzi. Atunci voi fi în siguranţă...

Dar şi-a coborât arcul şi nu a mai spus nimic.

Einar cioplea o bucată de lemn cu cuţitul. După o vreme, s-a ridicat şi a pus cuţitul în teaca de la brâu.

— Trebuie să mai pun lemne pe foc, a spus.

S-a apropiat de apărătoarea lui Tord şi a tras o ramură groasă cât încheietura unei mâini de bărbat şi lungă cât un braţ de om. A pornit înapoi spre foc. Apoi, brusc, a rotit ramura cu forţă şi iuţime, izbindu-l pe Tord în cap. Coiful acestuia a zburat cât colo. A căzut la pământ, pe o parte.

Grăbindu-se, Einar a îngenuncheat şi a căutat într-o şa, apoi s-a ridicat ţinând un colac de sfoară. A dat apărătoarea din tufiş la o parte, s-a lăsat lângă Tord, acum inconştient, şi i-a legat un capăt al sforii de încheietura dreaptă.

Încă ţinând capătul liber al firului, Einar s-a ridicat, a ocolit buturuga şi a apucat cealaltă încheietură a lui Tord. A tras cu putere şi de ea, şi de sfoară, ridicându-l pe Tord în şezut, apoi l-a priponit de buturugă şi i-a răsucit braţele la spate, astfel încât să rămână întinse aşa. Einar a făcut o buclă în jurul celeilalte încheieturi a lui Tord, apoi a tras de sfoară cu putere până la trunchiul copacului căzut şi a făcut nod acolo.

Einar a început să strângă armele din jurul focului, pe ale sale şi pe ale oamenilor lui Toke, punându-le grămadă într-o parte. Mergând în partea opusă focului, s-a întors spre întuneric, şi-a ridicat ambele mâini ca să arate că erau goale şi a strigat:

— Vino afară şi putem sta de vorbă. Este aşa cum i-ai spus lui Kar. Nu există nici un război între mine şi tine.

M-am gândit la vorbele şi la faptele lui, încercând să-mi dau seama dacă e o capcană sau o păcăleală. Hotărând că nu e, m-am ridicat şi am pornit spre foc. Totuşi, mi-am

scos securea de la brâu şi am ţinut-o în mână.

— Pe toţi zeii! a spus Einar, când m-am ridicat de la pământ. Îţi simţeam prezenţa, aşa cum simţi lupii în pădure noaptea, dând târcoale focului. Dar nu ştiam că eşti chiar atât de aproape. Am fost curios să îl văd pe cel pe care Kar mi l-a descris drept băiatul fără barbă.

M-a privit lung, de parcă ar fi citit pe faţa mea la fel cum citea urmele pe pământ. L-am privit şi eu, căutând încă să văd dacă minte. Einar a fost cel care a rupt tăcerea.

— Oi fi fără barbă, dar băiat nu eşti, chiar dacă eşti tânăr. Doar un bărbat şi încă unul aprig, cum rar s-a văzut, poate ucide ca tine. O arată faptele tale şi privirea pe care o ai acum. Eşti un ucigaş de neasemuit.

Mai târziu, când mi-am amintit cuvintele lui Einar, m-am tulburat. Trecuseră doar câteva zile de când omorâsem primul om. De fapt, mi se păruse uşor. Mult prea uşor. Să ucizi trebuia să fie greu şi fără tăgadă că aveai inima grea după aceea. Dar pe mine mă tulburase mai puţin decât uciderea unui cerb sau chiar a unui iepure. Asemenea animale erau nevinovate. Oamenii pe care îi omorâsem nu erau. Dar acest bărbat, Einar, sigur un războinic încercat, mă credea neobişnuit – un „ucigaş de neasemuit”. Ce fel de creatură eram? Ce ajunsesem? Oare chiar aveam un talent îngrozitor – acela de a ucide? Cu siguranţă că nu. Cu siguranţă Einar se înşela.

În noaptea aceea, când am păşit în faţa lui Einar, nici un asemenea gând nu îmi împovăra mintea.

— De ce mă ajuţi? l-am întrebat.

— I-ai spus lui Kar că neamul lui Hrorik nu s-a stins, a răspuns el. Pe mine mă cheamă Einar, iar oamenii îmi spun Ochi-Ager. Trecutul meu este legat de neamul lui Hrorik. Am o datorie de sânge faţă de el.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat uluit.

— În urmă cu mulţi, mulţi ani, pe când Hrorik era tânăr, a spus Einar, patru vase cu gotari şi varegi au venit

la Limfjord. În noapte, două corăbii au oprit la ferma lui Offa şi alte două la proprietatea altei căpetenii, în josul fiordului. La cealaltă proprietate, toţi oamenii au fost omorâţi, iar femeile şi copiii, furaţi. La ferma lui Offa, însă, Harald, fratele mai mare al lui Hrorik şi cel de la care şi-a luat numele fiul acestuia, străbătea câmpurile, neputând să doarmă. A văzut vasele trăgând la mal, cu vâslele camuflate, şi i-a trezit pe cei ai casei. Împreună cu tatăl său, fratele şi muncitorii lor, s-au luptat cu invadatorii pe mal, până când oamenii de la fermă au putut să fugă în adăpostul pădurii. Pentru că numărul atacatorilor era atât de mare, odată salvate familiile, luptătorii casei s-au retras şi ei în codru. Toţi, în afară de Harald. Ferindu-se de săgeţile duşmanilor, a alergat la grajd, a luat cel mai iute cal şi a fugit până în sat, ca să-i vestească pe localnici.

L-am întrerupt nerăbdător:

— Nu ţi-am cerut să-mi spui o poveste. Voiam un răspuns.

Einar nu a fost deranjat de cuvintele ori de nerăbdarea mea.

— Unele răspunsuri nu se pot da în câteva vorbe, a răspuns el. Nu pot fi înţelese fără o poveste întreagă. Nu lăsa graba să-ţi fure cunoaşterea. După cum spuneam, a continuat el, Harald a fugit până în sat, ca să-i prevină pe oameni. A făcut bine. În scurt timp, cele patru vase cu atacatori, care prinseseră gustul sângelui în atacurile de dinainte, au apărut în dreptul satului nostru. Războinicii şi-au croit drum până la mal. Eram doar un copil pe vremea aceea, aveam şapte ani. Femeile, copiii şi sclavii fuseseră duşi la adăpost, în pădure, la avertizarea lui Harald. Toţi, mai puţin eu. Eram foarte curios pe atunci şi foarte nechibzuit. M-am bătut cumplit în dimineaţa următoare, dar am rămas ascuns pe acoperişul casei tatălui meu şi am privit lupta.

Sătenii s-au aliniat formând un scut de-a lungul drumului care ducea până în mijlocul satului nostru. Tata

se afla printre ei, iar Harald lupta alături de el. Gotarii şi varegii erau mult mai mulţi decât ai noştri. Lupta părea să ia o întorsătură nefericită, până când Harald, tatăl meu şi Hrodgar, pe atunci un tânăr războinic, şi-au croit drum printre duşmani până în locul în care era căpetenia lor. Era un vareg înalt, cu o mustaţă lungă, blondă, care îi atârna până pe piept. Până atunci stătuse în spatele zidului inamic, înconjurat de garda lui, încurajându-şi oamenii prin strigăte ce îndemnau la luptă. Unele căpetenii alegeau să conducă bătălia din faţă, alţii o călăuzeau stând în spate.

Tata a ajuns primul la el. Războinicul din faţa căpeteniei duşmanilor a murit de suliţa părintelui meu, pe care încerca să-l oprească. Dar, în timp ce se luptau, varegul cel mare s-a aplecat în faţă, mişcându-şi sabia cu atâta putere încât a despicat scutul tatei şi i-a tăiat umărul, doborându-l în genunchi. M-am gândit atunci că s-ar putea să-mi văd tatăl murind chiar în faţa mea, dar Hrodgar s-a lăsat pe un genunchi şi şi-a înfipt suliţa cu atâta forţă, încât a străpuns cămaşa de zale a căpeteniei, iar vârful armei a ieşit printre umerii acesteia. În acelaşi timp, Harald şi-a ridicat sabia şi a izbit cu putere, aproape retezând capul căpeteniei varegilor.

Majoritatea varegilor, în special aceia care se luptau aproape de conducătorul lor, s-au întors şi au luat-o la goană spre vase când l-au văzut căzând, însă gotarii erau făcuţi dintr-un aluat mai tare şi au continuat să lupte cu străşnicie împotriva celor din satul nostru. Harald a rămas călare lângă tatăl meu, care zăcea rănit la pământ, şi n-a vrut să se retragă, chiar dacă a primit multe lovituri. De n-ar fi făcut aşa, aş fi rămas orfan. Asta este datoria mea de sânge faţă de neamul lui Hrorik. Iată de ce am făcut ceea ce ai văzut aici în noaptea asta.

L-am cercetat pe Einar curios. Nu mă cunoştea, nici măcar nu ştia cine sunt. Totuşi, îl atacase şi îl dezarmase pe omul lui Toke, îşi lăsase jos propriile arme şi mă

chemase în tabăra lui, încredinţându-şi viaţa în mâinile mele. Pentru că aflase de la Kar că un urmaş al lui Hrorik încă trăia şi pentru că, în urmă cu mulţi ani, fratele lui Hrorik îi salvase tatăl. Era fie un bărbat care punea mare preţ pe cinste, fie un prostănac. Eu nu aş fi făcut aşa. Îmi trăisem aproape întreaga viaţă ca sclav, iar sclavilor nu le pasă de cinste.

— Cum s-a isprăvit bătălia? l-am întrebat, gândindu-mă că poate fac o greşeală încurajându-l să vorbească.

— Pe proprietatea lui Offa, a continuat Einar, după ce s-au asigurat că familiile erau bine ascunse în pădure, Offa, Hrorik şi oamenii lor au făcut grăbiţi drumul până în satul nostru. Au ajuns la scurt timp după ce căpetenia varegilor a fost doborâtă şi a căzut peste ultima linie a duşmanilor. Atunci, luptătorii din sat împreună cu Offa şi ai lui, prinzându-i pe gotari între ei, i-au masacrat. Nici unul nu a fost cruţat. Nici măcar atacatorii care au reuşit să ajungă la vase nu au scăpat până la urmă. Limfjord s-a umplut de vase cu oameni înarmaţi, dornici de răzbunare împotriva atacatorilor. Nici una dintre corăbiile duşmane nu a ajuns la mare.

— Iar Harald?

— S-a întâmplat după ce Offa şi oamenii săi au atacat. Varegii şi gotarii rămaşi au fugit, iar bătălia de pe ţărm se încheiase. Harald era slăbit şi istovit din pricina numeroaselor răni primite. Își lăsase scutul jos, pentru că nici un duşman nu se afla prin preajmă. O săgeată a zburat spre liniile noastre dinspre invadatorii de pe drum şi l-a nimerit în grumaz.

Nu am spus nimic, rumegând povestea spusă de Einar. Harald, fratele meu, şi Harald, fratele lui Hrorik, muriseră amândoi tineri. M-am hotărât că, dacă voi avea vreodată un fiu, chiar dacă îmi iubeam fratele din tot sufletul şi îl respectam, nu voi risca să-i dau numele lui nefericit unui alt membru al familiei noastre.

— După cum ţi-am zis, a continuat Einar, m-am gândit

la cuvintele pe care i le-ai spus lui Kar şi i le-am repetat lui Hrodgar: „Neamul lui Hrorik nu s-a stins aici.” Şi m-am gândit la întâmplările de la începutul vânătorii. Eu pot citi mai multe aici decât urmele lăsate pe pământul din pădure. Cred că runa pe care i-ai scrijelit-o în frunte omului pe care l-ai omorât în prima ambuscadă poate fi doar pentru Harald, fiul lui Hrorik, care a murit în luptă, pe proprietate. Cred că ai însemnat mortul ca să arăţi că era o datorie de sânge. Dacă ai fi fost un bandit ucigaş, aşa cum zicea Toke, l-ai fi ucis şi pe Kar. În schimb, tu l-ai cruţat, dar l-ai omorât pe omul lui Toke, răzbunându-l pe Harald. Cine eşti?

Nu am răspuns. Einar nu a fost descurajat. Am început să bănuiesc că era cunoscut printre tovarăşii lui drept Perseverentul, nu Ochi-Ager, căci a început să vorbească din nou.

— Neamul lui Hrorik nu s-a stins, a repetat. Am fost nedumerit multă vreme din această pricină, pentru că toţi cei din sat ştiu că Harald a fost singurul fiu al lui Hrorik. Dar apoi mi-am amintit de femeia irlandeză, sclava de care Hrorik era atât de îndrăgostit. Tu eşti fiul ei, nu-i aşa?

Era un om înţelept în numeroase feluri. Am încuviinţat.

— Sunt, am răspuns. Harald a fost fratele meu şi am jurat să îi răzbun moartea. Halfdan mă cheamă.

Einar m-a măsurat din ochi de sus până jos.

— Ai hainele murdare şi pătate de sânge, a spus, dar sunt de calitate şi îţi vin bine. Nu sunt straie de sclav.

Am încuviinţat din nou.

— Am fost crescut de Hrorik până când şi-a dat sufletul.

— Să ne aşezăm şi să ne odihnim picioarele, a spus Einar. Am mâncare şi băutură, iar tu sigur eşti flămând. Hrăneşte-te şi, în acest timp, povesteşte-mi despre atacul asupra fermei şi spune-mi cum se face că doar tu ai scăpat. Ştiu că povestea lui Toke a fost o minciună şi că şi el a avut de-a face cu ea. Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat cu adevărat.

Hrana lui Einar era simplă – doar carne de porc sărată, pâine râncedă, brânză tare şi apă –, dar, pentru că mâncasem puţin şi pe fugă, era bine-venită. Am înfulecat tot ce mi-a dat. Printre îmbucături, i-am povestit despre cearta dintre Harald şi Toke şi despre cum a plătit Toke pentru ocările aduse de Harald, atacând mişeleşte noaptea.

— Ce s-a întâmplat lângă ateliere? m-a întrebat Einar, întrerupându-mă. Am văzut mult sânge vărsat acolo.

Am rămas tăcut pentru câteva clipe, revăzând în minte măcelul asupra femeilor şi copiilor la care fusesem martor în acea noapte, la lumina torţelor.

— Harald a greşit crezând că atacul era condus de Ragnvald, o căpetenie al cărei fiu îl omorâse, am răspuns. A făcut o înţelegere pentru ca femeile, copiii şi sclavii să părăsească în siguranţă casa. Şeful atacatorilor – Toke, deşi atunci nu ne-am dat seama că este el – i-a dat lui Harald cuvântul că îi va lăsa să plece teferi, dar cuvântul lui a fost mincinos. Femeile, copiii şi sclavii au fost cu toţii omorâţi, atunci când au ieşit de sub protecţia noastră.

— A fost Niddingsvaark, într-adevăr, a spus Einar scârbit. Toke este un om fără cinste.

— După aceea, au tras cu săgeţi aprinse şi au dat foc acoperişului de deasupra capetelor noastre, am continuat. Am încercat să scăpăm şi să fugim în pădure, folosind animalele din staul drept acoperire, dar oamenii lui Toke erau prea mulţi, iar noi, prea puţini.

— Cum aţi scăpat? a întrebat Einar.

— Harald îmi spusese, înainte de fuga din urmă, că, dacă îmi porunceşte să îl las şi să fug, trebuie să fac întocmai. A zis că numai eu aveam şanse să scap dacă ajung la pădure şi cineva trebuie să supravieţuiască pentru a-i răzbuna pe toţi cei care au murit. Când oamenii lui Toke s-au năpustit asupra noastră în atacul final, Harald mi-a asigurat o ieşire, ca să pot scăpa. În ultimele clipe ale bătăliei, au mai rămas doar Harald şi Ulf, luptând spate în

spate, iar Harald i-a ucis pe mulţi dintre războinicii lui Toke, înainte să fie doborât.

Einar a devenit ţeapăn când am rostit ultimele cuvinte.

— Cum ai zis că-l cheamă? m-a întrebat. Cum se chema războinicul care lupta lângă Hrorik?

— Ulf, am răspuns.

— Descrie-mi-l, a cerut Einar.

Când am făcut-o, şi-a acoperit faţa cu mâinile pentru o clipă. Când şi le-a coborât, am văzut că plângea.

— Era rudă cu mine, a spus. E fiul surorii mele. L-am iubit enorm. A părăsit satul în urmă cu opt ani, după ce i-a murit soţia, ca să i se alăture lui Hrorik. Eu i-am crescut băiatul.

Tord se trezise şi ne asculta. Mi-am scos pumnalul şi i l-am arătat.

— Am jurat să ucid fiecare om care a luat parte la atac, i-am spus lui Einar. Am de gând să-l omor. La fel şi pe cel rănit, dar şi tu ai suferit o pierdere. Îi poţi lua viaţa, dacă vrei, ca să îl răzbuni pe Ulf.

— Nu te grăbi aşa, a îndemnat Einar. Oamenii ăştia au ceva de care ai nevoie.

M-am încruntat.

— Doar vieţile lor, am răspuns.

— Ştii numele tuturor oamenilor lui Toke? m-a întrebat Einar.

Am scuturat din cap. Einar a mers în locul în care stătuse atunci când mă târâsem până în vârful dealului şi a luat două beţe de pe jos. Fiecare era lung de două palme şi gros de două degete. Amândouă erau jupuite de coajă şi cioplite astfel încât să aibă patru laturi. Pe fiecare dintre ele erau scrijelite rune.

— Echipajul vasului se schimbă, a spus Einar. Oamenii vin şi pleacă. Un echipaj ca al lui Toke, care a suferit pierderi mari, va primi mulţi oameni noi. De unde vei şti pe cine să omori?

La asta nu mă gândisem.

— I-am ascultat cu atenţie pe oamenii lui Toke vorbind, cât timp am participat la vânătoarea asta, a continuat Einar, şi sunt obişnuit să ţin minte ce aud. Au vorbit cu nepăsare despre faptul că erau mai bine de patruzeci atunci când *Armăsarul Mării* a părăsit Anglia. Cu toate acestea, când mă aflam împreună cu Hrodgar, când l-am întâlnit pe Toke la fermă, echipajul pe care l-am văzut nu avea nici măcar treizeci. Mai bine de zece oameni, poate aproape douăzeci, trebuie să fi murit în bătălia care i-a curmat viaţa lui Harald. O mare parte din corăbierii *Armăsarului Mării* au plătit deja pentru perfidia lui Toke. Cei care au rămas inclusiv cei doi care te-au urmărit sunt oamenii pe care trebuie să-i omori ca să-ţi duci la capăt răzbunarea. Cu siguranţă Toke va recruta oameni ca să-şi completeze echipajul, dar ei nu vor avea nici o vină pentru morţii pe care vrei să îi răzbuni.

Când am jurat să le iau viaţa celor care îi uciseseră pe Harald şi pe ceilalţi, nu mă gândisem la urmările jurământului. Einar avea dreptate. Toke avea să adune oameni ca să-şi completeze echipajul. Iar o parte dintre cei care îl slujeau acum şi care participaseră la omoruri puteau pleca. Cum îi puteam găsi pe cei pe care jurasem să îi ucid? Cum puteam da de toţi? Ar fi durat multă vreme până să îmi îndeplinesc jurământul. Multă vreme şi multă vărsare de sânge.

Einar a continuat:

— În noaptea asta, în timp ce Tord a stat treaz, temându-se să adoarmă, l-am făcut să vorbească despre camarazii lui. Care este cel mai puternic de pe vasul vostru? Care poate să bea cea mai multă bere? Lucruri de genul ăsta. Pe când dădeam din gură, scrijeleam pe beţele astea. I-am spus că cioplesc doar ca să treacă timpul şi să rămân treaz, dar adevărul este că scrijeleam rune pentru numele pe care mi le spunea. În acel moment, mă gândeam să îi dau beţele lui Hrodgar. Mă gândeam că e datoria lui să îl învinovăţească pe Toke în faţa Adunării,

dacă adevărul ieşea la iveală. Acum poate că tu vei fi cel care va face asta. Am adunat cincisprezece nume până acum. Bănuiesc că mai avem de aflat încă vreo cincisprezece sau mai puţin, pentru că, până la răsăritul soarelui, trei dintre ei nu vor mai supravieţui.

Ne-am întors amândoi spre Tord, care ascultase cu atenţie.

— Nu vă spun nimic, s-a stropşit el. S-a gândit o clipă, apoi a adăugat: Numai dacă mă lăsaţi să plec.

Einar a mers până la el şi s-a lăsat pe vine. A arătat înspre mine.

— Noul meu camarad e cam pripit – a spus –, dar eu nu sunt. Iată singura înţelegere pe care ţi-o propun. Dacă îmi spui ce am nevoie să ştiu, te omor iute şi fără să te doară. Dacă nu, îţi sfâşii pântecele – ai grijă, tai doar pielea şi muşchii – şi îţi pun măruntaiele în poală. Şi, dacă nu e de ajuns ca să-ţi dai drumul la gură, aprind un foc peste ele şi îţi gătesc maţele în timp ce tu priveşti. Aşa vrei să mori? Gândeşte-te. Nimeni în afară de noi nu va şti că ne spui numele camarazilor tăi şi, în plus, te vei cruţa pe tine însuţi de multă suferinţă.

M-am întrebat dacă Einar şi-ar duce ameninţarea la îndeplinire. Își pusese în gând să-l tortureze într-un fel neobişnuit. Şi el mă credea un ucigaş de neasemuit? Mi-am spus că eu nu m-aş fi gândit niciodată la aşa ceva şi m-am simţit bine din această pricină.

Tord l-a blestemat pe Einar şi a refuzat să vorbească. Einar a îngenuncheat în faţa lui şi a început să-i taie tunica. Cum a ajuns la pântece, a început să-i apese pielea cu cuţitul.

Nu am aflat niciodată dacă Einar ar fi mers până la capăt cu ameninţarea sa îngrozitoare. Înainte să-i taie pielea, Tord s-a răzgândit şi ne-a spus numele tuturor membrilor echipajului lui Toke. Einar a scrijelit cu cuţitul în lemnul beţelor runele numelui fiecăruia dintre cei care încă mai trăiau. Apoi tot cu cuţitul le-a tăiat gâtul lui Tord

şi lui Alf.

— Pentru tine, Ulf, a zis el, când le-a vărsat sângele.

Einar mi-a întins cele două beţe.

— Ar trebui să păstrezi tu astea, a spus. Tu ai făcut acest jurământ.

Am privit cele două beţe, pe care erau scrijelite semne ciudate. Era bine, cred, să am scrise numele vinovaţilor. Exista însă o piedică. Eu nu ştiam să citesc runele. Mama mă învăţase să scriu şi să citesc în limba latină. Iar ea nu învăţase niciodată să scrie în limba nordicilor şi nimeni altcineva nu îmi predase limbajul runelor. Scrisul şi cititul nu erau necesare unui sclav. Dar aveam s-o scot la capăt mai târziu. Mi-am pus beţele în tolbă.

— Ce plan ai acum? m-a întrebat Einar.

Mi-am dat seama că nu mă gândisem la ce va urma. Voiesem să scap de vânătorii mei şi să găsesc un prilej să mă răzbun pe ei. Nu mă gândisem cum îl voi găsi pe Toke şi cum îl voi omorî, împreună cu oamenii lui. Acum, că măsuram situaţia, mă simţeam descurajat. Mi se părea peste poate să ucid o căpetenie şi un întreg echipaj.

— Nu am nici un plan, am răspuns sincer.

— Să-ţi dau un sfat, a spus Einar. E ceva să te răzbuni pe gărzi, omorându-i într-o încăierare. Dar Toke este căpetenie şi nepotul unui mare nobil. Mulţi îl cred om de vază. E un om măreţ care a făcut o mare greşeală. Pentru ca să te răzbuni, trebuie să faci mai mult decât să-l omori. Trebuie să îi distrugi numele şi să îi ştergi amintirile, pentru că numele şi amintirile rămân şi după moarte. Trebuie să îi distrugi onoarea, făcându-i pe toţi să vadă că era, de fapt, nu o căpetenie, nu un om măreţ, ci un Nithing, un ucigaş care şi-a încălcat cuvântul, un ucigaş mincinos care şi-a măcelărit fratele vitreg.

— Toke poate să fie declarat un Nithing doar printr-o judecată împotriva lui, în Adunare, am explicat eu.

Până şi *eu* ştiam asta din poveştile spuse în nopţile lungi de iarnă.

— Cum aş putea spera vreodată să câştig un asemenea caz? Bazându-mă doar pe jurământul meu? Nu cu mult timp în urmă eram doar un sclav, în timp ce Toke este, aşa cum ai zis chiar tu, o căpetenie. Iar oamenii lui vor jura şi vor depune mărturie în sprijinul lui. Nu îşi vor recunoaşte propriile omoruri.

— Trebuie să ai răbdare ca să dobândeşti răzbunarea, mi-a explicat Einar. Nu te grăbi. Este o slăbiciune pe care o văd la tine şi de care trebuie să te aperi. Berea băută înainte să fermenteze este slabă şi acră. La fel, răzbunarea ta nu va fi dulce dacă nu îl dezonorezi pe Toke în faţa oamenilor, înainte să-l omori. O săgeată în spate, într-o luptă, ar fi un sfârşit prea blând pentru un ticălos ca Toke.

Înainte să-l întâlnesc pe Einar, gândul de a vărsa sângele lui Toke mi se păruse foarte mulţumitor. O parte din mine ar fi dorit să nu-mi dau seama niciodată că Einar îmi era aliat. Dacă l-aş fi ucis din necunoaştere, sarcina mea ar fi părut mult mai simplă.

— Ce propui? l-am întrebat.

— Trebuie să capeţi autoritate în rândul oamenilor de cinste şi să câştigi aliaţi, a spus Einar. Vei avea nevoie de ei pentru a câştiga un caz în Adunare. Deja ai un aliat în mine. Dacă este nevoie, pot depune mărturie că l-am auzit pe Tord mărturisind atacul şi uciderile înainte de a muri. Răzbunarea pe care o cauţi este importantă. Trebuie să fie bine dusă la îndeplinire. Toke este încă tânăr, la rândul lui. Îţi va da timp.

Voiam viaţa lui Toke. Voiam să văd cum sângele lui curge pe pământ, aşa cum cursese al lui Harald. Nu eram deloc sigur că murdărirea onoarei sale merita osteneala.

Einar îmi spusese ce trebuia să fac, dar nu îmi arătase şi cum. Nu era un om de la care să scoţi uşor un răspuns direct.

— Ce propui? l-am întrebat din nou. Cum să dobândesc prestanţă şi aliaţi puternici? Am doar cincisprezece ani. Am fost sclav aproape toată viaţa mea. Mi-am pierdut

familia. Nu am nimic, sunt nimeni.

— Ia-o înspre sud, spre Hedeby, mi-a răspuns Einar. Vei găsi acolo vase, care încarcă provizii şi caută să-şi completeze echipajele. Se apropie vremea atacurilor din toiul verii. Alătură-te echipajului unei corăbii şi pleacă să navighezi cu vikingii. Chiar dacă ai o vârstă fragedă, eşti curajos şi sincer şi ai omorât deja mai mulţi duşmani decât au ucis oameni mai în vârstă. Să ajungi un războinic respectat. Să-ţi faci aliat o căpetenie foarte sus-pusă, dacă poţi. Şi, mai presus de toate, să înveţi să ai răbdare. Atunci când va veni timpul pentru răzbunare, vei şti. Zeii îţi vor da şansa de a face dreptate în cazul lui Toke. Zeii urăsc un Nithing, la fel ca toţi oamenii de onoare.

Deşi inima mi se împotrivea, în mintea mea ştiam că sfatul lui Einar era înţelept. Ce ironie! Adesea visasem, când eram sclav, să cutreier mările ca năvălitor viking. Năzuisem la asta de dragul aventurii şi al gloriei. Acum, îmi părea, era drumul meu către răzbunare. Mă întrebam cât de lung avea să fie.

12. Drumul peste mare

A doua zi de dimineaţă, mi-am început pregătirile ca să pornesc spre sud, unde se afla Hedeby. Einar, mereu limbut, mă admonesta cu tot felul de vorbe, povăţuindu-mă şi prevenindu-mă.

— Un călător nu poate avea arme mai bune decât chibzuiala şi precauţia, mi-a spus.

Mă gândeam că era de la sine înţeles şi nu merita să-şi bată gura de pomană. Dar lui Einar – învăţasem – îi plăcea să se audă vorbind. M-a îndemnat, de asemenea, să iau cu mine echipamentul celor doi morţi, Tord şi Alf. Iată, mi-am zis, o povaţă înţeleaptă.

Coiful lui Tord era simplu – conic, cu o bară groasă din fier bătut atârnând în mijloc, ca să apere faţa. Dar, examinându-l cu atenţie, am văzut că toate lipiturile şi niturile fuseseră făcute cu măiestrie şi puteam să îndrept sistemul de suspensie din piele, aflat înăuntrul coifului, astfel încât să mi se potrivească bine pe cap. Pelerina lui din lână era lungă şi grea, asemănătoare cu a mea ca mărime, chiar dacă nu era la fel de frumos lucrată. Am luat-o şi pe ea, pentru mai multă căldură în nopţile reci sau ploioase şi ca să-mi înfăşor lucrurile în ea.

Singura armură era vesta din piele acoperită cu plăcuţe de metal pe care o purtase Alf şi care înainte îi aparţinuse lui Rolf. Deşi nu oprea armele la fel de bine ca o cămaşă din zale, apăra mai bine decât dacă nu aveai nimic şi era bine făcută. În afara petelor de sânge, era în stare bună. Deşi cei doi care o purtaseră înainte îşi dăduseră duhul, avea doar o mică împunsătură, în faţă, unde intrase săgeata mea.

Scutul lui Alf era neobişnuit. Era aproape cu o palmă mai mic decât majoritatea. În plus, dacă mai toate scuturile sunt făcute dintr-o singură placă de lemn, nituită

pe margini şi în mijloc, al lui era din stinghii subţiri de stejar, în două straturi, aşezate una peste alta şi nituite. Ca arcaş, aveam să port adesea scutul atârnat de mine, chiar şi în bătălie. Pentru că era mic, nu mă strângea când îl ţineam agăţat în spate, chiar dacă mă apăra mai puţin în luptă. Îmi plăcea grozav ideea de a combina duritatea stejarului cu şipcile subţiri, aşezate una peste alta. Un asemenea scut era greu de despicat ori de străpuns.

Doar Alf avusese sabie. Mi s-a părut că are balans prost şi nu am luat-o. Pentru moment, aveam să mă bizui pe pumnal şi pe securea pe care o luasem de la săteanul Kar. Am luat tolba lui Alf şi am umplut-o cu toate săgeţile celor doi. Dacă aveam să intru în slujba unei căpetenii care pleca într-un atac sau la război, îmi trebuiau multe săgeţi. Două tolbe pline nu îmi păreau prea multe.

Cei doi oameni acum morţi avuseseră la ei douăzeci şi trei de monede englezeşti din argint. Am încercat să le împart cu Einar, dar el a insistat că eu voi avea mai multă nevoie de ele. I-am dat, totuşi, trei monede, ca să i le ducă lui Hrodgar.

— Îmi pare rău că a trebuit să-i omor câinii, aşa să-i spui, dar n-am avut încotro. Ştiu că un om se poate ataşa foarte mult de câini. Tatăl meu, Hrorik, era legat de câinele său. Argintul nu este o plată pentru pierderea pe care i-am pricinuit-o, dar i-l dăruiesc lui Hrodgar ca să-i arăt regretul meu.

Einar a zâmbit auzindu-mă.

— De ce zâmbeşti? l-am întrebat.

— Hrodgar şi-a trimis câinii ca să vâneze un ucigaş şi un bandit. Rar se întâlneşte, într-adevăr, un bandit care cere iertare şi plăteşte pentru că a ucis câinii care îl vânau.

Am petrecut o zi friguroasă, înfăşurat doar în pelerina pe care o luasem din echipamentul lui Tord, spălându-mi hainele la râu. Le-am prins cu pietre ca să stea sub apă şi

le-am lăsat la înmuiat întreaga dimineaţă, apoi le-am frecat cu nisip. Când s-au uscat, întinse pe bolovani la soare, am cusut găurile şi rupturile cu un ac grosolan pe care l-am cioplit dintr-o ramură şi aţă pe care am deşirat-o din hainele celor doi morţi. Tunica mea, pantalonii şi pelerina nu vor mai semăna niciodată cu hainele fine pe care mi le făcuse Sigrid, dar multe dintre petele de pământ şi sânge dispăruseră, iar cele care rămăseseră erau şterse. Măcar acum nu mai arătam de parcă aş fi petrecut mai multe zile sacrificând porci.

Einar m-a părăsit şi s-a întors în sat la mijlocul zilei. Înainte să plece, a aşezat cadavrele celor doi războinici ai lui Toke pe spinarea unuia dintre cai şi mi-a spus că îi va duce în pădure şi îi va lăsa acolo.

— Nu ai de gând să pleci de aici până mâine dimineaţă, a spus, după ce ţi se usucă hainele şi te odihneşti. Este mai bine să nu dormi cu cadavrele lângă tine. Cu siguranţă vor atrage lupi şi s-ar putea ca spiritele morţilor să bântuie pe lângă stârvuri, în noapte, furioase, pentru că spiritele acestor oameni nu vor fi primite printre eroi şi zei în Walhalla.

Mă întrebam dacă Einar avea dreptate. Oare spiritele bântuiau veşnic pământul sub forma unor daugr, spirite neliniştite, sau îşi găseau calea către iad şi petreceau Viaţa de După pe tărâmul morţilor? Harald îmi spusese că, atunci când moare un om rău, adesea spiritul său este osândit să bântuie pământul, prins în locul în care îi zac oasele. Fiorii pe care îi simţi uneori, fără motiv, atunci când treci printr-o pădure sau mergi pe un drum sunt răsuflarea morţilor nevăzuţi, care stau la pândă, zicea el.

Einar a mers cu mine până în vârful dealului şi mi-a arătat linia dintre copaci, pe care o văzusem cu o zi înainte.

— Drumul cel mare, pe care mulţi îl numesc vechiul drum militar, a spus. Este străvechi şi străbate Iutlanda, de la Limfjord în miazănoapte, până la Danevirke, marele

zid de pământ din miazăzi, pe care l-a ridicat regele Godfred peste hotarul sudic al regatului danezilor, în urmă cu mulţi ani, când francii ameninţau să ne invadeze teritoriul. Tatăl meu, care era încă un flăcău, şi tatăl său au răspuns chemării regelui şi au ajutat la construirea marelui zid. Nu mai există nici un om în viaţă care să-şi amintească de înălţarea vechiului drum militar. Te va duce la Hedeby, care se află pe Sliefjord, pe coasta de răsărit a Iutlandei, în jos de Danevirke. Drumul de la Limfjord până la Hedeby poate fi parcurs în cinci zile, mergând călare. De aici, la pas uşor, n-ar trebui să-ţi ia mai mult de şapte, cel mult opt zile.

Einar a încălecat şi a apucat frâiele calului care ducea cadavrele. Cel de-al treilea armăsar, o iapă maronie, avea să-mi revină mie, să-mi uşureze drumul spre sud.

— Călătorie uşoară! i-am spus.

— La fel şi ţie, mi-a răspuns Einar. Ai grijă la toţi cei pe care îi întâlneşti, pentru că ţi-ai luat o sarcină greu de îndeplinit şi nu ştii cine îţi este aliat sau duşman. A zâmbit apoi. Şi ai mare grijă cum călătoreşti prin părţile astea. Umblă zvonul că un bandit primejdios bântuie pe aici.

Am călătorit spre miazăzi la pas uşor, în parte din pricina durerii pe care mi-o dădeau şaua şi orele îndelungate petrecute călare. Cu toate că ştiam elementele de bază ale călăritului, nu petrecusem foarte mult timp pe un cal şi mi-am dat seama curând că poate fi foarte greu pentru corp. Multe ceasuri am mers pe lângă iapă ţinând-o de căpăstru, în loc să merg călare.

În cea de-a treia zi, picioarele şi spinarea mă dureau îngrozitor, aşa că am fost ispitit să renunţ la iapă cu totul, dar ştiam că, la capătul călătoriei, o puteam schimba pe provizii sau argint, aşa că am păstrat-o.

De mai multe ori, pe drum, dimineaţa foarte devreme sau la sfârşitul după-amiezii, înaintam încet, când mă opream să vânez, pentru că mă gândeam că este înţelept

să-mi păstrez micile provizii de carne uscată şi sărată pentru vremuri în care graba nu era cu putinţă şi nici gustul bun al mâncării.

A fost o călătorie bântuită. Acum, că mintea nu-mi mai era ocupată cu supravieţuirea, gândurile mele din timpul zilei şi visele din timpul nopţii erau neîncetat vizitate de amintirea lui Ulf, Rolf, Aidan şi a celorlalţi care muriseră şi în special de cea a lui Harald. El venea adesea la mine noaptea, când dormeam. Avea faţa palidă şi ochii trişti, dar nu vorbea niciodată. Cât îmi doream să-i aud din nou vocea şi râsul! Însă, ori de câte ori îl strigam, dispărea. De fiecare dată când glasul meu rostea numele lui Harald, trezindu-mă în toiul nopţii, după o vizită din lumea viselor, plângeam – pentru morţi şi pentru mine. Niciodată în viaţa mea nu m-am simţit atât de singur ca în acea călătorie spre miazăzi.

A venit o dimineaţă în care, pe când mă pregăteam să urc pe cal şi să pornesc la drum, mi-am dat seama uluit că poziţia soarelui, atunci când s-a ridicat deasupra copacilor, părea aceeaşi ca pe proprietatea lui Hrorik, la acea oră a dimineţii. Am fost copleşit de dorinţa de a o lua spre răsărit, ca să găsesc fiordul nostru şi să-i văd din nou pe Sigrid şi pe Ubbe, chiar şi pe toţi lucrătorii şi sclavii care trăiau pe proprietate. Deşi erau puţini cei pe care îi cunoşteam cu adevărat şi încă şi mai puţini îmi erau camarazi, măcar îmi erau cunoscuţi, căci îi ştiam încă din copilărie. Am urcat pe iapă şi am abătut-o de la drum, pornind spre coastă şi spre soarele care răsărea.

Făcusem doar câţiva paşi în pădure, când am tras de hăţuri şi m-am oprit. În faţa mea, undeva la est, se afla lumea în care crescusem, lumea în care fusesem prefăcut din sclav în om liber, din băiat în bărbat. Era lumea în care sora mea Sigrid încă trăia, singura familie care îmi rămăsese, singura fiinţă vie care mă iubea şi pe care o iubeam. În spatele meu se afla drumul care ducea înspre sud, spre Hedeby şi spre o viaţă nouă şi necunoscută.

Ştiam că nu pot merge spre est. Nu mă puteam întoarce acasă. În mintea mea, am revăzut noaptea atacului şi am auzit vocea lui Toke strigând: „Omorâţi-i pe toţi! Să nu rămână nici unul care să poată povesti.” În dimineaţa de după atac, l-am auzit spunându-le oamenilor pe care îi trimitea să mă vâneze că aveau să se întâlnească pe proprietate. Dacă nu erau deja acolo, aveau să ajungă în curând.

Chiar dacă reuşeam să mă întâlnesc în secret cu Sigrid şi cu Ubbe, le puneam viaţa în pericol fie şi numai prin faptul că le dezvăluiam mişelia lui Toke şi le arătam că trăiesc. Nu puteau şti aşa ceva fără ca Toke să-şi dea seama. Era ticălos, dar nu prost.

Omorându-şi propriul frate şi ucigând femeile şi copiii după ce îşi dăduse cuvântul că aveau să fie în siguranţă, făcuse crime îngrozitoare. Pentru moment, cel puţin din câte ştia el, doar oamenii lui cunoşteau adevărul, iar propria lor vină îi asigura lui tăcerea lor. Dacă Toke avea să bănuiască vreodată că Sigrid sau Ubbe i-au descoperit faptele, mă temeam că avea să-i omoare şi pe ei. Şovăind, am întors iapa pe drum şi am strunit-o înspre necunoscut.

În primele zile ale călătoriei mele spre miazăzi, drumul intra şi ieşea din zone împădurite. Trecea prin pârloage întinse şi de două ori am văzut în depărtare movile mari, morminte ale regilor străbuni. Spre seara celei de-a şaptea zile, am intrat iar în pădure, cu toate că era una mult mai deschisă decât cele sălbatice, fără făgaşuri, pe care le traversasem în nord. Adesea am văzut buturugi acolo unde copacii şi tufişurile fuseseră tăiate şi multe drumuri lăturalnice duceau în pădure, pornind de la drumul principal.

În ultima zi, acesta a făcut un ocol şi a pornit spre est. Din când în când zăream spre sud o creastă nu prea înaltă, care ştiam că trebuia să fie Danevirke – marele zid din pământ, hotarul de sud al pământurilor danezilor.

Am ocolit o şerpuire a drumului şi m-am trezit la marginea pădurii. Pământul se întindea neted sub mine, până la malul unui mare fiord, care strălucea în soarele după-amiezii. La marginea apei se afla un oraş împrejmuit de ziduri.

Nu mă aşteptam ca Hedeby să fie aşa de mare. Bănuiam că trebuie să întreacă orice cetate, căci ştiam că era cel mai mare oraş din întreaga Danemarcă, învăţături care tot nu s-au potrivit cu ce am văzut când s-a arătat pentru prima oară privirii mele.

Hedeby era aşezat pe un mic golf, în partea de sud a Schleifjord, un fiord lung şi îngust, care tăia adânc în coasta de est a Iutlandei. Un canal larg fusese săpat într-un mare semicerc, de la un mal până la celălalt, în jurul întregului oraş. În interiorul canalului, cetatea era apărată de un zid din pământ, acoperit cu o palisadă din lemn. Dincolo de acesta, se aflau terenuri deschise şi păşuni, pe care păşteau răsfirate oi şi vaci, şi câmpuri goale, încă nesemănate. Ancorate la marginea apei se aflau patru vase lungi şi multe bărci mai mici. Un al cincilea se apropia de fiord, cu pânzele înfăşurate şi vâslele tulburând apa.

Din locul în care stăteam călare pe iapă, acolo unde drumul ieşea din pădure şi ducea în oraş, am putut vedea, peste marginea zidului, mai multe acoperişuri decât îmi închipuisem vreodată că pot exista într-un loc. Acoperişurile păreau îndesate unul într-altul, ca şi cum clădirile ar fi fost construite atât de aproape una de cealaltă încât păreau că se ating. Nu înţelegeam cum puteau trăi împreună atât de mulţi oameni. Cum se hrăneau atâtea guri? Putea pământul să ofere muncă cinstită pentru atât de mulţi? Cum de aveau cu toţii aer să respire?

Sosisem după-amiaza târziu, chiar înainte de maree. Pentru scurtă vreme nu a bătut nici o briză dinspre apă. Fuioare de fum se ridicau spre cer, deasupra numeroaselor acoperişuri, formând un nor negricios, care

plutea asemenea unei ameninţări de furtună. Mi s-a părut înfricoşător că atât de mulţi oameni care locuiau împreună într-un singur loc puteau crea un asemenea nor murdărind cerul. M-am întrebat dacă era o prevestire, un semn care să mă prevină că încoace se aflau întunericul şi osânda.

Luptasem umăr la umăr cu Harald şi oamenii lui împotriva atacatorilor, în bezna nopţii. Fugind prin pădure, nu mă pierdusem cu firea de frică, ba chiar reuşisem să-mi păcălesc urmăritorii şi să-i înving. Dar priveliştea oraşului Hedeby mă descuraja. Ce căutam aici? Eu nu eram războinic. Nu făceam parte din locul ăsta plin de orăşeni şireţi şi de oameni care duceau o viaţă de vikingi. Vor vedea cu toţii în mine ceea ce eram: un băiat rătăcit, fără adăpost.

Mi-am ieşit din fire şi am întors calul spre pădure. Măcar acolo mă simţeam ca acasă. Pădurea nu ascundea taine care să mă sperie. Acolo ştiam cum să fac rost de mâncare şi cum să găsesc un sălaş. Puteam să locuiesc în pădure. Avea să fie o viaţă simplă şi solitară, desigur, dar era singura pe care o stăpâneam.

M-a speriat strigătul ascuţit al unei păsări, trezindu-mă din gândurile mele. Am ridicat privirea şi am văzut un corb deasupra mea, într-un copac de la marginea drumului. Şi-a înclinat capul şi m-a privit cu un ochi negru, strălucitor, apoi a croncănit din nou. Părea un râset batjocoritor. Mi s-a făcut ruşine de mine.

Mama mea murise deoarece crezuse în fiul ei. Văzuse ce fel de om făgăduiam să ajung şi îşi dăduse viaţa ca să se împlinească acea făgăduială. La fel Harald: murise crezând în mine. Crezuse că îi voi răzbuna pe el şi pe ceilalţi luptători ucişi de Toke. Harald îşi dăduse sufletul crezând în iscusinţa mea de războinic şi în onoarea mea de om. Ce drept aveam să mă îndoiesc de mama şi de Harald acum, trădându-le încrederea?

Îi jurasem lui Odin că îmi voi răzbuna fratele, pe Harald. Oare eram atât de slab, încât să mă dau bătut

acum? Oare inima mea era atât de lipsită de curaj, încât mama şi Harald să fi murit degeaba? Corbii erau solii lui Odin. Dacă îmi abandonam căutarea şi îmi nesocoteam jurământul, zeii aveau să afle.

A început să bată briza, vestind mareea. Prinsese fumul de deasupra oraşului şi îl împrăştia.

Mi-am întors calul spre cetate. Nu ştiam ce aveam să găsesc în Hedeby şi dincolo. Ştiam însă că în partea aceea era destinul meu, soarta pe care mi-o hărăziseră ursitoarele. Am strunit iapa şi am pornit în galop ca să-i ies în întâmpinare.

Lista personajelor

Aidan
Abate dintr-o mănăstire irlandeză, care a fost capturat de căpetenia daneză Hrorik, a ajuns sclav şi apoi supraveghetor al uneia dintre proprietăţile acestuia.

Alf
Membru al echipajului lui Toke, care îl vânează pe Halfdan.

Ase
Soţia lui Ubbe şi preoteasa zeiţelor Freyja şi Frigg.

Caidoc
Rege irlandez sub Marele Rege de Ulster şi tată al lui Derdriu.

Cummian
Fiul cel mic al lui Aidan şi Tove.

Derdriu
Fiica regelui Caidoc, luată prizonieră de căpetenia Hrorik într-un atac asupra Irlandei. A devenit amanta lui Hrorik şi mama lui Halfdan.

Einar
Iscoadă pricepută din satul de pe Limfjord, în nordul Danemarcei, unde este căpetenie Hrodgar.

Eanwulf
Conte care guvernează Somersetshire, în vestul regatului saxon din Anglia, reprezentantul regelui.

Fasti
Sclav de pe domeniul sudic al lui Hrorik.

Fret
Om liber de pe domeniul lui Hrorik de pe Limfjord, în nordul Danemarcei.

Frial
Rege irlandez.

Gudrod
Muncitor priceput la dulgherie de pe domeniul sudic a lui Hrorik.

Gunhild
A doua soţie a căpeteniei daneze Hrorik şi mama lui Toke, din prima căsătorie.

Gunnor
Om liber şi fierar care locuia pe domeniul sudic al lui Hrorik.

Halfdan
Fiul lui Hrorik, căpetenie daneză, şi al lui Derdriu, nobilă irlandeză care devine sclava lui Hrorik.

Harald
Fiul căpeteniei daneze Hrorik şi al primei soţii a acestuia, Helge, şi fratele geamăn al lui Sigrid.

Helge
Prima soţie a lui Hrorik, acum decedată, mama lui Harald şi a lui Sigrid.

Horik
Rege al danezilor în secolul al IX-lea, între anii 813 şi

854.

Hrodgar
Conducător al satului de pe Limfjord, în nordul Danemarcei, în apropierea domeniului nordic a lui Hrorik.

Hrorik
Căpetenie daneză şi tată al lui Halfdan, Harald şi Sigrid.

Hrut
Sclav de pe domeniul sudic al lui Hrorik.

Ing
Sclav de pe domeniul sudic al lui Hrorik.

Kar
Arcaş priceput din satul de pe Limfjord, în nordul Danemarcei, unde Hrodgar este conducător.

Kilian
Fiul cel mai mare al regelui Frial al Irlandei şi logodnicul lui Derdriu.

Odd
Muncitor de pe domeniul lui Hrorik şi unul dintre oamenii lui Harald.

Osric
Nobil care guvernează în Dorsetshire, în vestul regatului saxon din Anglia, reprezentant al regelui.

Rolf
Muncitor de pe domeniul lui Hrorik şi unul dintre oamenii lui Harald.

Sigrid
Fiică a căpeteniei daneze Hrorik şi a primei sale soţii, Helge, şi soră geamănă a lui Harald.

Snorre
Cârmaci şi secund de pe vasul lui Toke, *Armăsarul Mării.*

Toke
Fiul lui Gunhild din prima căsătorie şi fiu vitreg al lui Hrorik.

Tord
Membru al echipajului lui Toke care îl vânează pe Halfdan.

Tove
Soţia lui Aidan, administratorul domeniului nordic al lui Hrorik.

Ubbe
Administratorul domeniului sudic al lui Hrorik, în centrul Danemarcei.

Ulf
Muncitor de pe domeniul lui Hrorik şi unul dintre oamenii lui Harald.

Glosar

Adunare: Întrunire care se ţinea periodic în culturile scandinave şi în care oamenii prezentau cazuri asupra cărora urma să se decidă prin vot, potrivit legii. Adunările sunt precursoarele şi originea a ceea ce a devenit, secole mai târziu, conceptul de proces cu juraţi în cultura engleză.

Berserks: Războinici din Scandinavia, remarcabili prin ferocitatea şi cutezanţa în luptă, dar şi pentru dispoziţia schimbătoare, capricioasă, la vreme de pace. Vechile legende scandinave spun uneori că berserks au abilitatea supranaturală de a lua forma urşilor sau a lupilor ori de a avea puterea lor în luptă. Oamenii de ştiinţă contemporani au sugerat că războinicii greu de controlat, cunoscuţi drept berserks, se poate să fi suferit de boli psihice, fiind maniaco-depresivi sau schizofrenici.

Birka: Oraş de coastă din Suedia, unul dintre principalele centre de negoţ ale vikingilor. Birka reprezenta capătul nordic al unui lung drum comercial care traversa mai multe fluvii, trecând prin teritoriile Rusiei moderne şi ajungând, în cele din urmă, la Marea Neagră. Folosind Drumul de la Răsărit, aşa cum era denumit, vikingii au făcut schimburi comerciale cu Imperiul Bizantin şi cu regatele maure din Orientul Mijlociu.

Danevirke: Mare zid de pământ construit de-a lungul bazei peninsulei Iutlanda din Danemarca, zid care ducea de la o coastă la cealaltă, pentru a proteja teritoriile daneze de invazia francilor.

Dorestad: Port şi centru comercial franc, situat la confluenţa dintre Rin şi râul Lek, în zona care astăzi face parte din Olanda. Dorestad era unul dintre cele mai mari centre comerciale ale Europei Evului Mediu timpuriu.

Draugr: Morţii care merg, răposat care nu-şi găseşte liniştea şi bântuie în noapte.

Freyja: Zeiţa scandinavă a iubirii, a fertilităţii şi a tămăduirii.

Freyr: Zeul scandinav al fertilităţii.

Frigg: Zeiţa scandinavă a căsătoriei şi a căminului; soţia zeului zeilor, Odin.

Hedeby: Cel mai mare oraş din Danemarca secolului al IX-lea şi un important centru comercial viking. Hedeby se afla la baza peninsulei Iutlanda, pe latura estică, pe un fiord care pornea dinspre coastă spre interiorul teritoriului.

Hnefatafl: Un popular joc de masă viking, al cărui nume s-ar traduce aproximativ prin „Masa Regelui”. Se juca pe o placă divizată în pătrate, asemănătoare celei de şah. Un jucător îşi punea piesele în mijloc şi încerca să le mute spre margine. Celălalt înconjura piesele „regelui” cu ale sale, încercând să-l captureze înainte ca acesta să scape.

Hristosul cel Alb: Numele dat de vikingi Dumnezeului creştin, termen peiorativ insinuând că este o divinitate laşă, pentru că a acceptat să fie capturat şi omorât, fără să-i înfrunte pe cei care au făcut asta.

Lutlanda: Peninsulă, cea mai mare întindere de

pământ din Danemarca modernă şi antică, numită după Jute, un trib danez antic.

Limfjord: Fiord uriaş care traversează vârful nordic al peninsulei Iutlanda, oferind o trecere protejată între marea Baltică şi marea Nordului.

Niddingsvaark: Infamie; faptele lipsite de onoare ale unui Nithing.

Nithing: Cineva care nu mai era considerat om pentru că nu avea onoare.

Norns: Trei surori care, conform scandinavilor păgâni, stăteau împreună sub copacul lumii şi urzeau soarta tuturor oamenilor la războiul lor de ţesut.

Norse: Scandinavii care locuiau în zona Norvegiei moderne. La mijlocul secolului al IX-lea, mari suprafeţe din pământurile lor erau, cel puţin nominal, conduse de regele danez. Uneori, alte popoare foloseau expresii ca „oameni din Norse” sau „oameni din Nord” pentru a se referi la orice atacator viking de pe pământurile scandinave.

Odin: Zeul scandinav al morţii, războiului, înţelepciunii, răzbunării şi poeziei; zeul zeilor.

Rune: Alfabet folosit pentru scrierea vechilor limbi scandinave şi germanice.

Schleifjord: Un fiord lung de pe coasta de est a peninsulei Iutlanda, aproape de baza acesteia, unde se afla oraşul Hedeby.

Thor: Zeul scandinav al tunetului şi al recoltelor bogate.

Vas lung: Corabie lungă şi îngustă, folosită la război de către scandinavi, pe vremea vikingilor. Vasele lungi erau joase, ceea ce le permitea să fie trase pe plajă sau să urce de-a lungul râurilor şi erau proiectate să fie propulsate rapid, fie de pânze, fie de vâsle. Uneori, li se mai spunea vase-dragon, pentru că multe asemenea ambarcaţiuni aveau prova decorată cu capete de dragon cioplite în lemn.

Walhalla: Palatul de ceremonii al zeului Odin, casa din Lumea de Apoi a războinicilor curajoşi, în mitologia scandinavă.

Walkirii: Fecioare războinice care îl slujeau pe zeul Odin şi care îi duceau pe războinicii căzuţi în Walhalla, unde îşi petreceau zilele luptând şi nopţile în desfătare.

Mulţumiri

Povestea s-a născut dintr-un vis şi o pasiune pe care le am de multă vreme.

Nu aş fi reuşit însă fără entuziasmul şi ajutorul agentului meu literar, Laura Rennert, şi ale editorilor mei, Susan Rich şi Kristin Marang, pentru a căror contribuţie sunt foarte recunoscător.

Note istorice

Majoritatea istoricilor contemporani consideră că epoca vikingilor a început în ultima parte a secolului al VIII-lea şi s-a încheiat în veacul al XI-lea, deşi datele sunt oarecum arbitrare şi sunt legate de percepţia modernă că scandinavii din perioada respectivă erau nişte piraţi cruzi şi barbari. De fapt, unii istorici leagă începutul şi sfârşitul acestei epoci de raidurile documentate ale vikingilor: atacul de mici proporţii asupra mănăstirii engleze din Lindisfarne din anul 793 şi invazia eşuată asupra Angliei condusă de regele norvegian Harald Hardrada, încheiată cu moartea sa în bătălia de la Stamford Bridge din anul 1066. În acelaşi an, normanzii, descendenţi ai vikingilor care se stabiliseră în Franţa, în zona izvoarelor Sena, au traversat Canalul Mânecii şi au cucerit Anglia, marcând sfârşitul conducerii anglo-saxone în insulă.

Scandinavii din epoca vikingilor nu erau însă barbari şi nu doar nişte piraţi bine organizaţi şi triumfători. Erau aventurieri, exploratori şi comercianţi, un popor cu o cultură vie, cu propria estetică artistică, bine dezvoltată, cu o tradiţie a literaturii orale şi un cod al eticii şi al onoarei foarte puternic. Cu toate că mulţi dintre contemporanii noştri îi descriu ca fiind îmbrăcaţi în haine grosolane din blană, vikingii bogaţi aveau veşminte frumoase din lână, în sau chiar mătase adusă din China, erau bogat ornamentate. Vikingii din Norvegia s-au stabilit în Islanda, au descoperit Groenlanda unde şi-au ridicat aşezări şi, se pare, chiar continentul nord-american. Vikingii au fondat oraşul Dublin din Irlanda şi au transformat oraşul englez York, pe care vikingii îl numeau Jorvik, într-unul dintre cele mai înfloritoare centre comerciale din nordul Europei. Vikingii suedezi au fondat regatul medieval al Rusiei şi au creat rute comerciale de-a lungul fluviilor de aici, ceea ce le permitea să facă

schimburi comerciale regulate cu Imperiul Roman de Răsărit, respectiv cu capitala acestuia Constantinopol, şi cu regatele arabe de dincolo de acesta. O mare parte din Anglia a fost cucerită şi colonizată de vikingi danezi, la sfârşitul secolului al IX-lea şi începutul veacului al X-lea. Multe aspecte şi concepte care astăzi sunt considerate „englezeşti” ca origine, precum ideea că libertatea unui individ este mai importantă decât drepturile statului sau dreptul de a judeca printr-un juriu compus din oameni egali ca statut, au fost aduse în Anglia de către vikingi şi au devenit un obicei acolo, în zona puternic colonizată de vikingi numită Danelaw. De la sfârşitul secolului al IX-lea şi până la mijlocul celui următor, a existat un regat viking în nordul Angliei, iar regii danezi au condus Anglia între anii 1016-1042.

Desigur, există un sâmbure de adevăr în spatele imaginii populare care îi înfăţişează pe vikingi ca pe nişte piraţi violenţi care au prădat popoarele Europei Evului Mediu timpuriu. O latură întunecată a culturii vikinge este aceea că au fost implicaţi puternic în comerţul cu sclavi, pentru că prizonierii – în majoritate femeile şi copii – făceau adesea parte din prada pe care vikingii o capturau în raidurile lor, pentru a cere apoi răscumpărare sau a-i vinde ca sclavi pe alte pământuri, dacă nu primeau ceea ce cereau.

Această practică a vikingilor trebuie însă privită în contextul epocii respective. Toate popoarele îi jefuiau pe învinşi, înainte şi după perioada vikingilor. Culturile Europei şi ale întregii lumi aveau sclavi şi făceau comerţ cu aceştia. De exemplu, regele franc Carol cel Mare (Charlemagne), în general considerat un exemplu de cultură şi creştinism în Evul Mediu timpuriu, a dus un război brutal, vreme de treizeci de ani, împotriva popoarelor saxone care trăiau pe continentul european, la sud de Danemarca, pentru a le lua pământurile pentru oamenii săi. Războiul lui Charlemagne împotriva saxonilor,

transformat într-un genocid, a presupus masacrarea a peste patru mii de prizonieri neînarmaţi şi vânzarea ca sclavi a mii de saxoni, după ce aceştia au fost înfrânţi. Comparativ cu asemenea acte ale contemporanilor lor, se poate spune că vikingii n-au făcut decât să respecte obiceiurile vremurilor.

Am ales să plasez povestea lui Halfdan la mijlocul secolului al IX-lea, înainte de răspândirea creştinismului în Nordul păgân şi pe când majoritatea raidurilor vikingilor erau încă fapte de seamă ale aventurierilor, nu neapărat ale ambiţioşilor regi vikingi. Cu toate că sunt sigur că am făcut şi greşeli, m-am străduit să creez pentru cititor o imagine vie şi corectă a lumii vikingilor din perioada respectivă. Deşi personajul Halfdan şi faptele sale sunt în întregime ficţionale, unele evenimente descrise au avut loc în realitate. Bătălia din Anglia, care i-a adus sfârşitul lui Hrorik, de exemplu, se bazează pe un pasaj din *Cronica saxonă,* o relatare a istoriei Angliei timpurii făcută de generaţii întregi de călugări englezi, care prezintă astfel anul 845:

> În acest an, nobilul Eanwulf, cu oamenii din Somersetshire, şi episcopul Ealstan, şi nobilul Osric, cu oamenii din Dorsetshire, au luptat la gura [râului] Parret cu armata daneză. Şi acolo, după un mare măcel, au obţinut victoria.

În plus, la începutul poveştii lui Halfdan, se vorbeşte despre un plan al regelui danez de a-i ataca pe franci, în timp ce cu trei conducători ai acestora se luptă între ei. În anul 845, danezii chiar au lansat două atacuri asupra francilor, unul fiind condus de legendara căpetenie a vikingilor Ragnar Logbrod de pe Sena. Dar aceasta este o poveste care va fi spusă cu alt prilej.

O ultimă remarcă despre Halfdan şi arcul său. Aşa cum l-am descris, arcul folosit de Halfdan este similar arcurilor lungi ale englezilor, armele mortale cu care aceştia au dominat războaiele la sfârşitul Evului Mediu. Cu toate că

originea arcului lung englezesc este obiectul multor speculaţii, este cert că s-au descoperit câteva arcuri vikinge în Scandinavia, arcuri care erau similare ca model şi mărime cu cele engleze de mai târziu. Există mai multe relatări, în legendele vikingilor, despre arcaşi excepţionali, care erau foarte apreciaţi pentru abilitatea lor de a trage de la mare distanţă şi soarta multor bătălii majore din vremea vikingilor a fost decisă atunci când regele sau şeful uneia dintre armate a fost ucis de o săgeată bine ţintită. Cu toate că Halfdan şi arcul său sunt creaţia mea, asemenea arcaşi au existat în timpul perioadei vikingilor.

Am creat un website – pentru a le oferi cititorilor mei date istorice suplimentare, fotografii şi ilustraţii despre viaţa reală a vikingilor din secolul al IX-lea, perioada în care este plasată povestea lui Halfdan. Îi încurajez pe toţi cei interesaţi să afle mai multe să viziteze acest site.